

Kiến thức 210 gia đình

Phổ biến kiến thức, Nâng cao Nghiệp vụ

*Chào mừng
Năm 2002*

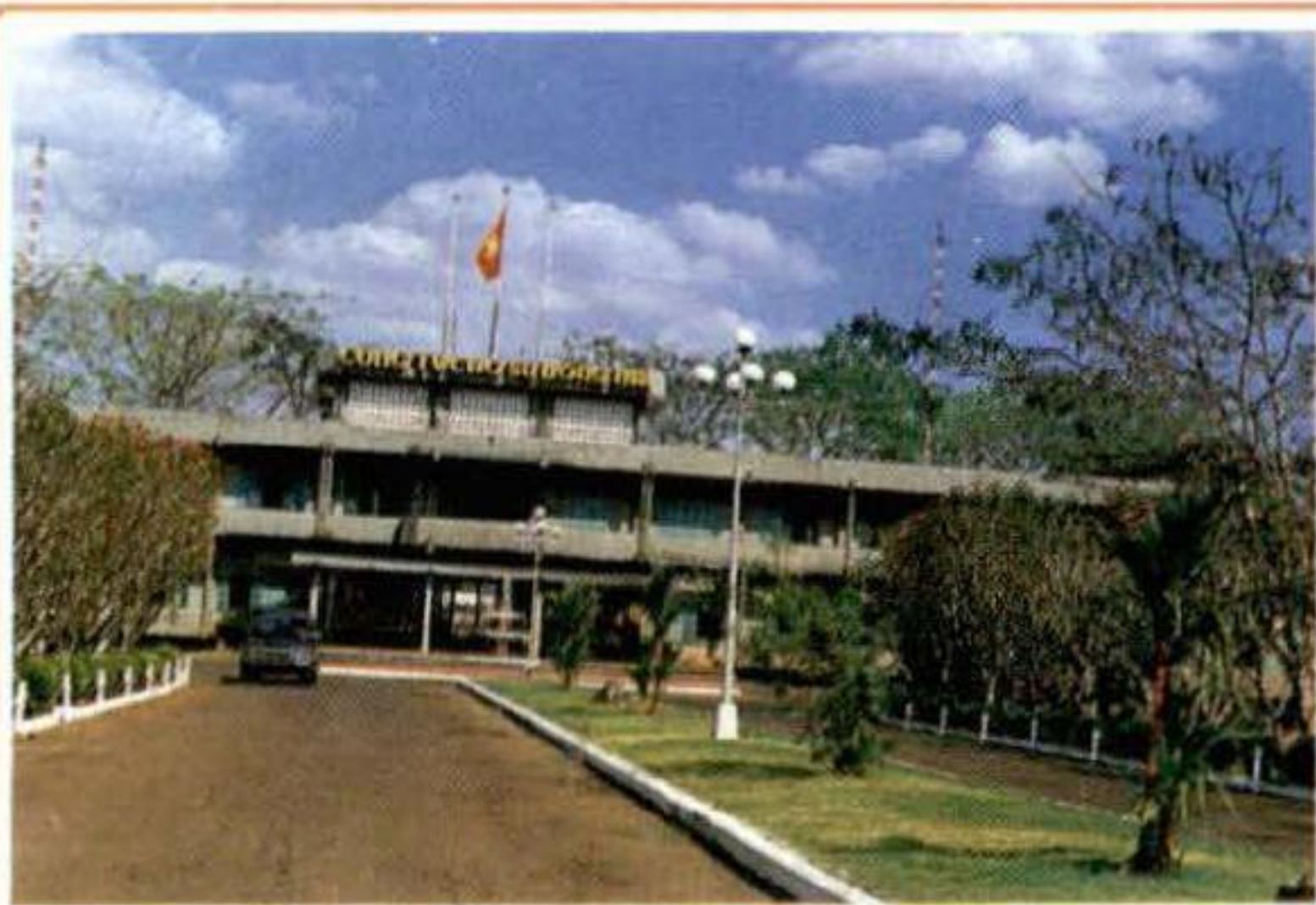
*Rung
động
đầu đời*

10 SỰ KIỆN THẾ GIỚI
nổi bật năm 2001

CÔNG TY CAO SU ĐỒNG NAI

★ ĐỊA CHỈ: XÃ XUÂN LẬP - HUYỆN LONG KHÁNH - TỈNH ĐỒNG NAI

★ ĐIỆN THOẠI: 061. 726303 - 061. 726333 ★ FAX: 061. 726343

Trụ sở công ty.

**VĂN PHÒNG
ĐẠI DIỆN TẠI
TP. HỒ CHÍ MINH**

39 BẾN VÂN ĐỒN, QUẬN 4,
TP. HỒ CHÍ MINH.

- ĐIỆN THOẠI: 08. 9400345

- FAX: 08. 9400874

Giám đốc
NGUYỄN THÀNH CHÂU

- ▶ Ngày thành lập: 2-6-1975.
- ▶ Sản lượng: 40.200 tấn/năm.
- ▶ Tổng diện tích: 39. 446 ha.
- ▶ Cán bộ CNV: 15.000 người.

Cạo mủ cao su.

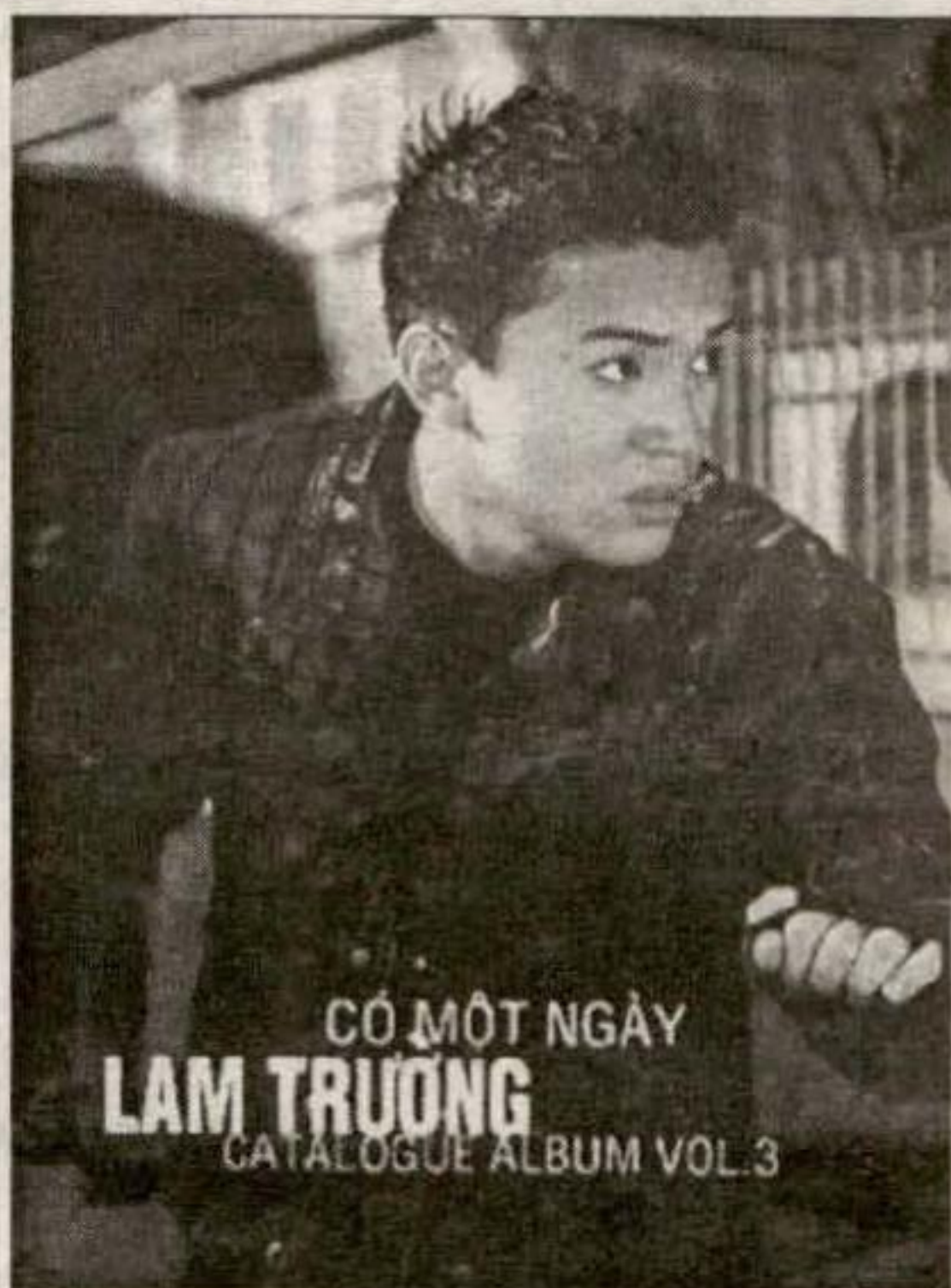

Kiểm tra chất lượng sản phẩm.

Công ty sẵn sàng hợp tác, liên doanh
với các đơn vị trong & ngoài nước.

Đọc trong số này

• *Đi và viết*: Dạm ngõ **Lưu Trọng Văn 8** • Trần Thùy Mai và bi kịch của những người phụ nữ **Diệu Hiến 12** • Vượt qua cơn lũ bằng tép trấu và cua đồng **Huỳnh Văn Nguyệt 15** • Một tuần ở Đài Loan (*Tiếp theo kỳ trước*) **Trần Vĩnh An 17** • Bạn ơi, xin đừng ngáy **Thanh Yến 27** • *Trắc nghiệm*: Để hiểu mình và hiểu người **Diễm Hà 30** • *Chuyện lạ có thật*: Dạy cạp ăn chay và tu thiền **Hồ Tây 32** • Ca sĩ Mỹ Tâm: *Hát, hát và hơn thế nữa* **Kim Yến 34** • Những sự kiện thời trang Việt Nam nổi bật trong năm 2001 **Phương Khanh 36** • Hồng Ánh: Yêu như là... làm việc **Phương Chi 37** • *Thời trang*: Áo yếm - Lãng mạn và quyến rũ **T.A 38** • *Nhà thiết kế, chế tạo* Dương Tấn Thành: Khủng long biết... yêu **Hy Mã 40** • *Tình yêu thời... tiền chiến*: Nguyễn Vỹ và nàng thơ Phủ Lạng Thương **Trần Đình Thu 43** • Rung động đầu đời **Ngô Kim Hoa 45** • *Nhân kỷ niệm 22 - 12*: "Robinson" giữa rừng

Bìa 1: Ca sĩ Mỹ Tâm.

Bìa 4: Thiết kế của Nguyễn Công Trí dự Fashion Connection Singapore 2001.

T21. *Ca khúc độc quyền của ca sĩ*: Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn. **Lê Thiếu Nhơn**

Kiến thức gia đình

Phụ san báo NN Việt Nam
Ra hàng tháng vào ngày 8-18-28

• Tổng biên tập: LÊ NAM SƠN • Phó Tổng biên tập: Trịnh Bá Ninh.
• GPXB số 02/GP - BVHTT do Bộ Văn hóa Thông tin cấp ngày 02-01-2001 • Thiết kế, dàn trang tại Phòng Kỹ thuật vi tính Tòa soạn KTGD • In tại Nhà in Báo NHÂN DÂN TP. Hồ Chí Minh • TRỤ SỞ: - TP Hồ Chí Minh: 58 Nguyễn Bình Khiêm, quận 1 • Tel: 8299791 • Fax: 84.8.8241341 • Email: ktgd@hcm.vnn.vn - Hà Nội: 14 Ngõ Quyền • Tel: 8250174 - 8256492 • Fax: 84.8.8252923 • Email: baonnvn@fpt.vn - Văn phòng miễn Trung - Tây Nguyên: 5 Tháp Bà, TP. Nha Trang • Tel: 058-831022 - Văn phòng đại diện ĐBSCL: 49 Lý Tự Trọng, TP Cần Thơ • Tel: 071-835431 • Thư và bài xin gửi về: 58 Nguyễn Bình Khiêm, Quận 1, TP Hồ Chí Minh • Email: ktgd@hcm.vnn.vn .

T4. Mười sự kiện thế giới nổi bật trong năm 2001.

Ban Biên tập KTGD

hoang **Nguyễn Lê 47** •

Tin nóng trong làng văn nghệ sĩ **P.V 52** • Thất tình - viên thuốc đắng cần phải nuốt ngay!

Lưu Tuyết Mai 54 • Một thời để yêu và một thời để nhớ: Yêu mãi... chán lắm rồi **Quỳnh Phương**

56 • Tâm sự bạn gái **Đỗ**

Thị Thu Hà 64 • Bạn đọc làm thơ bình thơ tình bạn đọc **Tô Hương Sen 68**

• Lướt lật trên báo **P.V**

73 • Vụ án viết lại: Chồng chung đâu dễ ai nhường... **Nhật Tuấn 74**

• Tên cuồng dâm say mê

"Lolita bé nhỏ" **Hoàng Thương 78** • *Y học*: Giấc mơ và bệnh tật **Phạm**

Khắc Tri 82 • Tập Yoga tránh được stress và các bệnh tim mạch **Hó Tây**

84 • Tuổi thật của làn da bạn **Tố Tâm 86** • *Tư liệu nhiều kỳ*: Cuộc hôn nhân cuối cùng của cựu hoàng Phổ Nghi - (Kỳ 2): Yêu hoàng đế **Thái**

Nguyễn Bạch Liên 90 • *Guinness*: Vui lạ **Thùy Vân 94** • 5 phút thư giãn

102 • Theo dòng thời sự **P.V 103**.

Và các chuyên mục:

• Tâm tình bạn trẻ **62** • Thanh Thảo và thơ **66** • Thơ tình bạn đọc **67** • Diễn đàn gia đình **70** • Giải đáp y học **80** • Trao đổi với bạn đọc **88** • Kinh tế gia đình **98**. ■

T25. Huế - Thừa Thiên và những cái nhất.

Nguyễn Đắc Xuân

Chúc mừng năm mới

Bạn đọc thân mến!

Khi cuốn KTGD này tới tay bạn, chúng ta đã sang năm 2002 để lại phía sau năm 2001 - năm đầu tiên của thiên niên kỷ thứ ba và cũng là năm đầu tiên của thế kỷ 21. Một năm qua biết bao vui buồn. Chúng ta vui với sự đi lên và đổi thay của Tổ quốc của quê hương làng xóm. Chúng ta vui với niềm vui của gia đình, người thân, bè bạn. Chúng ta vui với niềm vui của người mình yêu... Nhìn phía trước KTGD hy vọng cái phần vui trong biết bao lẫn lộn vui buồn ấy sẽ ngày càng nhiều hơn rồi lấn át cái phần buồn.

Một năm trôi qua, 36 số báo KTGD đã lần lượt đến với bạn, dân gian có khúc ca "Trên rừng có 36 thú chim", KTGD hy vọng mỗi số báo đến với bạn chính là tiếng hót, tiếng reo ca của một loài chim - đem lại cho bạn những khám phá mới lạ về thiên nhiên, sự êm ái, tươi vui của cuộc sống và sự chia sẻ những buồn lo còn vương vấn đó đây trên gương mặt bạn, trong ngôi nhà của bạn. Chúng tôi không tham vọng nhiều mà chỉ mong luôn được là người bạn thân thiết của bạn và của gia đình bạn. Chính vì vậy KTGD đã không ngừng phấn đấu đổi mới theo yêu cầu của chính các bạn. Trong năm 2002 KTGD vẫn luôn mở rộng sân chơi, diễn đàn cho bạn đọc trong mọi lĩnh vực gia đình, xã hội, văn hóa, giáo dục, giải trí...

Bạn đọc thân mến! Qua 6 năm phấn đấu KTGD tự hào là một trong những tờ báo có được quá nhiều sự đóng góp bài viết của bạn đọc. Sức mạnh và sức sống của KTGD chính là ở đó. Mong rằng qua năm 2002 sẽ ngày càng nhiều bạn đọc từ mọi miền đất nước gửi bài hay hơn, chất lượng hơn đến KTGD.

KTGD luôn đón chờ tất cả!

Chúc bạn đọc và toàn thể gia đình một năm mới dương lịch thật nhiều hạnh phúc.

KTGD

MƯỜI

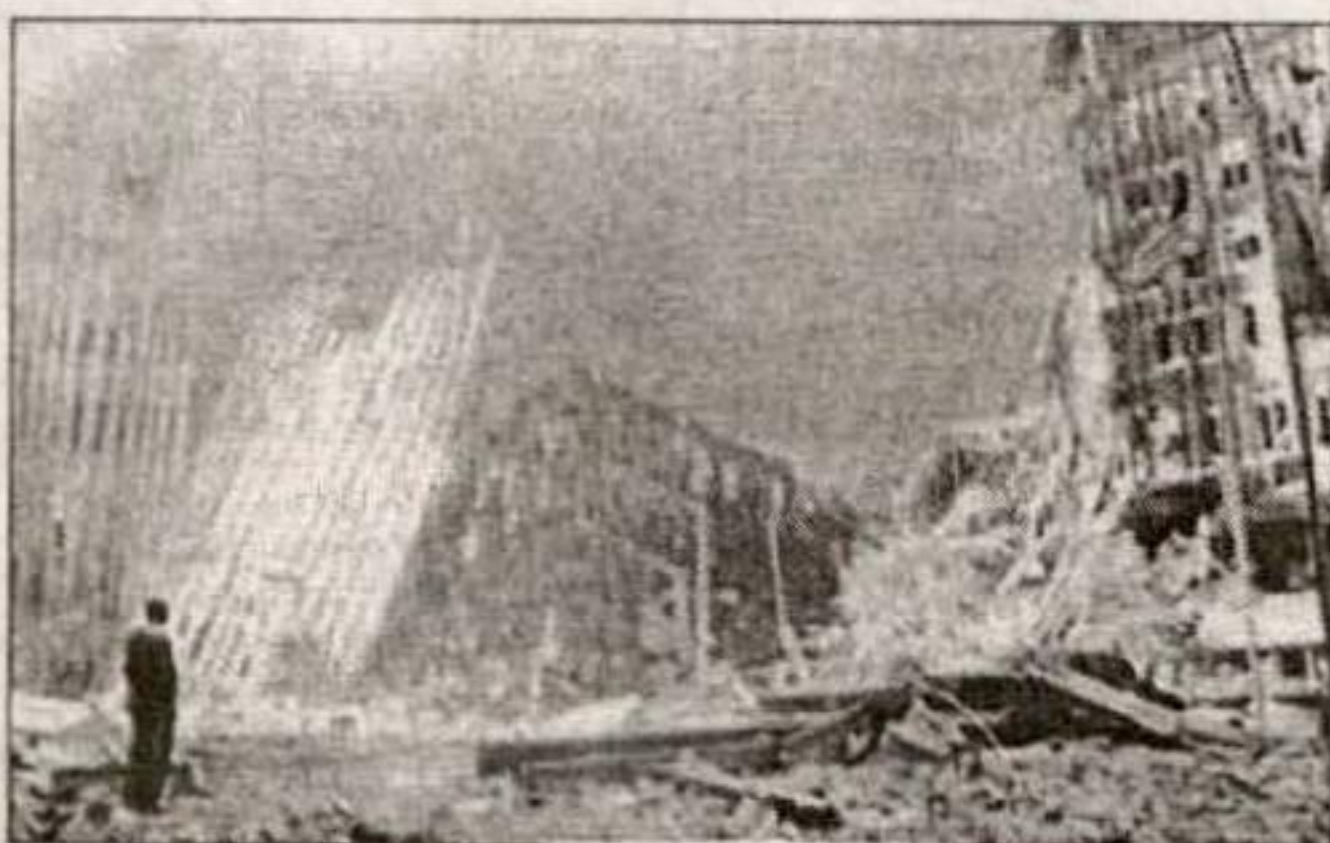
SỰ KIỆN THẾ GIỚI NỔI BẬT

TRONG NĂM 2001

1. Vụ tấn công ngày 11-9 ở Mỹ

Ngày 11-9-2001, đã xảy ra vụ tấn công lớn nhất chưa từng có trong nội bộ nước Mỹ. Những chiếc máy bay bị không tặc đã lao vào tòa tháp đôi của Trung tâm Thương mại Thế giới ở New York và trụ sở Bộ Quốc phòng Mỹ.

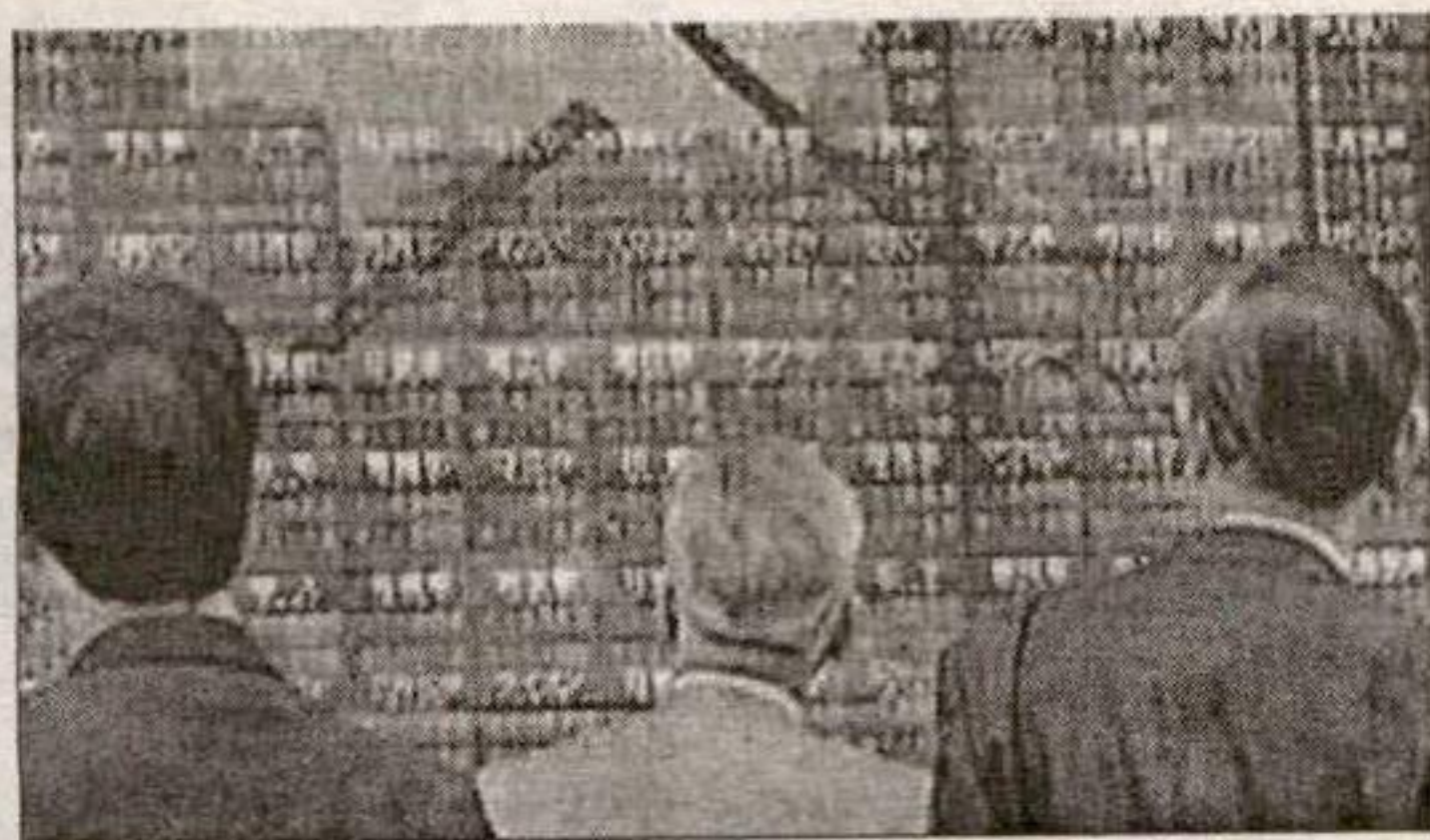
Tổng số hành khách chết trong máy bay là 266 người, hơn 3.000 người được thống kê là bị thiệt mạng trong các tòa nhà bị tấn công. Mỹ lên án tổ chức Al Qaeda của Bin Laden là thủ phạm các vụ tấn công này.

2. Mỹ tấn công Afghanistan, chế độ Taliban sụp đổ

Sau sự kiện ngày 11-9, Mỹ đã kêu gọi thành lập liên minh quốc tế chống khủng bố, đưa quân tiến công vào Afghanistan, tiêu diệt chế độ Taliban, giúp xây dựng một chính phủ liên hiệp hậu Taliban. Nhưng Mỹ vẫn chưa bắt được người cầm đầu Taliban là Mullah Mohammed Omar, cũng như chưa tìm được tông tích của Bin Laden, người đứng đầu tổ chức khủng bố Al Qaeda.

3. Kinh tế Mỹ sa sút, ảnh hưởng đến kinh tế toàn cầu

Sau sự kiện ngày 11-9, nền kinh tế Mỹ bị ảnh hưởng nặng nề, các chỉ tiêu về sản xuất, tiêu thụ, công ăn việc làm đều giảm. Nhiều nước có nền kinh tế phụ thuộc vào thị trường Mỹ cũng bị ảnh

Các nhà đầu tư lo lắng vì thị trường chứng khoán giảm sút.

hưởng theo. Giá dầu thô sụt đến mức thấp nhất so với mấy năm qua, có lúc dưới 20 USD một thùng. Cục dự trữ liên bang (FED) tức Ngân hàng Quốc gia Mỹ đã hạ lãi suất 11 lần liên tiếp trong năm, với mức lãi suất chỉ còn 1,75%, nhưng vẫn chưa vực dậy được nền kinh tế Mỹ.

4. Tình hình Trung Đông ngày càng căng thẳng

Sau khi đắc cử thủ tướng Israel, ông Ariel Sharon ngày càng đi vào con đường ngăn trở việc thi hành hiệp định hòa bình Oslo. Viện cơ chống khủng bố, quân đội Israel liên tục tấn công lấn chiếm lãnh thổ Palestine, mở rộng khu định cư của người Do Thái, ném bom bắn phá các khu dân cư, trụ sở cơ quan chính quyền Palestine. Trong khi các cuộc đàm phán hòa bình bị bế tắc, thì chính quyền Bush vẫn áp dụng chính sách bao che cho Israel.

5. Nước Nga phát huy ảnh hưởng trên trường quốc tế

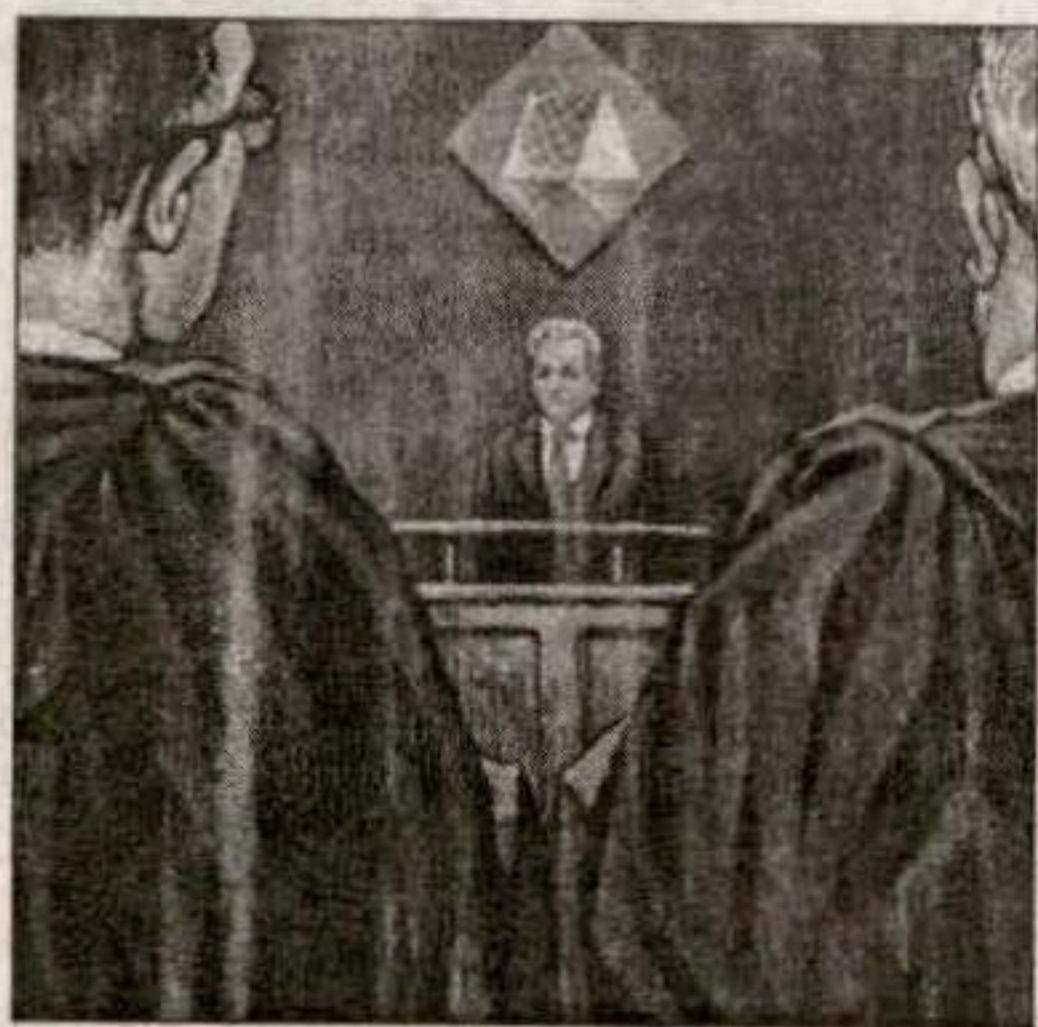
Tình hình kinh tế trong nước càng được cải thiện, thì vị trí nước Nga trên trường quốc tế ngày được nâng cao. Chính sách đối ngoại chủ động, kiên quyết và khôn khéo khiến cho tiếng nói nước Nga ngày càng được coi trọng trong việc giải quyết các vấn đề quốc tế. Tổng

thống Putin đã gây được ấn tượng mạnh mẽ trong chuyến công du các nước, trong đó có Việt Nam.

6. Trung Quốc gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới

Sau quá trình thương lượng gay go kéo dài hàng chục năm trời, cuối cùng Trung Quốc đã chính thức gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới (WTO). Sự kiện này sẽ có tác động lớn đối với việc Trung Quốc tăng thêm khả năng phát triển kinh tế và xuất khẩu, đồng thời làm cho việc cạnh tranh trên thị trường quốc tế càng ráo riết hơn.

7. Cựu Tổng thống Milosevic bị bắt giao cho Tòa án Quốc tế

8. Vụ thảm sát hoàng gia Nepal

Vụ thảm sát ngày 1-6-2001 tại hoàng gia Nepal đã gây chấn động trên toàn thế giới. Thái tử Dipendra đã vào hoàng cung bắn chết 10 người trong đó có quốc vương Birendra, hoàng hậu Aiswarya, hoàng tử Nirajan, công chúa Shruti và nhiều thành viên khác trong hoàng tộc. Sau đó, thái tử đã tự sát.

Sau khi phe đối lập giành được thắng lợi trong cuộc bầu cử vào cuối năm 2000, chính quyền ở Serbia dưới sức ép của phương Tây đã bắt cựu Tổng thống Nam Tư là Slobodan Milosevic và trao cho Tòa án Quốc tế xét xử tội ác chiến tranh ở La Haye. Hành động phi pháp này bị dư luận cực lực lên án. Ông Milosevic kiên quyết không công nhận tòa án đang xét xử ông. Còn tình hình nội bộ Liên bang Nam Tư sau sự kiện này, vẫn không ổn định.

Quốc vương và hoàng hậu Népal lúc chưa bị sát hại. ▼

Tổng thống Megawati Sukarnoputri.

Tổng thống Arroyo.

9. Hai tổng thống ở Đông Nam Á bị phế truất

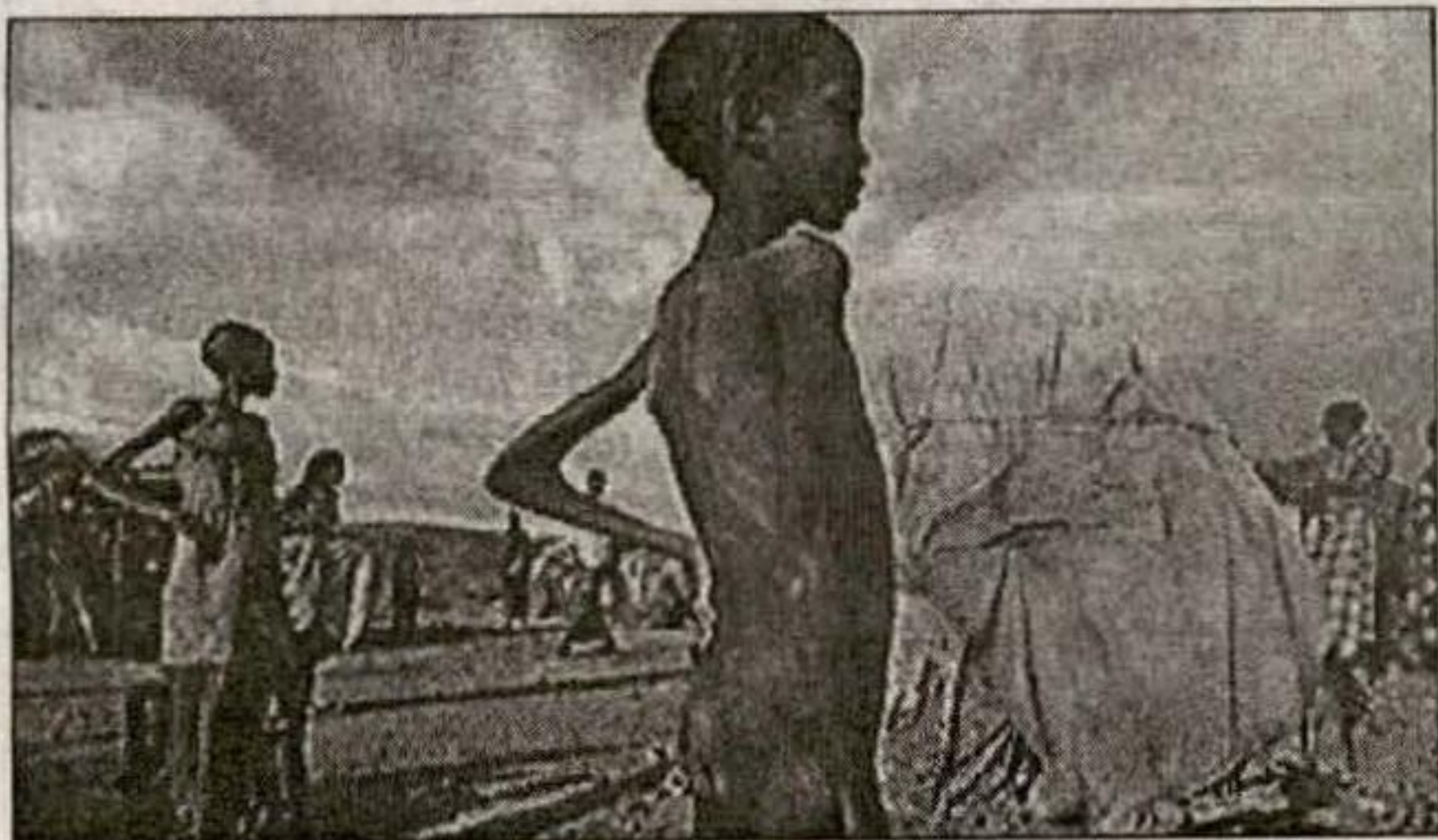
Tổng thống Wahid ở Indonesia bị phế truất vì không đủ khả năng giải quyết các vấn đề khó khăn của đất nước. Bà Megawati Sukarnoputri lên nhậm chức tổng thống song tình hình Indonesia vẫn rất khó khăn, xung đột sắc tộc và tôn giáo vẫn liên tiếp diễn ra ở nhiều nơi.

Ở Philippines, Tổng thống Joseph Estrada bị phế truất và bị bắt giam vì tội danh tham nhũng. Phó Tổng thống Gloria Macapagal Arroyo lên thay. Tình hình Philippines vẫn không ổn định vì những cuộc xung đột vũ trang do các tổ chức Hồi giáo cực đoan gây ra.

10. Thiên tai nặng nề khắp thế giới

Bão lụt, hạn hán dịch bệnh, động đất diễn ra ở nhiều nước trên khắp các châu lục. Đặc biệt, các cuộc nội chiến và thiên tai đã gây ra nạn đói trầm trọng ở nhiều nước châu Phi da đen và ở Afghanistan. Căn bệnh AIDS hiểm nghèo của thế kỷ tiếp tục phát triển, nhiều nhất là ở các nước

thuộc thế giới thứ ba, với tổng số bệnh nhân trên thế giới hơn 40 triệu người. ■

BAN
BIÊN TẬP
KTGD

■ Đi và viết

Phải mất gần hai tiếng đồng hồ trên những con đường đất nhầy nhụa sinh lầy, cheo leo dốc vùng đồi xã Hòa Bắc huyện Di Linh, Lâm Đồng, tối... hừ, tôi mới bơ phờ tìm được thôn 17. Bà chủ nhà tên Phương mẹ của hai cô gái tên Nhung và Dung cười rõ tươi: “Nếu trời mưa anh sẽ phải ngủ dưới tán cà phê đấy”. Đúng là nếu trời mưa thì... thua thật. Ở Sài Gòn tôi quen một thôn nữ từ tỉnh Thanh vào tên là Nhớ. Nhớ bảo: “Chú có đi Di Linh thì ghé thăm con Nhung, bạn học của cháu nhà”.

Nhớ với chả... Nhung, thôi cô nàng tên Nhung đây rồi!

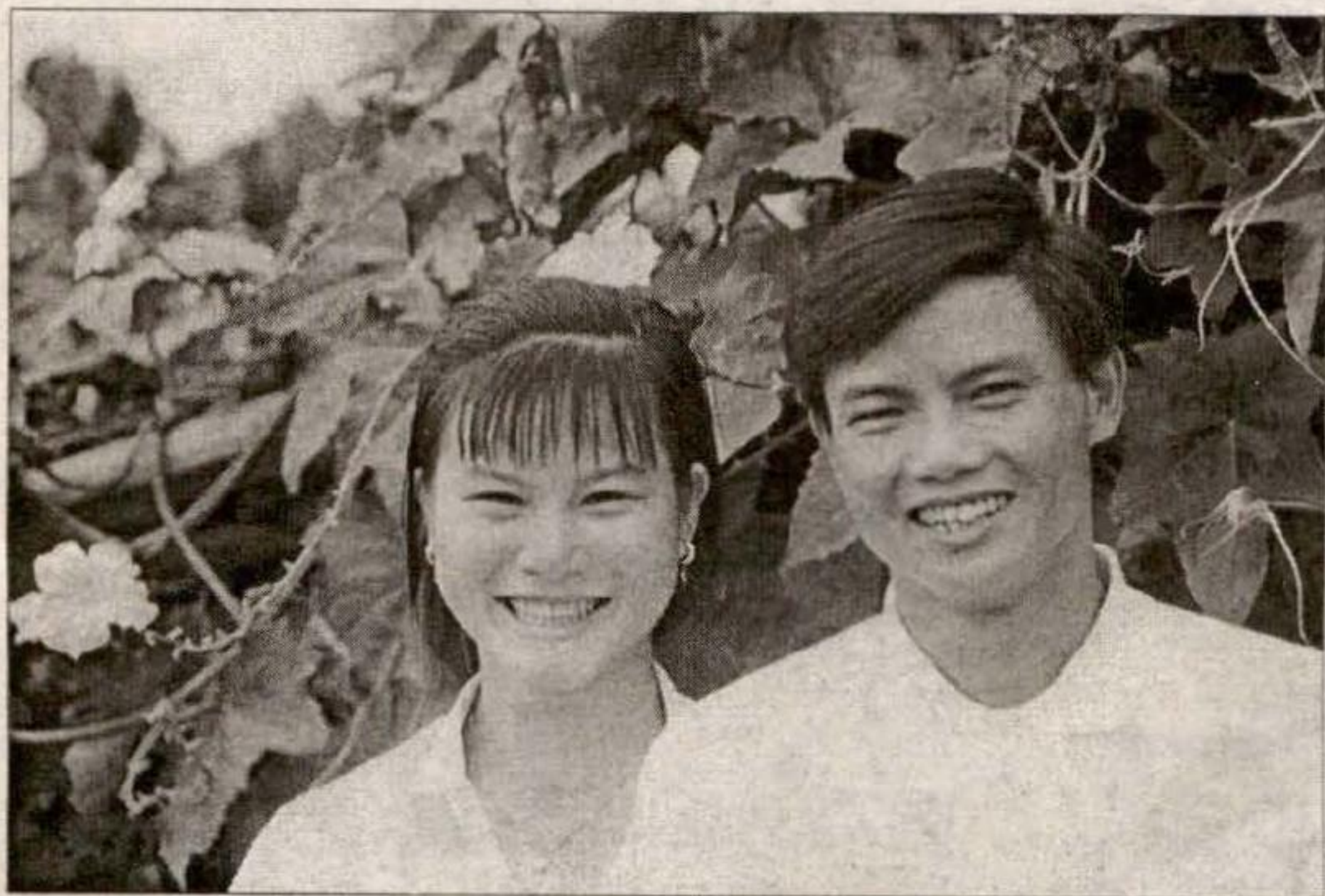
- Dạ, chào cháu!

- Dạ, chào chú!

Bà mẹ của Nhung mò tay vào chuồng gà - mà mái rạ đầy hoa mướp. Tiếng lũ gà toác toác. Tôi can ngăn: “Ấy, chị ơi, cho tôi ăn rau thôi, sợ thịt gà lắm rồi” (thật ra tôi đâu có sợ thịt gà nhất là gà thả vườn). Nhung bà chủ vẫn không ngưng tay lùa lùa trong chuồng làm tiếng toác toác của lũ gà càng rõ lên, rồi tiếng ré khùng khiếp của một con gà bị tóm. Khi mâm cơm

Đạm ngô

LƯU TRỌNG VĂN

Ra Giêng mình cười...

dọn lên, ơ, chả thấy đĩa thịt gà nào cả? Bà chủ cười: "*Con gà bắt để mai nhà có... đám*". Đám ấy là đám gì? - "*Dạm ngõ*". Tôi buột thăm trong miệng: "*Nhớ ời, con Nhung bạn cháu ngày mai có người đến dạm ngõ rồi*"! Tôi nhìn Nhung, Nhung mở đôi mắt rõ to nhìn lại: "*Không phải dạm cháu, mà dạm con Dung*". Hai chị em, cô đầu 19 tuổi, cô sau 17 tuổi, chả rõ cô nào xinh hơn cô nào, nhưng biết chắc cô em có nhiều bạn trai ở đây hơn cô chị, giản đơn vì cô em sống với mẹ ở đất Di Linh này lâu hơn cô chị - người mới từ nhánh của bố ở vùng Krong Ana, Đắc Lắc nhập vào nhánh của mẹ.

Biết ngày mai người đẹp vùng đồi cà phê này có kẻ đến dạm ngõ, các chàng trai gần xa liền đến để "*tán*" cú vét. Tiếng chó sủa, chó hàng xóm đầu ngõ vốn xưa nay rất ghét những gã trai làng đôi chỉ đi qua mà không chịu ghé thăm cô chủ của chúng - một thôn nữ không được tươi xinh lắm, cứ liên tục ầm ĩ. Một tốp hai chàng vừa lui, lại một tốp khác ba chàng, rồi sau đó một tốp nữa trên nhón chiếc honda cũ rích dính đầy bùn đất những bốn chàng. Những tiếng cười, tiếng tán nhau í a í ới với đủ các giọng Bắc, Trung, Nam. Nhung rất hay, ngồi hóng chuyện... lóm, tôi không nghe bất cứ chàng nào hỏi cô nàng... xinh đẹp là: "*Ngày mai đằng ấy nhận trâu cau hả?*" Và cũng rất hay là, dù có va nhau đôm đốp các chiến... binh đủ các vùng vẫn cười thân thiện, có lẽ vì cùng một niềm cảm thông: "*Chúng mình đều... thua trận*". Vậy ai là kẻ chiến thắng nhỉ?

Ngày mai, khi cổ con gà vườn xấu số bị cắt hai tiếng đồng hồ sau tôi sẽ được biết.

Đêm cuối năm vùng cao nguyên gió xô gió đẩy, những chiếc lá úa đã rụng rồi, những chiếc lá khô đã cuốn phương nao, chỉ còn những trái cà phê chín cố vịu lại trên những cuống héo gầy. Sao nhiều quá! Ngày mai sẽ nắng đây! Bà Phương trước khi vào buồng trong nằm giữa hai cô con gái chắc cũng đã ngó trời thấy nhiều sao mà râm ran vui. Tôi nằm chung giường với Tùng - một chàng trai 26 tuổi được ông bố của Dung và Nhung "*chi viện*" từ Krong Ana, Đắc Lắc xuống Di Linh thu hái cà phê giúp bà Phương. Tôi ghi là "*giúp bà Phương*" chứ không phải là giúp... vợ, bởi cũng lâu lâu rồi hai nhánh hai nơi, ông chồng rẽ ngang với người đàn bà khác để Nhung và Dung có người để gọi là... "*đi*".

Đêm vùng cao yên tĩnh quá, lần lượt những ngôi nhà làng đồi tắt đèn. Nhung không biết có ai còn... trần trọc: "*Giá cà phê rớt chỉ còn 4.000 đồng một ký, lỗ thế này biết lấy đâu tiền cho lũ con ăn học*". Cà phê rớt giá đang là nỗi kinh hoàng của hàng chục ngàn người trồng cà phê - những người từng được phong là ông chủ, bà chủ trang trại khi cà phê lên ngôi. Bây giờ gặp họ: "*Dạ, xin chào ông chủ, bà chủ ạ!*" Thế nào cũng ăn vài ba cái nguyệt: "*Chủ chủ cái gì, sắp đi ăn mày cả đám*". Đi dọc những vườn cà phê kịt kịt trái ở Lâm Đồng, Đồng Nai, Sông Bé, Đắc Lắc, Gia Lai... nhiều nơi không thêm thuê người thu hái nữa. Cà phê chín rụng đầy đất đỏ - mùi

Quan viên hai họ đàn gái, đàn trai.

bốc lên như mùi ớt chín nấu cay cay. Bỗng từ buồng trong có tiếng rúc rích cười, rồi tiếng bà Phương: “*Tiên sư bố cô, sắp lấy chồng rồi mà còn sờ ti mẹ!*”.

Ngày hôm sau, đúng là một ngày... toàn nắng, 8 giờ cất cổ gà, hai tiếng sau rầm rầm tiếng xe máy một đoàn nhà trai xuất hiện, nhà gái có thêm hai ông trưởng thôn (thôn này và thôn bên) cùng ra đầu đám cà phê chín nấu nghênh đón. Người già nhất: mẹ của chàng trai cười rõ tươi với hàm răng hạt na (trong Nam gọi là hạt măng cầu). Thôi thì những cái tay bắt, dạ thưa, mời cụ, mời bác, tiếng kéo ghế, tiếng cốc tách va. Chú rể đâu? Một con ong đang hút mật hoa mướp vàng tươi trên nóc chuồng gà, bỗng bay vù qua mặt chàng trai chừng 30 tuổi, nước da ngăm đen. Dung nháy mắt: “*Ông ấy đấy!*” Rồi Dung chỉ ngón tay bị chảy máu: “*Chú Văn à, hồi hộp quá*

cháu chặt gà bị đứt cả tay”. Nhưng toe toe: “*Nó nói phét đấy, chứ nó thì hồi hộp cái gì!*” Chàng trai thế nào rồi cũng lần lần tới đứng bên cạnh nàng. Dung cao 1 mét 64, chàng cao 1 mét gần 60 gì đó. Dung cười: “*Chú Văn thấy đẹp đôi không?*”. Tôi khều Dung và Quỳnh (tên của chàng trai) ra bên chuồng gà để chụp ảnh bởi vì ở đây có hậu cảnh là hoa mướp dân dã. Bạn đọc thấy trong ảnh Quỳnh cao hơn Dung chứ gì? Xin thưa, chàng đứng trên chiếc ghế con do chính Dung tinh nghịch chạy vào bếp lấy ra rồi bắt người yêu đứng thẳng đườn lên. Phải công nhận rằng Quỳnh không thể bằng được nhiều chàng trai đem qua đến tán “*vét*” lần cuối, các chàng kia cao ráo đẹp trai lừng lừng. Ấy thế mà hoa khôi vùng đồi Di Linh này lại chọn Quỳnh. Nhà Quỳnh giàu ư? Không! Cũng chỉ có vài héc (ha) cà phê bởi mới từ Đức

Thọ, Hà Tĩnh vào Lâm Đồng lập nghiệp. Có học ư? Có phần, bởi ông anh của Quỳnh - đại diện cho gia đình Quỳnh, chuyện gì cũng biết từ chính trị đến văn chương, và khi chén một chén đời “dô, dô” rồi ông anh ấy tranh luận với hai bác trưởng thôn thuộc “vây cánh” đảng gái về chính quyền xã sở tại (xã của nhà trai) phải nói là sinh động đáo để. Ông anh (tôi nhớ ra rồi tên là Trần) nói giọng Đức Thọ, Hà Tĩnh đặc sệt: “Xã tui ông bí thư với ông chủ tịch ôm nhau hoài à, nhưng không phải là hôn nhau mà là... cắn nhau”. Rồi trong câu chuyện qua lại về nền văn hóa, giáo dục, xã, huyện, tỉnh, trung ương và tuồn ra cả thế giới nữa, anh em nhà trai tức Trần và Quỳnh đều tỏ ra hiểu biết. Trong khi đó tôi có nghe lóm chuyện của mấy chàng đẹp... giai đêm qua thì toàn chuyện xe đưa này xịn, giày đưa kia đen bóng với lại chuyện tay bí thư đoàn thôn bên trốn vợ đi chơi, cứ bảo là đi gác cà phê bắt... trộm. Nửa đêm về nhà đồng chí bí thư đoàn thôn khoe với đồng chí đoàn viên... vợ: “Đêm nay tóm được một thằng em ạ!” Thôi thì, vì cái lẽ gì chính nhất mà Dung nghiêng trái tim lệch qua Quỳnh? Dung không nói nhưng bà Phương mẹ của Dung nói: “Con Dung quen thằng Quỳnh do đi mua giống cà phê, thằng Quỳnh không phải người cùng xã, mỗi lần tới chơi đều bị đám trai làng dọa đánh, rồi một lần bị đánh thật phải đi nhà thương cấp cứu”. Rõ rồi, vì thế mà nàng... thương. Mâm cỗ bày lên rất thịnh soạn, nhưng lạ thật chả thấy hai đảng nói gì đến cái chuyện dạm ngõ cả mà cứ rôm rả đủ

thứ chuyện làng quê. Hai bác trưởng thôn thì phần nản chuyện nhà nước nợ lương đến mấy tháng rồi, việc thì nhiều ăm ắp, khổ nhất là phải đôn đốc bà con đóng thuế. “Thôi, bác thương thì để giá cà lên em bán được đóng thuế cho nhà nước”. Biết bao giờ giá cà mới lên trong khi ông xã, ông huyện cứ nheo nhéo: “Thôn các anh định làm mất thi đua xã nhà, huyện nhà đấy à, có mỗi cái việc thu thuế mà cũng không thu được!” Ông trưởng thôn 17 nói: “Ở thôn này có 8 hộ đói, nhà Lập, nhà Hiên, nhà Tào này, nhà Phiếm, nhà Ti, nhà Tiền, nhà Diệp chớ nữa. Đấy nhà Diệp chớ có 7 khẩu mà lại chỉ có 1,5 sào cà, rượu vào, một đám đất đói lấy con chó cũng đem đổi, nên mới gọi là Diệp chớ”. Ông trưởng thôn bên tự dừng cắt câu chuyện kể nghèo kể khổ của ông trưởng thôn 17: “Này tính mình có đồng chí bí thư tỉnh ủy hơi bị... hay đấy. Tôi đi họp được nghe đồng chí ấy hát dân ca ba miền nhé”. Thế rồi từ chuyện hát, ông Trần ra lệnh cho đứa con gái nhón 4 tuổi biểu diễn một chương trình đặc sắc. Con bé người gầy ngồng diễn một đoạn trong chèo “Lý trưởng mẹ Đốp” làm cả hai họ cứ cười bò lăn bò lóc. Đắng mảy râu hai họ lại cụng ly cốc cốc, hai bà vợ của hai ông trưởng thôn liếc mắt hai ông trưởng thôn như ra lệnh: “Thôi đi nhé!” Còn vợ của ông Trần bèn giành ly rượu trên tay chồng cười cười: “Dạ thôi ly này em xin thay mặt nhà em”. Nói rồi chị uống cả ly rượu cái ực, làm đắng mảy râu nhà gái lác mắt.

(Xem tiếp trang 59)

Trần Thùy Mai

và bi kịch của những người phụ nữ

DIỆU HIỀN

Trần Thùy Mai là nhà văn chuyên viết truyện ngắn. Văn chị tinh tế nhẹ nhàng mà sâu sắc. Đến nay chị đã cho ra mắt bạn đọc 4 tập truyện ngắn: "Bài thơ về biển", "Cỏ hát", "Thị trấn hoa quỳ vàng", "Trò chơi cấm". Vào dịp cuối năm nay Nhà xuất bản Trẻ lại giới thiệu với độc giả tập truyện ngắn thứ 5 của chị với tựa đề: "Quý trong trắng".

T hùy Mai là người Huế, bao nhiêu năm nay chị vẫn sống ở Huế. Bởi vậy truyện của chị thấm đậm phong vị Huế không lẫn vào đâu được. Con trai Huế hiện lên qua trang viết của chị đúng như họ ở cuộc đời thật: lúc nào cũng sạch sẽ thơm mát, lãng mạn hào hoa, miệng nói dẻo quẹo, mà thực hư thì thật khó lường. Cũng chỉ ở Huế - nơi còn nặng nề thói trọng nam khinh nữ mới còn có cung cách nực cười: vợ đi vắng, trời mưa người chồng chỉ đem áo vào, còn quần đen của vợ thì để mặc, đó là hình ảnh ông giáo Phương trong truyện "Trắng nơi đáy giếng". Đọc đến đây tôi cứ cười mà nhớ đến thời gian sống ở Huế tôi đã gặp một chuyện tương tự. Một bác sĩ sản khoa phụ việc cho bà dì của tôi là một nữ hộ

Trần Thùy Mai.

sinh nổi tiếng ở Huế. Dì tôi nhờ anh ta đi lấy một bộ đồ thêu mới may. Anh ta chỉ lấy áo còn không chịu cầm quần về. Bị dì tôi la, anh ta đồng ý đem về với điều kiện: phải gói cái quần đen cho kỹ. Rồi hình ảnh một bà mẹ chồng nghiệt ngã trong truyện: "Khói trên sông", trong đêm người con dâu

đi đến phòng hoa chúc, bà đã đi sát sau lưng chị để quyết đề cho được bóng con dâu với hy vọng sau này người con dâu sẽ không thể ngẩng đầu lên, không thể cứng đầu, cứng cổ được. Bên cạnh những nhân vật đó, là những người phụ nữ Huế - luôn dịu dàng, trong sáng, thánh thiện, giàu sự chịu đựng nhẫn nại, hết lòng vì người mình yêu thương, hy sinh mà không hề nghĩ đó là hy sinh. Đó là My trong: "Thiên đường

mong manh". Em đã đến với tình yêu đầu đời của mình với tất cả cảm xúc trong sáng mãnh liệt, và một niềm tin tràn đầy sự vị tha. Ngay cả khi chứng kiến biểu hiện phản bội của người yêu, trước sự canh chừng, phản đối của người cha, My vẫn yêu và vẫn tha thứ, và vẫn tin vào tình yêu của người mình yêu. Trong *"Thương nhớ Hoàng Lan"* thiếu nữ tên Lan đem lòng yêu tha thiết chú tiểu trên chùa. Sau hơn 400 ngày chờ đợi không thành, Lan đã quyết định lấy chồng, đó là quyết định mà theo cô *"lấy một người mà mình không thương, đến một nơi xa lạ đối với em còn khổ hơn chết"*. Đã nghĩ đến cái chết *"nhưng em chết thì anh làm sao yên lòng đi trọn con đường tu"*. Cách lựa chọn của Lan cũng là một sự hy sinh cho người mình yêu. Rồi Khánh người con gái trong sáng, thánh thiện có biệt hiệu là *"nữ tu"* cũng đã có một tình yêu mãnh liệt trong sáng, yêu đến quên cả bản thân mình, yêu với một sự độ lượng vị tha vô bờ bến. Khi nhận ra bộ mặt *"đểu"*, cái dã tâm biến tình yêu thành một sự trả thù độc địa thì Khánh vẫn không thể lấy sự trả thù để đền đáp, mà đã chọn cái chết để giải thoát nỗi đau. Chết mà không ca thán, không thù hận. Trước khi chết vẫn gửi gắm nỗi niềm muốn cho người mình yêu tốt lên, muốn người mình yêu được cứu rỗi về mặt linh hồn. Rồi nàng Lily trong *"Giấc mơ ở núi ngựa trắng"* đã lấy cái chết

"Người ta có thể cố gắng học, cố gắng làm, nhưng không ai có thể cố gắng yêu. Người ta chỉ có thể yêu cái người mà nhắm mắt mình vẫn thấy".

của mình để cứu người yêu. Ngay cả đối với nhân vật Hà trong *"Nốt ruồi son"* là một cô gái làm nghề bán thân bị mắc bệnh lao nặng - là thuộc vào loại người dưới đáy của xã hội. Ấy vậy mà bên dưới lớp bùn nhơ đó là tấm chân tình, sự nhạy cảm, lòng tự trọng bán thân để nuôi miệng chứ dứt khoát *"chẳng lấy không của ai thứ gì cả"*. Một truyện mà Mai đã viết thật hay, thật đau đời đó là truyện *"Trăng nơi đáy giếng"*. Chị Hạnh - một người phụ nữ có thể nói là tiêu biểu cho đức tính yêu

thương chồng vô bờ bến của người phụ nữ Việt Nam. Yêu thương đến độ quên cả bản thân mình. Chị xem việc chăm sóc chồng là niềm vui, là hạnh phúc của cuộc đời mình. Tất cả việc làm, ý nghĩ của cuộc đời chị là làm

sao để chồng được sung sướng hạnh phúc. Và chị đã chịu đựng hy sinh tất cả kể cả việc tưởng không thể làm được đối với một người phụ nữ yêu chồng đến như vậy: đó là lấy vợ khác cho chồng, để người đó sinh con đẻ cái cho chồng.

Tất cả phụ nữ trong truyện ngắn của Thùy Mai đều đẹp. Đẹp từ hình thể đến nhân cách con người. Họ yêu hết mình, sống tốt hết mình, nhưng kết cục phần nhiều họ đều gặp bất hạnh, đau khổ. Khánh rốt cuộc phải tìm đến cái chết. Nguyệt trong *"Quý trong trắng"* muốn giải thoát tâm trạng chán chường, tù túng thì lại dẫn đến tình trạng bỏ con, bỏ chồng, bỏ quê hương xứ sở,

rớt cuộc lại rơi vào cái vòng lẩn quẩn khác “bỏ một anh thi sĩ chân đất lại theo một anh chân đất thi sĩ”. Bim trong “*Biển đời người*” đã gặp được trong đời một chàng trai yêu thương cô đến tận cùng, nhưng cuối cùng lại đi theo một chàng Việt kiều với một ý nghĩ thật “ngơ ngơ” mong có tiền để đền đáp lòng tốt của người mình yêu. Nhưng cô đã phải vỡ mộng vì sự thực: “*Tiền chồng, chồng giữ, tiền vợ, vợ giữ*” mái nhà dột của mẹ bao năm khốn khổ vì lũ lụt cô cũng không giúp mẹ được, hạnh phúc thật trong tay đã bị rơi tuột mất. Cô Hà thì bị lẩn quẩn trong bi kịch: “*Không đi khách thì không có tiền chữa bệnh. Mà đi thì bệnh lại càng nặng thêm*”. Còn Trang trong “*Khói trên sông Hương*”: yêu mà không dám đi đến tận cùng với tình yêu. Chị bị giằng xé bởi sự đắn đo trong tình yêu cũng chỉ bởi chị không có lòng tin. Chị đã thổ lộ lòng mình với mẹ chị “*Mạ ơi con rất muốn. Con không sợ đạp bóng lần nữa. Nhưng sao con không thể tin chắc chắn vào bất cứ điều gì, trừ những bài ca*”. Trong “*Trăng nơi đáy giếng*” không có cái chết nhưng nỗi đau có lẽ còn nặng nề hơn cái chết. Sau tất cả sự chịu đựng hy sinh về mọi phương diện cho người chồng mà mình yêu quý hơn hết mọi thứ trong cuộc đời thì kết cục chị Hạnh nhận ra một điều: chị đã mất hết tất cả. Chính sự lọc lừa, đạo đức giả của con người đã cướp đi của chị tất cả. Khi đã nhìn ra chân tướng của người chồng, của người vợ mà chị đã cưới cho chồng, và cả bà Thu - thư ký công đoàn trường- người luôn miệng lên lớp về

đạo đức thì chị Hạnh đã trở thành con người khác hẳn. Không thể gắn bó với người ở trên cõi dương thì chị gắn bó với người cõi âm. Chị yêu thương một ông Hoàng- một người không bóng không hình ở cõi âm vì theo chị “*Ông ấy đã đỡ dần tôi khi thập tử nhất sinh, ông ấy không bỏ tôi, không ruồng rẫy tôi bao giờ*”. Quả đúng như tựa đề của truyện: “*Trăng nơi đáy giếng*”, cuộc sống của chị Hạnh lúc này thực hư lẫn lộn, dở khóc dở cười. Thật là đau đớn, chua xót, bi ai đến cùng cực.

Trần Thùy Mai đã hóa thân vào nhân vật và đi đến cùng. Bởi vậy truyện của chị có sức lay động sâu xa lòng người. Phải sống thật, yêu thật, yêu mãnh liệt, và ghét sự giả tạo lừa lọc của con người đến như thế nào mới có đủ sức đồng cảm với nhân vật đến như vậy. Tất cả số phận bi kịch của người phụ nữ được dựng lên rất thật, rất đời người. Có buồn, có bi nhưng không có màu sắc ảm đạm, bi lụy. Người đọc có thể thấy rất rõ các quan điểm chính kiến của nhà văn trong truyện của mình. Điều gì gây nên bi kịch cho những người phụ nữ đáng lẽ phải được hạnh phúc kia? Đó chính là sự ích kỷ, thói dối trá, lừa lọc, đảo điên, là bóng ma ám đố của đồng tiền, là sự thiếu lòng tin vào điều tốt đẹp trong tình yêu trong cuộc sống. Phải yêu hết mình, phải sống đến tận cùng của cuộc sống, muốn có hạnh phúc thì phải đấu tranh để bảo vệ nó.

Tôi đã nhận được thông điệp đó từ truyện ngắn của nhà văn Trần Thùy Mai. ■

D.H

Vượt qua cơn lũ

BẢNG TÉP TRẤU VÀ CUA ĐỒNG

Phụ nữ, trẻ em lựa tép khô tại một cơ sở chế biến tép ở xã Thạnh Quới - Thốt Nốt, Cần Thơ. ▲

Từ giữa tháng 8-2001, khi cơn lũ bắt đầu đổ về các xã Thạnh An, Thạnh Thắng, Thạnh Quới cũng là lúc bà con huyện Thốt Nốt, tỉnh Cần Thơ vừa gặt xong vụ lúa hè thu để chuyển sang nghề nuôi cá lóc, cá rô và đánh bắt thủy sản. Chỉ riêng tại xã Thạnh Quới cũng đã có trên 2.700 hộ nông nghiệp, họ sẵn sàng chung sống với lũ, tận dụng ưu thế của mùa lũ để cắm câu, đặt lờ, soi ếch, kéo vó, đặt dớn hoặc chài lưới.

Ngoài những hộ nuôi cá lóc, cá tra và cá ruộng còn có nhiều người chuyên làm nghề bắt ốc,

bắt cua, lưới tép... bán cho các vựa thu mua để chế biến thành tép khô và cua sấy khô.

Sinh hoạt mùa lũ ở xã Thạnh Quới, Thốt Nốt diễn ra thật sôi động từ tháng tám cho đến hết tháng mười âm lịch.

Nhưng sinh hoạt nhộn nhịp nhất ở Thốt Nốt vẫn là mùa tép trấu và cua đồng. Từ mùa lũ năm 1999 đến nay, tại ấp Qui Lân 5, cách chợ Láng Sen chừng 1 km, đã phát triển được 26 cơ sở thu mua và chế biến tép khô, đặc biệt là cua sấy để cung cấp

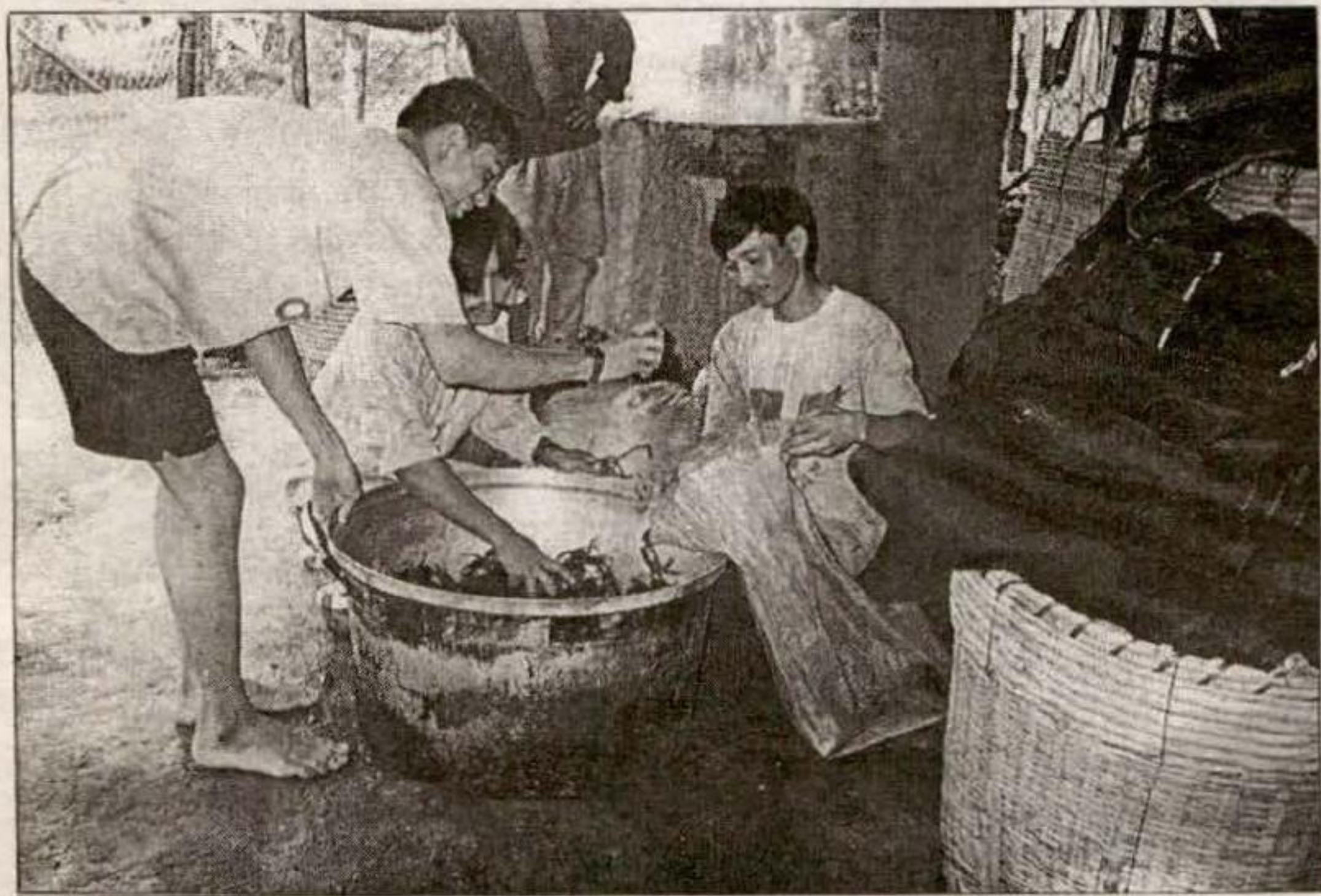
cho các xí nghiệp chế biến thức ăn gia súc, tạo điều kiện cho hơn 300 người có công ăn việc làm trong mùa lũ, công việc chủ yếu là lựa tép sau khi sấy và bỏ vỏ. Tiền công lựa mỗi ký từ 300 đồng đến 500 đồng. Anh Trần Thanh Hải, mỗi ngày thu mua trên hai tấn tép tươi, thuê thêm 10 lao động để làm tất cả các khâu từ luộc, phơi, sấy cho tới thành phẩm. Có nhiều cơ sở lại kinh doanh mặt hàng cua sống, ốc sống và tép tươi, mỗi ngày thu gom từ 3 đến 7 tấn cua, 1 tấn ốc để chuyển lên TP.Hồ Chí Minh.

Anh Hoàng Văn Thiện cho biết mỗi ngày có hàng trăm anh chị em từ các kinh rạch hoặc các xã vùng sâu, mang tép và cua về

đây giao cho các vựa. Em Nguyễn Văn Tấn 15 tuổi ở xã Thạnh Thắng mỗi ngày bắt được 30 kg cua đồng, kiếm khoảng 15.000 đồng, còn nếu đi lựa tép khô thì mỗi ngày chỉ kiếm được 10.000 đồng.

Tuy số tiền kiếm được rất ít ỏi nhưng hầu hết bà con ở đây đều tỏ ra phấn khởi. Ông Đoàn Thành Nhựt, chủ tịch hội NDTT xã Thạnh Quới, cho biết năm 2000 xã có 434 hộ nằm trong diện xóa đói giảm nghèo, hiện nay chỉ còn 150 hộ, đó là nhờ có sự quan tâm của đảng bộ và chính quyền về việc chuyển dịch cơ cấu cây trồng và vật nuôi, đặc biệt là tạo điều kiện cho bà con có công ăn việc làm, tăng thêm thu nhập trong mùa lũ.

HUỲNH VĂN NGUYỆT

Tại một điểm thu mua cua đồng ở xã Thạnh Quới, Thốt Nốt, Cần Thơ.

Ảnh: HUỲNH VĂN NGUYỆT

Một tuần ở ĐÀI LOAN

TRẦN VINH AN

(Tiếp theo kỳ trước)

Thăm cố đô Đài Nam

Thời Tam Quốc (thế kỷ thứ 3), Ngô Vương là Tôn Quyền đã từng phái quân đến Đài Loan. Đến đời nhà Tống và nhà Nguyên, triều đình Trung Quốc chính thức thiết lập cơ cấu hành chính ở Đài Loan, thuộc tỉnh Phúc Kiến cai quản. Đến cuối thế kỷ 16 đầu thế kỷ 17, Đài Loan bị thực dân Hà Lan xâm chiếm, đặt trụ sở cai trị tại Đài Nam. Vì thế du khách đến Đài Loan, không thể không đến thăm Đài Nam là thành

phố lâu đời nhất của Đài Loan, nơi đây còn bảo tồn được nhiều di tích lịch sử.

Kiến trúc của Hà Lan còn lại là pháo đài An Bình, nằm ở phía tây thành phố Đài Nam, được xây dựng từ những năm 1620. Thành cổ đã được xây lại, không giống như xưa, còn giữ nguyên chỉ là một bức tường bằng gạch đỏ, với những rễ cây đa còn bám lại từ mấy trăm năm nay. Một di tích khác là lầu Xích Khảm vốn là một pháo đài do Hà Lan xây dựng năm 1653 để làm trụ sở cơ quan hành chính, nay nằm ở trung tâm thành phố Đài Nam. Phần dưới của lầu Xích Khảm được biến thành viện bảo tàng lưu giữ

Đền thờ Trịnh Thành Công và tượng của ông trong đền.

những cổ vật dưới thời cai trị của thực dân Hà Lan. *An Bình Cổ Bảo* (thành cổ An Bình) và *Xích Khảm Lâu* (lâu Xích Khảm) là hai di tích cổ xưa nhất ở Đài Loan (tính ra được ba thế kỷ rưỡi chẳng thấm vào đâu so với những di tích hàng nghìn năm ở lục địa Trung Hoa). Ngoài ra Đài Nam còn có nhiều chùa và miếu lâu đời nhất, do đó mà được xem như cổ đô của Đài Loan. Hiện nay, nó là thành phố lớn thứ tư ở Đài Loan với dân số hơn 700.000 người.

Anh hùng dân tộc Trịnh Thành Công

Tại Đài Nam, đền thờ được sùng kính nhất là đền thờ Trịnh Thành Công, có tên gọi là *Diên Bình Quận Vương Từ*. Được xây dựng từ năm 1662, đây là kiến trúc duy nhất ở Đài Loan theo phong cách chùa chiền ở tỉnh Phúc Kiến của Trung Quốc.

Đối với nhân dân Trung Quốc nói chung và nhân dân Đài Loan nói riêng, Trịnh Thành Công được xem là vị anh hùng dân tộc kiệt xuất, có công thu phục Đài Loan từ tay quân xâm lược Hà Lan, đặt cơ sở cho việc thống nhất Đài Loan về với Trung Quốc.

Sách sử phương Tây gọi ông với cái tên là Koxinga, còn Diên Bình Quận Vương là tước hiệu do vua nhà Minh phong cho ông. Khi quân Mãn Thanh từ Đông Bắc tiến vào Bắc Kinh lật đổ triều đình nhà Minh, tướng Trịnh Chi Long cầm quân ở tỉnh Phúc Kiến đầu hàng nhà Thanh. Người con trai mới 22 tuổi là Trịnh Thành Công khuyên cha không được, viết một bức thư tuyệt tình với cha và tự mình chiêu mộ

nghĩa binh ở tỉnh Phúc Kiến để chống lại quân Thanh.

Bị quân Thanh vây đánh nhiều lần, gặp khó khăn trong việc chiêu binh và tiếp tế, Trịnh Thành Công quyết định phát triển ra Đài Loan. Tháng 3-1661, Trịnh Thành Công thống lĩnh hơn 100 chiến thuyền, hơn 100 tướng lĩnh cùng 25.000 quân, xuất phát từ đảo Kim Môn, vượt qua eo biển Đài Loan, nghỉ mấy ngày tại quần đảo Bành Hồ, rồi dẫn đầu đoàn chiến thuyền tấn công vào hạm đội và pháo đài Hà Lan ở thành Xích Khảm (Đài Nam). Ngày 4-5-1661, lấy được thành Xích Khảm. Cuộc chiến kéo dài thêm nửa năm, đến ngày 1-2-1662, Hà Lan ký văn bản đầu hàng và rút hết tàn quân khỏi Đài Loan. Trịnh Thành Công ra sức phát triển sản xuất nông nghiệp, khai khẩn đất hoang, coi trọng chính sách với các bộ tộc bản địa, thiết lập nền hành chính nghiêm minh. Tiếc rằng, sau khi thu phục Đài Loan chỉ có mấy tháng, ông đã mất sớm (23-6-1662), tuổi mới 38.

Một năm sau, vua Khang Hy nhà Thanh đưa quân sang đánh chiếm Đài Loan, diệt dòng họ Trịnh.

Viện bảo tàng cổ cung

Đài Bắc có một viện bảo tàng nghệ thuật thuộc vào loại quý giá nhất thế giới. Tên chính thức của nó là Cổ Cung Bác Vật Viện, ở đây lưu trữ tất cả cổ vật của Trung Quốc trong suốt lịch sử 5.000 năm.

Tại sao Đài Loan lại có những cổ vật quý như vậy? Số là năm 1949, khi bị quân giải phóng đánh bại phải rút khỏi lục địa chạy sang Đài Loan, Tưởng Giới Thạch đã lấy

hết tất cả những báu vật trong Tử Cấm Thành (tức Cố Cung) và nhiều viện bảo tàng khác ở Trung Quốc, chở hết ra đây. Thậm chí, ông còn muốn đưa cả thi hài của Tôn Trung Sơn đi, nhưng vì chiếc quan tài nằm trong lăng mộ quá kiên cố ở Nam Kinh nên ý đồ đó không thực hiện được.

Viện bảo tàng cố cung nằm ở vùng ngoại ô Đài Bắc, có tên là Ngoại Song Khê. Đây là một khu vực núi non hùng vĩ, phía trước là bình nguyên, ba bên là đồi núi. Ngay trước cổng vào là bức tượng bằng đồng của Tôn Trung Sơn. Các cổ vật được trưng bày trong 20 phòng. Cứ ba tháng lại thay đổi, vì cổ vật quá nhiều phải chứa trong kho, không thể đem ra trưng bày cùng một lúc. Vào đây, tôi thật choáng ngợp vì khối lượng và giá trị của các báu vật, từ các dụng cụ, nhạc khí thời Xuân Thu Chiến Quốc, các đồ dùng bằng vàng bạc, ngọc ngà, gốm sứ của vua chúa các triều đại, đến các bức tranh cổ, thư tịch cổ viết tay các bài thơ Đường, nguyên bản các tiểu thuyết nổi tiếng trong lịch sử văn học Trung Quốc.

Nhờ Viện bảo tàng cố cung này, mà người dân Đài Loan có điều kiện chiêm ngưỡng những tác phẩm nghệ thuật của các viện bảo tàng lớn trên thế giới, bằng phương thức trao đổi. Khi tôi đang ở Đài Bắc thì tại đây đang có cuộc triển lãm các tác phẩm hội họa của trường phái ấn tượng Pháp từ Monet cho đến Renoir, Degas. Sở dĩ có cuộc triển lãm này vì trước đây, Viện bảo tàng cố cung đã gửi sang Pháp triển lãm một số

tác phẩm nghệ thuật cổ của Trung Quốc.

Vận động bầu cử

Tôi đến Đài Loan vào những ngày cuối tháng 11, thời gian này là cuộc chạy đua nước rút của các ứng cử viên trong cuộc bầu cử các thị trưởng và đại biểu vào cơ quan lập pháp diễn ra vào ngày 1-12-2001. Cuộc vận động tranh cử ở đây thật là sôi nổi, náo nhiệt, kết hợp phương cách các nước dân chủ tư sản phương Tây với những đặc điểm của một dân tộc phương Đông. Ảnh các ứng cử viên được phóng thật to, chiếm hết cả một mảng tường trên các phố, treo khắp các nơi công cộng từ thành thị đến thôn quê. Ra đường lúc nào cũng gặp các nhóm cổ động đi trên những đoàn ô tô kéo dài, mang đủ các loại cờ xí, panô, áp - phích, vừa kêu gọi qua loa, vừa đốt pháo âm ỉ (ở Đài Loan không cấm mua bán pháo và đốt pháo).

Các ứng cử viên nam lẫn nữ đều là những trí thức trẻ được đào tạo từ phương Tây, họ xông xáo đi vào các khu phố, các xóm chợ, bắt tay chào hỏi người dân, xuất hiện liên tục trên màn ảnh truyền hình để trình bày chương trình tranh cử của mình, đi vào các chùa để thắp hương cúng bái cầu may, tranh thủ chào hỏi các thiện nam tín nữ.

Một đặc điểm của nền dân chủ ở Đài Loan là tự do tranh cử, đồng thời cũng tự do chửi lộn, tự do ẩu đả. Tôi xem ti vi, thường thấy cảnh hai đoàn cổ động viên đối lập gặp nhau thì ném trứng vào nhau, có khi đánh nhau bị thương nằm dài trên mặt đất, có xe cứu thương đến

chở đi. Có ứng cử viên ngồi trên ô tô đi vận động tranh cử, thì phe đối lập đón đường, dùng gậy gộc đập phá ô tô, cảnh sát phải đến giải tỏa. Khi đã đắc cử rồi, các vị đại biểu trúng cử vẫn đánh nhau trong khi tranh luận ở cơ quan lập pháp. Do đó, mà ở Đài Loan, người ta xây dựng trụ sở cơ quan lập pháp ở một vùng núi cách xa thủ đô Đài Bắc, để các đại biểu tha hồ ẩu đả, tránh xa con mắt tò mò và sự tụ tập của dân chúng đến xem.

Nền kinh tế đi vào kỹ thuật cao

Nhận xét chung của tôi về Đài Loan là nền kinh tế phát triển vững vàng, nhưng dân trí thì chưa cao lắm. Nói một cách khác là văn minh tinh thần không đuổi kịp văn minh vật chất. Dù sao, Đài Loan cũng đã lập được những kỳ tích đáng khâm phục.

Với diện tích 36.000 km² và số dân hơn 20 triệu người, Đài Loan có mật độ dân số rất cao (cao hơn cả Hà Lan). Ba phần tư diện tích là đồi núi. Ngoài một số cánh đồng dành cho trồng trọt, tài nguyên thiên nhiên hầu như không có gì. Thế mà chỉ mới trải qua vài thập niên, Đài Loan đã có một nền kinh tế phát triển dựa vào kỹ thuật công nghiệp cao, với tổng sản phẩm quốc dân là 290 tỷ USD, và thu nhập bình quân đầu người mỗi năm là 13.300 USD.

Cuộc khủng hoảng tài chính vào những năm cuối của thập niên 90 vừa qua đã làm rung chuyển hầu hết các nước Đông Á và Đông Nam Á, nhưng riêng Đài Loan thì vẫn vững vàng. Chúng tôi đi ngang qua “Khu công nghệ khoa học Tân Trúc” nằm ở ven biển phía bắc của

Đài Loan, mới hình dung được hết quy mô phát triển của nền công nghệ thông tin trên hòn đảo này. Khu Tân Trúc được mệnh danh là Thung lũng Silicon ở châu Á. Đây là nơi sản xuất phần cứng của máy tính nhiều nhất thế giới. Trường đại học, viện nghiên cứu, trụ sở công ty, nhà máy kỹ thuật cao nằm san sát trên một diện tích 605.000 mét vuông. Hiện nay, theo một bảng xếp hạng về chính phủ điện tử được công bố gần đây thì Đài Loan đứng đầu châu Á và đứng thứ nhì thế giới (sau Mỹ). Người ta đang xây dựng một khu Tân Trúc thứ hai ở gần thành phố Đài Nam, và nhà cầm quyền đang phác thảo viễn cảnh biến Đài Loan thành “Hòn đảo Silicon xanh”.

Ở Đài Loan, điện năng chủ yếu được cung cấp bởi các nhà máy điện hạt nhân, tại đây rất ít nhà máy nhiệt điện. Chúng tôi có đi ngang qua một nhà máy hạt nhân cung cấp điện cho toàn bộ khu công viên quốc gia Khẩn Định ở phía cực nam của đảo Đài Loan. Nhiều nơi trong khu công viên có bảng hướng dẫn hầm trú ẩn để dân chúng biết mà đến khi có báo động ở nhà máy hạt nhân. Nhưng rất may là từ trước đến nay chưa có sự cố rò rỉ phóng xạ nào xảy ra tại Đài Loan.

Điều ghi nhận cuối cùng của tôi là môi trường ở Đài Loan được bảo vệ rất tốt. Nền kinh tế giờ đây đang chuyển hướng trọng tâm sang các ngành dịch vụ và công nghệ kỹ thuật cao, tức là các ngành công nghệ “sạch”, do đó lại càng ít ảnh hưởng đến môi trường. ■

TRẦN VINH AN

Nhìn lại đời sống ca nhạc năm 2001, ca khúc độc quyền là hiện tượng nổi bật nhất. Từ việc mua độc quyền để biểu diễn, các ca sĩ tiến thêm một bước nữa, tự sáng tác để toàn quyền "sở hữu trí tuệ". Xin thật cầu thị mà nhìn chuyện ca sĩ tự tin "ta về ta tắm ao ta" ấy.

Thời gian gần đây, vấn đề bản quyền được đặt ra vô cùng gay gắt. Hành lang pháp lý đã có, sự thỏa hiệp giữa những người hoạt động văn hóa cũng đã có, nhưng đôi khi nổi bực bội tức tối vẫn xui khiến... kéo nhau ra tòa. Thu nhập từ nghề hát của ca sĩ được nhìn khát khe ở mọi góc độ, kể cả hơn thua công bằng và cư xử đạo đức. Hơn thế nữa, chỉ

cần một ca khúc nào đó lọt vào Top thì hàng loạt ca sĩ giành nhau hát, vì thế kịch bản chương trình ca nhạc đôi khi bị rối tung lên và ca sĩ cũng "nóng máu". Thế là mua bản quyền, rồi đe dọa đồng nghiệp: "Tớ trả tiền cho nhạc sĩ rồi đấy, ai hát giống tớ là tớ kiện!". Tuy nhiên giá cả có thể rao bán bản quyền một ca khúc là bao nhiêu? Chả có qui định nào hết, thuận mua vừa bán

CA KHÚC ĐỘC QUYỀN CỦA CA SĨ:

Đù trong đù đục ao nhà vẫn hơn

LÊ THIẾU NHON

bằng... miệng thôi, để chắc ăn hơn thì viết tờ giấy đính kèm vào hai chữ ký của hai “đối tác chiến lược”. Nhạc sĩ vốn lâu nay chỉ nhận được bản quyền từ những đơn vị sản xuất, bỗng dưng có được món tiền nho nhỏ đã mừng lắm. Đùng một cái, ca sĩ Trần Thu Hà kính cẩn trao tận tay nhạc sĩ Ngọc Đại 20 triệu đồng để độc quyền mấy ca khúc trong album “*Dệt tấm gai*”. Lại đùng một cái nữa, ca sĩ Hồng Nhung sau một thời gian “ngâm cứu” đã cảm thấy “*Dệt tấm gai*” có vẻ hay, nên mang đi biểu diễn ở vài phòng trà ca nhạc tại TP.HCM. Và hai ca sĩ cùng “dệt” một thứ “tấm gai” chạm mặt nhau khi cùng quyết định thu thanh để giới thiệu với công chúng. To nhỏ phân bua không ngã ngũ, đành cãi nhau thôi. Ca sĩ Hồng Nhung khẳng khái nhạc sĩ Ngọc Đại đưa bản nhạc cho cô trước, còn ca sĩ Trần Thu Hà thì... trả tiền rồi nên thủ thế một cách đàng hoàng: “*So với sự khôn ngoan của chị Hồng Nhung thì tớ như một... con gấu bông ấy mà!*”

Thực ra việc trả tiền mua bản quyền đã được ông bầu của ca sĩ Đan Trường áp dụng nhiều năm rồi. Để mua ca khúc mới cho ca sĩ Đan Trường hát độc quyền trong khoảng thời gian một năm, ông bầu Hoàng Tuấn đã trả 2 triệu cho một ca khúc ngoại viết lời Việt, 3 triệu cho tác giả sáng tác. Khung giá ấy được nhiều nhạc sĩ đồng ý, nhưng kể từ vụ “*Dệt tấm gai*”, thị trường bán mua ca khúc sôi động hơn và chưa hề hứa hẹn giá “kịch trần”. Ca sĩ Thu Phương tỏ ý muốn

mua độc quyền vài ca khúc của hai nhạc sĩ trẻ Việt Anh và Trường Huy nhưng hai tác giả vẫn chưa dám ra giá bao nhiêu (hơi bị khó chữ, ít quá thì thiệt mà nhiều quá thì...hẹn!). Cuối năm 2001, ca sĩ Thu Minh phải chi 13 triệu đồng mua ca khúc để làm album cá nhân, riêng ca khúc “*Ước mơ*” của nhạc sĩ trẻ Hồng Kiên có giá 6 triệu đồng. Xem ra thị trường ca nhạc đầy tính chất kích cầu cho các nhạc sĩ sáng tác!

Độc quyền ca khúc trở thành nhu cầu bức thiết của ca sĩ. Tìm ca khúc vừa ý mua không dễ mà giá cả cũng không đơn giản. Đời sống ca nhạc hình thành xu hướng độc quyền khác: ca sĩ tự sáng tác để hát! Chỉ cần một kiến thức âm nhạc cơ bản và một chút gọi là cảm hứng, ca sĩ có thể tự sáng tác ca khúc cho riêng mình hát. Như vậy vừa hợp với chất giọng của mình lại không phải cầu cạnh ai. Các nền nhạc nhẹ phát triển trên thế giới cũng thế thôi! Trước đây việc sáng tác ca khúc để tự hát chỉ có đối với các ban nhạc dưới hình thức “*góp gạo thổi cơm chung*”. Nổi bật nhất là nhóm *Ba Con Mèo* với vài sáng tác của Phương Uyên. Ca khúc “*Sài Gòn cô tiên năm 2000*” được nhóm *Ba Con Mèo* giới thiệu gần mười năm nay, với khao khát: “*Sài Gòn mình khi đó sẽ hóa thân thành cô tiên. Cô tiên về ban phép để giúp bao trẻ em đến trường...*”. Về sau, khá nhiều ca khúc khác mang phong cách nhạc trẻ của *Ba Con Mèo* ra đời, như ca khúc “*Tình bạn*” cũng thêm mấy chữ tiếng Anh

"*You and I*" nghe có vẻ cũng hiện đại, nhưng Phương Uyên "*đừng gọi tui là nhạc sĩ, tui mắc cỡ lắm. Tui tự biên cho nhóm hát thôi!*". Ở Hà Nội, nhóm *Đồng Hồ Báo Thức* khá nhộn nhịp với vài ca khúc do họ sáng tác như "*Nhấn tuổi hai mươi*" hay "*Chiếc đồng hồ đáng ghét*" phù hợp với những buổi văn nghệ sinh viên. Trẻ trung hơn, ca sĩ Yến Dung của nhóm *Tik Tik Tak* mạnh dạn mang lên sân diễn hai ca khúc tự sáng tác "*Trong nắng hồng*" và "*Ngày xưa ơi*" có ca từ được nhiều người thuộc: "*Ngày xưa ơi mãi xa tuổi thơ, xa bến đò mờ sương cuối thu, xa dáng em gầy trắng ướt áo, xa lời hứa khi xưa...*"

Ca sĩ một mình sáng tác thì hơi vất vả hơn, bởi không có ai góp ý cho. Có không ít ca sĩ chỉ sáng tác... miệng, cứ "hát vo" như thế rồi nhờ người ký âm giùm. Dù sao dám hát lên giai điệu của mình đã là đáng hoan nghênh, cho nên không cần quá bắt bẻ về khúc thức đối với sáng tác của các ca sĩ theo chuẩn mực nghệ thuật âm nhạc. Ca sĩ Trung Kiên nhiều lần bị những người phụ trách tụ điểm ca nhạc cất show diễn vì... đòi hát ca khúc của mình. Tức quá, ca sĩ Trung Kiên nhờ gia đình viện trợ tài chính tung ra album "*Thế giới ước mơ*" để anh được hát những ca khúc tự sáng tác. Cũng học tập ngôi sao Pop - Michael Jackson với "*We are the world*", ca sĩ Trung Kiên viết ca khúc "*Thế giới ước mơ*" đầy những hoài vọng xa xôi: "*Thời gian trôi mau, trái đất đang đau. Cùng xây*

đắp ngôi nhà thế giới. Hàng triệu đôi tay, sức sống xuân đầy. Thế giới ước mơ hàng mong sẽ về". Ca sĩ Bằng Kiều thì khác, khi được ra chung album "*Đánh thức tâm xuân*" (với ca sĩ Trần Thu Hà), anh tranh thủ "hát ké" ca khúc "*Hè muộn*" của mình. Gặp vận, ca khúc "*Hè muộn*" nhanh chóng được khán giả yêu thích, yêu thích cái nhớ nhung phiền phiền muộn muộn: "*... Rồi em đi và thu sang sang, thu rất vội vàng. Những giọt sương đêm xa vắng thêm. Để cho anh chìm trong mơ những giấc mơ nào. Những ngày hè ấy, cỏ hoa vẫn xanh tươi...*". Thừa thắng xông lên, ca sĩ Bằng Kiều giới thiệu album cá nhân "*Chuyện lạ*" với bốn ca khúc do anh sáng tác "*Dòng sông sao*", "*Chỉ là như thế*", "*Chuyện lạ*" và "*Lại đây với anh*". Nói công bằng thì dựa trên "tổng phổ" các ca khúc ký tên Bằng Kiều, chất lượng không hề thua kém sáng tác của các nhạc sĩ trẻ hiện nay.

Ca sĩ viết nhạc được nhiều ca sĩ khác hát lại như Bằng Kiều thật đúng là "chuyện lạ"! Hầu hết ca sĩ sáng tác chỉ một mình họ thích hát và muốn hát mà thôi. Đây cũng là một trạng thái dễ đọc quyền vậy. Ca sĩ Lam Trường sau mấy tuần ngắn ngủi đi học công nghệ biểu diễn ở Mỹ trở về, hớn hờ tung ra album "*Có một ngày*" mà tên chủ đề đĩa hát chính là một sáng tác cá nhân. Bài hát "*Có một ngày*" của Lam Trường chỉ như món quà tặng đặc biệt cho khán giả hâm mộ: "*Có một ngày hoa cười tươi trong gió... Có một ngày em đến bên anh, trao*

nụ hôn dịu ngọt nồng cháy. Cảm ơn đời đã cho anh ngày ấy". Với sức hấp dẫn các fan tuổi mới lớn như hiện nay, chắc chắn ca sĩ Lam Trường còn nhiều dịp khoe "có một ngày" khác nữa. Ca sĩ trẻ Mỹ Tâm được nhạc sĩ Quốc Bảo ưu ái viết tặng riêng cho đảm ca khúc rất thời trang như "Tóc nâu môi trầm" hay "Em về tóc xanh" nhưng cô vẫn muốn tóc mình bay theo những giai điệu tự sáng tác. Với ca khúc đầu tay "Mãi yêu" thì Mỹ Tâm còn rụt rè đứng tên tác giả chung với Nguyễn Quang, nhưng đến ca khúc "Tình mơ" thì mạnh dạn xử lý theo cung bậc tình cảm của mình: "... Đêm nay tim em lẻ loi, phải chăng mưa rơi trên mắt em buồn. Đôi khi nghe quá xót xa, tình còn đâu, khi chúng ta trái tim đã quay ngược hai phương xa". Dấu chất giọng ca sĩ trẻ Mỹ Tâm khá đẹp, bài hát vẫn không đến mức "quá xót xa", xét một cách toàn diện thì cũng hơi xót xa! Ca sĩ Mỹ Lệ đầy tự tin chọn ca khúc "Về với em" do cô sáng tác để đặt tên cho album riêng đầu tiên. Có

lời phi lộ khá buồn thương nhưng người nghe cảm nhận ca khúc "Về với em" tạm hài lòng với tiếng hát truyền cảm của Mỹ Lệ khóa lấp bớt tiết tấu đơn điệu: "Đêm nay một mình em, lang thang trên phố dài, nhìn về phương trời nào... Giờ này anh đang ở đâu, có nhớ về em không hơi người...".

Trong đời sống ca nhạc đang báo động đỏ về sự khan hiếm ca khúc có giá trị, ca sĩ tự sáng tác để hát vừa đảm bảo bản quyền lại vừa làm phong phú thêm nhu cầu thưởng thức của công chúng. Ca khúc độc quyền do ca sĩ sáng tác có thể chỉ mới hay vừa vừa thôi, nhưng cá tính người biểu diễn bộc lộ rõ nét hơn, "dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn" chứ. Đã có nhiều nhạc sĩ nổi tiếng xuất thân từ ca sĩ như Trần Tiến, như Thế Hiển, như Nhất Sinh. Ngay cả nhân vật đương nhiệm Tổng thư ký Hội nhạc sĩ VN với ba chức danh Giáo sư - Nhạc sĩ - Nghệ sĩ Nhân dân Trọng Bằng ngày xưa cũng từng làm ca sĩ đấy thôi! ■

TP.HCM. cuối năm 2001

L.T.N

Huế - Thừa Thiên VÀ NHỮNG CÁI NHẤT...

Lăng Tự Đức.

1. Huế có Kinh thành Huế xây dựng từ đầu triều Nguyễn (1804), lớn nhất: chu vi vòng thành của Kinh thành trên 10,5 km, diện tích khoảng 6,76 km²

2. Có nhiều cung điện lăng tẩm hùng tráng, uy nghi, thơ mộng nhất: Điện Thái Hòa, Điện Cẩn Chánh (đã bị đốt), Điện Long An... có nhiều lăng vua chúa nhất (Gia Long, Minh Mạng, Thiệu Trị, Tự Đức (kể cả Kiến Phước), Dục Đức (kể cả lăng Thành Thái và Duy Tân), Đồng Khánh, Khải Định và hàng trăm lăng mộ chín đời chúa, lăng các bà hoàng hậu (như lăng bà Từ Dũ), các hoàng

tử (như Định Viễn Quận Vương, Tùng Thiện Vương, Tuy Lý Vương...) vua Hiệp Hòa (mới được hậu duệ cải táng và xây dựng mới).

3. Có Kỳ đài cao nhất: 50,065 mét.

4. Có Bảo tàng cổ vật lưu giữ được nhiều cổ vật triều Nguyễn nhất.

5. Có nhà hát Duyệt Thị cổ nhất, ra đời từ năm 1826

6. Có nhiều chùa nhất: Theo lịch sử Phật giáo Huế, tại Thừa Thiên - Huế có 124 ngôi chùa chính, chưa kể 318 khuôn hội (Niệm Phật Đường).

7. Có chuông chùa Thiên Mụ

lớn nhất: 3.285 cân (2021kg), cao 2,6 mét, rộng 1,2 mét

8. Có chiếc trống cổ chùa Đông Thuyền lớn nhất : Đường kính khoảng 2 mét, chiều dài có đến 3 mét. Bên trong lòng trống có những móc thép kéo chéo với nhau.

Do đó mà ở Huế có câu :

“ Trống Đông Thuyền, chiêng
(chuông) Thiên Mụ”

9. Có trường Quốc Học do triều đình Huế mở để dạy cho người Việt Nam học văn minh văn hóa phương Tây sớm nhất (1896).

10. Quốc Học cũng là ngôi trường xuất thân của nhiều lãnh tụ cách mạng nhất: Chủ tịch Hồ Chí Minh, Tổng bí thư Trần Phú, Thủ tướng Phạm Văn Đồng, Đại tướng Võ Nguyên Giáp, nhà thơ Tố Hữu, Bí thư Sài Gòn Gia Định Nguyễn Chí Diểu, nhiều nhà văn nổi tiếng nhất: Hoài Thanh, Xuân Diệu, Huy

Cận, Lưu Trọng Lư, Hải Triều, Thanh Tịnh...

11. Có lượng mưa hằng năm lớn nhất và các trận mưa kéo dài nhất.

Nguyễn Bính đã từng than:

“Trời mưa ở Huế sao buồn thế,
Cứ kéo dài ra mãi mấy ngày”

Lưu Trọng Lư từng viết:

“Mưa chi mưa mãi
Buồn hết nửa đời xuân
Mộng vàng không kịp hái”

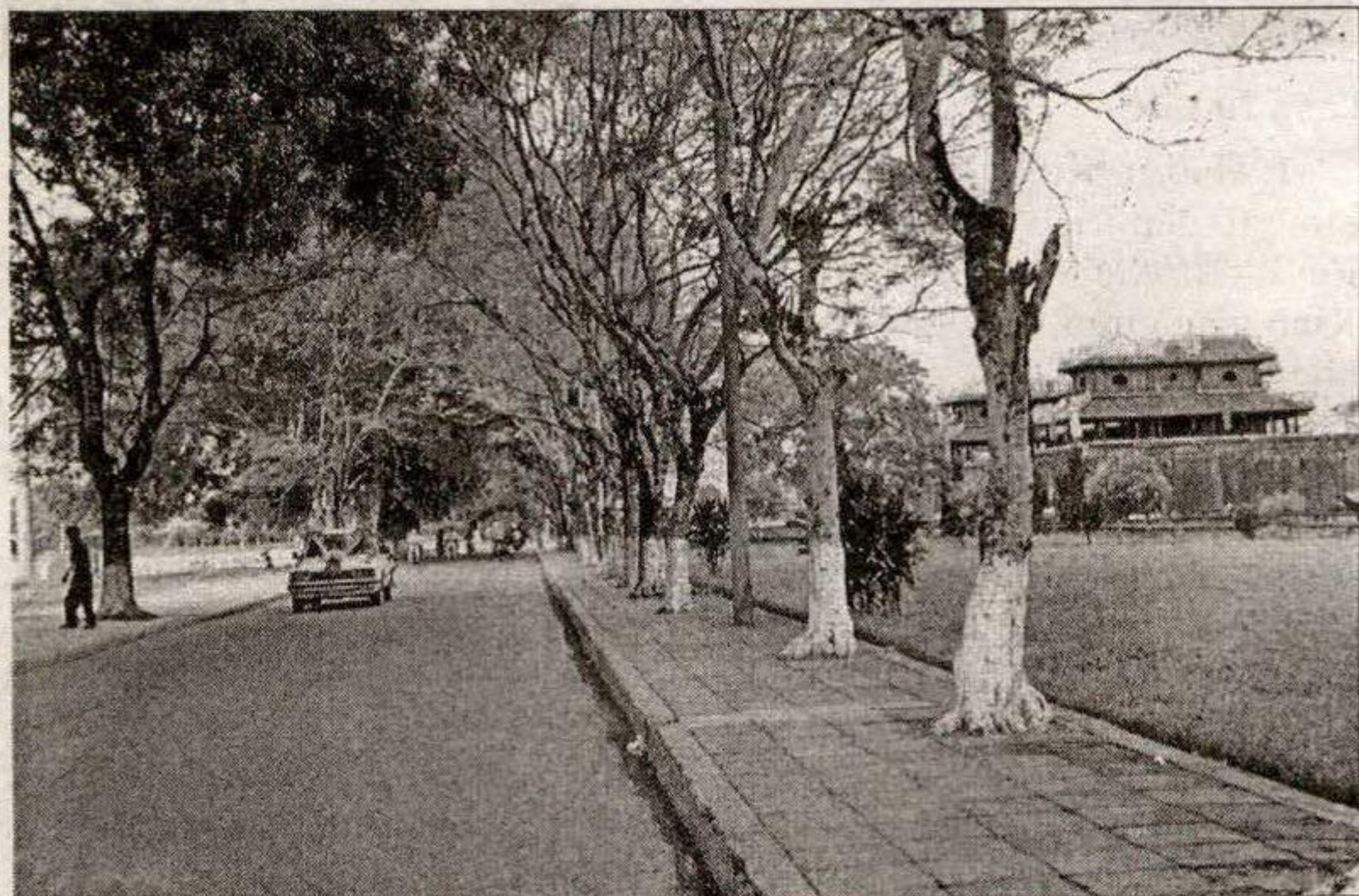
Và đến Tố Hữu cũng phải kêu lên:

“Nỗi niềm chi rứa Huế ơi,
Mà mưa xối xả trắng trời
Thừa Thiên”

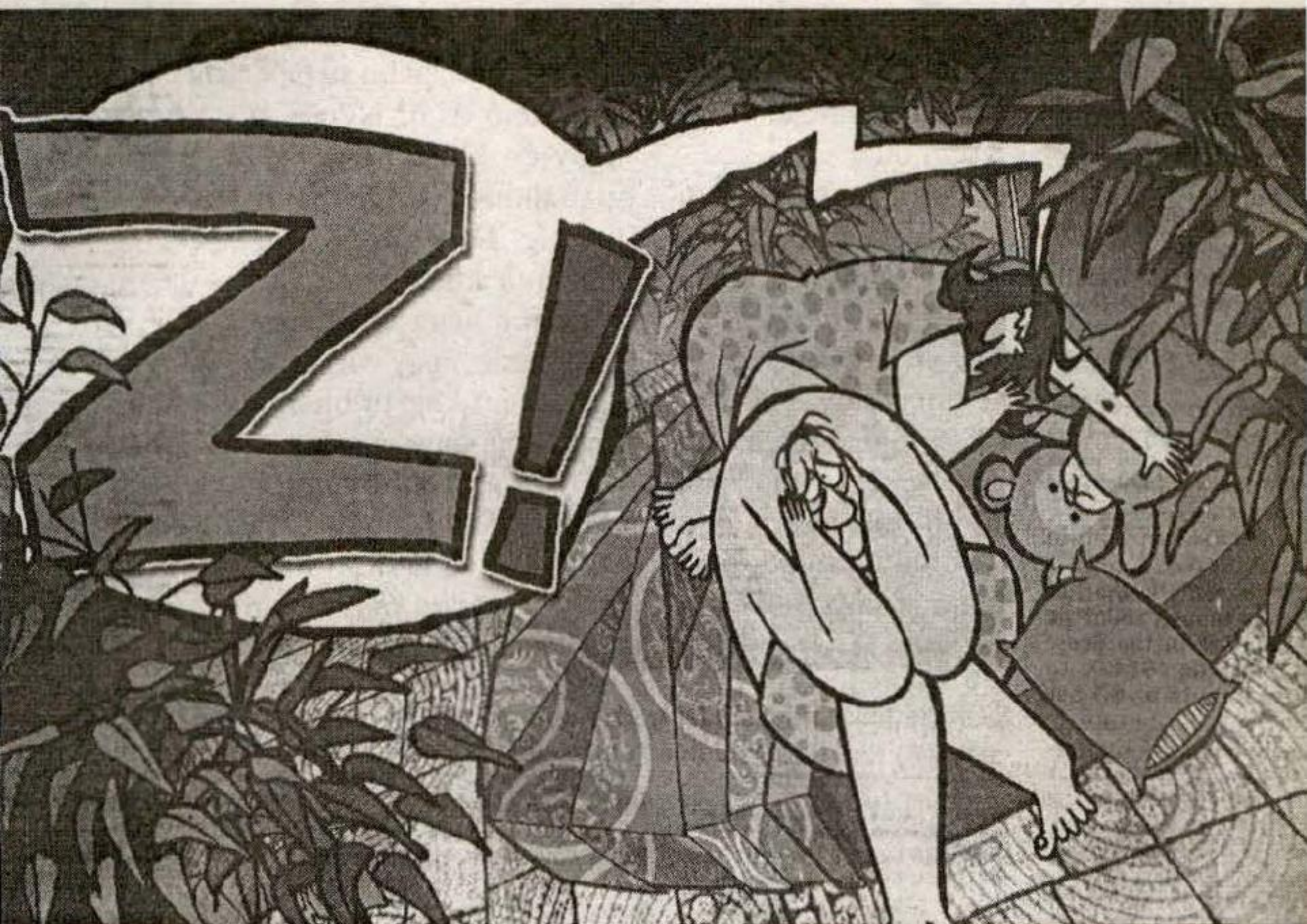
12. Có nhiều món ăn nấu theo lối Huế nhất (theo nhà địa lý Trần Đình Gián, Huế có gần 700 món, chiếm trên phân nửa món ăn Việt Nam).

NGUYỄN ĐẮC XUÂN

(Sưu tầm)

Ngọ môn.

Tình yêu có thể mù quáng, nhưng chắc chắn không điếc - nhất là khi bạn giật mình thức dậy ban đêm do tiếng ngáy của... người bạn đời nằm cạnh.

Một vấn đề y học

Ngáy là một triệu chứng ngưng thở khi ngủ do nghẽn khí quản (OSA). Điều này có nghĩa là gần 30 lần/giờ, người ngáy sẽ ngưng thở

mười giây hoặc hơn. Việc ngủ thường xuyên bị gián đoạn và thiếu ôxy khi ngưng thở ảnh hưởng đến cơ thể về nhiều mặt. Quan trọng nhất là nó luôn luôn làm cho người ngáy cảm thấy mệt và cần ngủ.

Âm thanh trung bình của tiếng ngáy là khoảng 60 decibel, lớn bằng tiếng nói bình thường. Nhưng một số tiếng ngáy có thể đạt đến 82 decibel, bằng tiếng của một người nào đó la lên. Tiếng ngáy lớn có thể làm cho cả vợ lẫn chồng thức giấc, làm ảnh hưởng đến tình yêu đôi lứa. Ngoài ra việc ngưng thở trong giấc ngủ làm lượng khí ôxy trong cơ thể

*Bạn ơi,
xin đừng...*
NGÁY

giảm xuống có thể dẫn đến việc làm rối loạn chức năng cương lên của dương vật và giảm sự kích thích và hấp dẫn về tính dục.

Và bởi vì giấc ngủ của người bạn đời bị gián đoạn có thể gây bức mình, khó chịu và mệt mỏi, thậm chí có thể đòi ngủ riêng.

Báo động về chứng ngáy

Một cuộc nghiên cứu do Trung tâm Rối loạn Giấc ngủ thuộc Bệnh viện Mayo ở Rochester, Minnesota (Mỹ) cho thấy những người ngủ cùng giường với những người mắc chứng ngáy nặng trung bình mất khoảng một giờ ngủ mỗi đêm. Điều này ảnh hưởng tiêu cực tới cuộc sống tính dục, thậm chí hôn nhân có thể bị tan vỡ.

Bác sĩ Cheong Tuck Hong, một nhà tư vấn nội khoa và hô hấp thuộc Trung tâm Y khoa Mount Elizabeth cho biết việc sử dụng thuốc và rượu là những thứ làm giãn cơ cổ họng có thể làm bạn ngáy. Ngoài ra dị ứng và cảm lạnh cũng làm bạn ngáy. Ông nói: *"Hơn một nửa số người lớn trên 40 tuổi mắc chứng ngáy. Và chứng này rất phổ biến nơi nam giới"*.

Cứ tám người nam ngáy thì mới có một người nữ mắc chứng... đáng ghét này. Điều này một phần là do có nhiều người nam có khuynh hướng béo phì hơn và mỡ có khuynh hướng tích tụ ở phần trên của cơ thể, trong đó có cổ họng.

Các hormone nữ và cấu trúc cổ họng khác của nữ giới có lẽ đã giúp nữ giới tránh được chứng ngáy cho tới thời kỳ mãn kinh. Nhưng sau đó, khoảng cách giữa nam giới và nữ giới mắc chứng ngáy bị thu hẹp

lại. Chứng ngáy cũng có thể làm giảm trí nhớ, giảm sự tập trung cũng như trầm cảm. Người mắc chứng ngáy có khuynh hướng bị tai nạn giao thông gấp năm lần người bình thường. Ngoài ra họ còn có những hậu quả khác như cao huyết áp, bệnh tim nặng và đột quỵ.

Chứng ngáy và ngưng thở khi ngủ hiếm khi tự biến mất, nhưng tin vui cho những người mắc chứng ngáy - và vui hơn nữa cho vợ hoặc chồng - là các chứng đó rất dễ chữa. Đó đơn giản là thay đổi cách sống, dùng thuốc và máy chụp lên mũi, thậm chí phẫu thuật.

Cách chữa trị thông dụng nhất là dùng máy thông khí (CPAP). Máy này thổi một luồng khí mạnh qua mũi, ngăn cản cấu trúc của cổ họng khỏi sập xuống.

THANH YẾN

(Theo Sunday Times)

Khách sạn cao nhất thế giới

Khách sạn hình cánh buồm ở Dubai (Liên hiệp các tiểu vương quốc Ả rập) cao 320m là khách sạn cao nhất thế giới. Hơn 3.500 nhà thiết kế, kỹ sư và công nhân đã tham gia xây dựng công trình này. ■

T.T (St)

Kiểm chuyện làm quà:

CHÁO CHAI HAY CHÁO TRAI?

C hẳng hiểu sao xưa nay, cái câu kiểm chuyện làm quà bao giờ cũng được nói lên bằng một giọng riều cọt. Ấy thế nhưng bây giờ, kiểm được một món quà thì dễ, phổ phường đủ mọi cửa hàng bán đồ xú - vơ - nia, tiền ít tiền nhiều đều mua được, chứ kiểm được một câu chuyện... làm quà thì khó hơn nhiều. Cho nên, làm quà cho nhau một câu chuyện là việc rất nên. Sáng nay, ngồi ăn sáng ngoài vỉa hè, lỡ miệng hỏi bà bán cháo rằng sao mất công làm biễn, in, sơn, kẻ vẽ hằn hoi, mà “cháo trai” lại viết thành “cháo chai”?

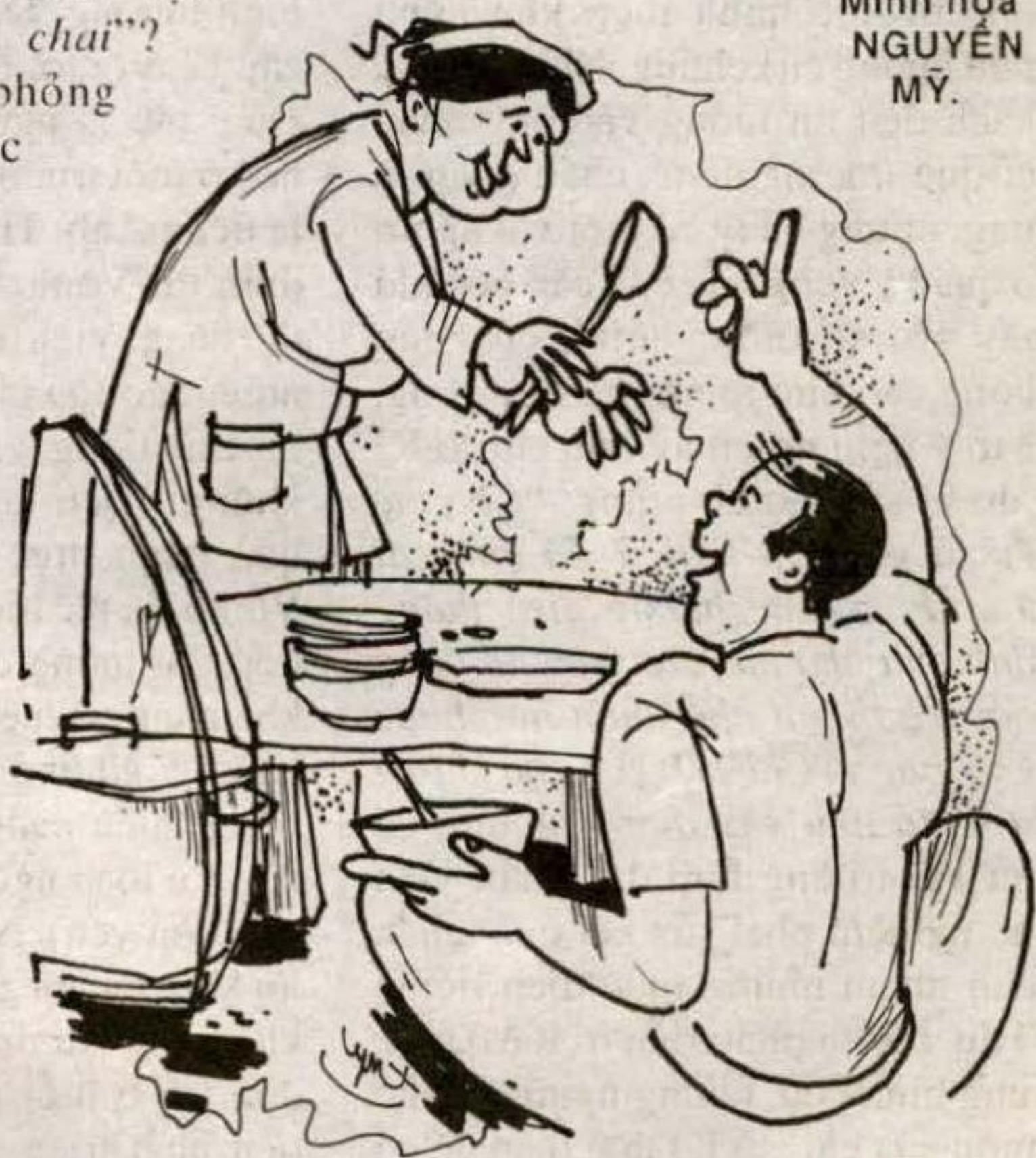
Ấy là cũng định phỏng vấn, tưởng được nghe trình bày để có thêm chi tiết về tệ nạn dân ta không biết tiếng ta. Thì bà bán cháo ráo hoành trả lời: “Tôi cố tình đấy. Cháo trai, có người ăn bảo là dai quá, đúng là cháo giai, rồi nói lái bậy bạ. Tôi viết hằn là “cháo chai” cho người ta không nghĩ đến trai với giai rách việc!

Cô ăn cháo, chỉ cần biết cháo tôi nấu có ngon không thôi. Cần gì phải vừa ăn vừa đọc biễn hàng mới biết cháo gì”... Hóa ra tiếng Việt của bà bán cháo siêu hơn mình quá nhiều.

Cũng từ đấy, tôi chẳng bao giờ còn dám thắc mắc tại sao người ta lại viết là “chúng vịt lộn”, “phở da truyền”, “sôi sèo”, hay cái gì đó tương tự. Nhớ lại toàn cao thủ cố tình làm như vậy để lờm người ăn.

THỊ MƠ

Minh họa
NGUYỄN
MỸ.

Trắc nghiệm

Đề hiểu mình và hiểu người

DIỄM HÀ

Onước ta, việc trắc nghiệm tâm lý đang là một nhu cầu ngày càng tăng, bởi nó rất có tác dụng trong việc hướng học, hướng nghiệp, chẩn đoán lâm sàng. Đây cũng là mối quan tâm của các bậc phụ huynh, các thầy cô giáo, các nhà quản lý kinh tế, công tác xã hội...

Vào dịp hè, các bậc phụ huynh thường đưa con em đi trắc nghiệm về mức độ *chỉ số thông minh* (IQ), để từ đó có hướng bồi dưỡng cho con em học hành theo khả năng thiên hướng của chúng. Nhìn chung, khách đều tin tưởng và công nhận kết quả trắc nghiệm chẩn đoán là đúng, nhưng cũng có một vài người do quá kỳ vọng vào con cái, nên khi thấy chỉ số thông minh của con không cao như mình vẫn hy vọng, đã tỏ ý nghi ngờ máy tính chỉ số IQ ở đó bị sai. Họ cho rằng: "*Cha mẹ đều là giáo sư tiến sĩ thì con cái cũng được thừa hưởng gen thông minh của cha mẹ, sau này nó cũng phải trở thành nhà khoa học hoặc kỹ sư, bác sĩ. Chỉ số IQ của nó không thể thấp như vậy được*". Cũng có một vài trường hợp đòi nhân viên trắc nghiệm phải sửa kết quả chẩn đoán nhằm những mục đích riêng. Ví dụ, có em phát triển trí tuệ ở mức trung bình yếu, nhưng người cha lại muốn sửa chỉ số IQ thật thấp để có

thể đưa con đến gửi ở trường học dành cho trẻ chậm phát triển. Ngược lại, có em trí tuệ phát triển kém, nhưng gia đình lại có bản trắc nghiệm chẩn đoán chỉ số IQ trên mức trung bình để có thể đưa con đi xuất cảnh định cư ở nước ngoài. Tất nhiên, đối với những trường hợp như vậy, nhân viên trắc nghiệm đều từ chối. Cũng có trường hợp gia đình nghi trẻ có vấn đề về tâm thần, nhưng khi đưa đến *trắc nghiệm rối nhiễu* thì trẻ vẫn có những biểu hiện bình thường. Đó là trường hợp của cậu bé Vônlor, 6 tuổi, cha là người Đức, mẹ là người Việt, hiện đang học ở một trường sử dụng ngôn ngữ là tiếng Anh. Theo nhận xét của gia đình thì Vônlor tiếp thu được cả ba thứ tiếng: Việt, Đức, Anh. Tuy nhiên nhiều lúc cậu ta sử dụng lộn xộn cả ba thứ tiếng và thường nói năng không mạch lạc đứt khoát. Trong quá trình thực hiện trắc nghiệm, Vônlor đã thể hiện sự nhạy bén, sức tiếp thu tương đối nhanh, cho thấy khả năng trí tuệ của cháu phát triển khá tốt. Nhưng do còn nhỏ nên cậu bé bị thiếu năng lực diễn đạt, dẫn đến rối loạn ngôn ngữ (tư duy ngôn ngữ còn yếu). Nhân viên đã đưa ra lời khuyên với gia đình: để làm tăng khả năng tư duy ngôn ngữ ở một đứa trẻ 6 tuổi như Vônlor, cần ưu tiên phát triển vốn từ bằng cách

thường xuyên chuyện trò với trẻ, đưa ra các câu hỏi để trẻ suy nghĩ và trả lời, từ đó có thể uốn nắn cho trẻ diễn đạt đúng từ ngữ. Hãy tập cho trẻ thói quen đọc nhiều, nghe nhiều, mở cho trẻ mối quan hệ giao lưu với các bạn cùng tuổi. Sau một thời gian thực hiện theo chỉ dẫn, mẹ của Vônơ đến khoe với nhân viên trắc nghiệm: cậu bé đã có tiến bộ rõ rệt, nói năng lưu loát trôi chảy hơn, không còn nhầm lẫn pha trộn lung tung giữa ba thứ tiếng như trước nữa.

Khác với lĩnh vực trắc nghiệm chẩn đoán tâm lý thường đông khách vào dịp hè, *trắc nghiệm hướng nghiệp* lại đông khách vào thời điểm trước mùa thi. Khoảng tháng 4-5, có nhiều học sinh cuối cấp III và sinh viên sắp ra trường đến trắc nghiệm, để từ đó có thể thấy được hướng đi đúng đắn trong chọn nghề. Ông Nguyễn Đăng Lập, chuyên viên trắc nghiệm hướng nghiệp nhận xét: "*Việc trắc nghiệm hướng nghiệp nhằm đo đạc và dự báo các tư chất tâm lý và thiên hướng cá nhân bộc lộ trong các phẩm chất và năng lực của đối tượng, xem các đặc điểm ấy thích ứng với ngành nghề nào, không phù hợp với ngành nghề nào, tư vấn cho cá nhân định hướng và tự chọn nghề nghiệp trong tương lai, tránh được nhầm lẫn. Trong mỗi một cuộc trắc nghiệm, khách hàng được phỏng vấn về hoàn cảnh gia đình, trình độ học vấn, điểm mạnh điểm yếu trong học tập, dự định chọn ngành nghề sau khi ra trường... Phân trắc nghiệm trên máy nhằm đo năng lực tính cách, qua đó*

chuyên viên đưa ra nhận xét và tư vấn xem sự lựa chọn ngành nghề có phù hợp không".

Ngoài những đối tượng khách hàng thường là học sinh và sinh viên cuối cấp chuẩn bị bước vào con đường tìm việc, không ít khách hàng đã có nghề nghiệp ổn định, họ đến để được trắc nghiệm chẩn đoán về sức khỏe, tâm tính, khí chất, đo năng lực, tính cách của mình xem có phù hợp với công việc đang theo đuổi. Như trường hợp một cô gái đã tốt nghiệp đại học, hiện đang là một trình dược viên. Cô cảm thấy không được thoải mái trong khi làm việc, luôn chán nản mệt mỏi. Sau khi đã thực hiện các trắc nghiệm, cô được chỉ ra khiếm khuyết của mình là chưa có kỹ năng trong giao tiếp nên chưa tạo được thành công trong công việc. Hay như trường hợp Ngô Quốc B, 20 tuổi, ở quận Bình Thạnh, TP.HCM, B đã trải qua hai kỳ thi đại học nhưng đều bị trượt. Qua các phần trắc nghiệm cho thấy B có khả năng tư duy lôgích, khả năng phân tích, lĩnh hội và diễn đạt ngôn ngữ khá tốt, có trí tưởng tượng cao. Về khí chất, B thuộc loại người sôi nổi hoạt bát, có quan hệ rộng rãi với mọi người. B thích thi vào Trường Đại học Sư phạm hoặc Trường Đại học Khoa học xã hội và Nhân văn để trong tương lai sẽ trở thành nhà giáo hoặc nhà báo. Thế nhưng cha mẹ B lại cứ bắt con phải thi vào Đại học Kỹ thuật để sau này sẽ là kỹ sư cơ khí theo truyền thống gia đình. Có lẽ chính vì bị ép buộc nên dù đã hết sức cố gắng nhưng B vẫn thi trượt.

(Xem tiếp trang 87)

Chuyện lạ có thật

Đạy cạp ăn chay và tu thiền

Phóng viên báo *Globe* (Toàn cầu) vừa thăm Thái Lan về, đã đưa ra những hình ảnh làm mọi người sửng sốt, những nhà sư Thái Lan ở chùa Pa Luangtaba đã huấn luyện được 8 con cạp, ăn chay tu thiền, hằng ngày lên chùa nghe tụng kinh gõ mõ. Theo vị thầy cả của chùa thì vùng Đông Bắc Thái Lan có khá nhiều cạp, dân vùng này rất thích săn cạp để lấy da và xương đem bán, nên thầy cả chùa Pa Luangtaba đã bỏ tiền ra mua những con cạp bị mắc bẫy của dân, đem về chùa nuôi. Một vị sư trong chùa thấy vậy bèn xin cho ông được nuôi nấng và huấn luyện những con cạp này ăn chay và tu thiền. Gia đình của vị sư này chuyên nuôi thú nên ông biết khá rõ tính nết của loài cạp, nó chỉ dữ với những người dữ với nó, còn nó rất hiền và dễ bảo, với những người chịu thân thiện với nó. Nhà sư cho biết ông thuần dưỡng cạp bằng khí công chứ không phải bằng roi điện như những nhà dạy thú trong các gánh xiếc. Ban đầu chùa Pa Luangtaba chỉ có hai con cạp, nhưng ba năm sau chùa đã có 8 con cạp, do đó nhà sư đã phải

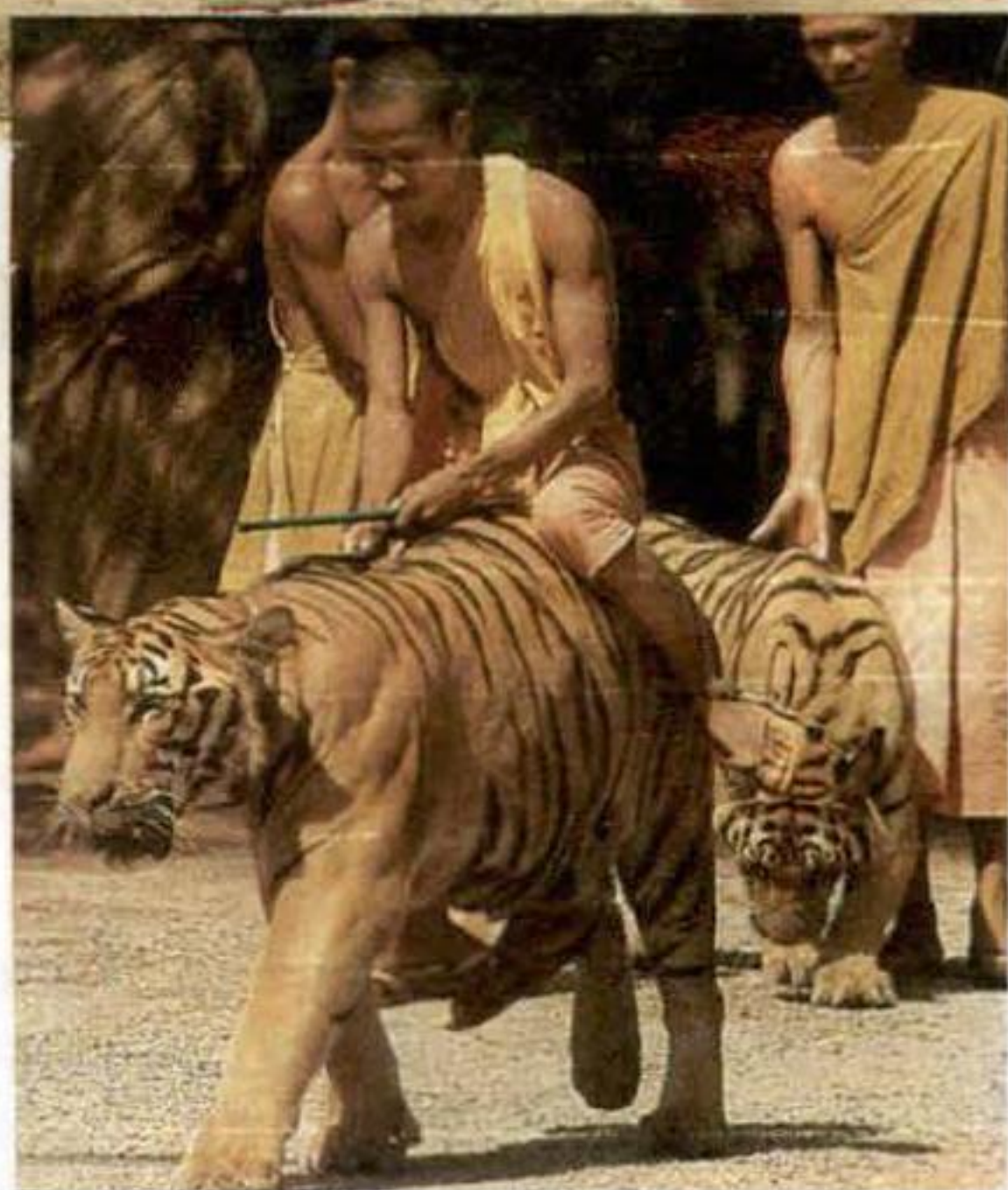
huấn luyện một “đội ngũ” sư chuyên nuôi và thuần dưỡng cạp.

Cạp của chùa Pa Luangtaba khá lớn, có con nặng tới hai tạ, tất cả đều được thoải mái rong chơi khắp chùa, chứ không bị nhốt trong cũi sắt. Các nhà sư đùa rờn với cạp như đùa rờn với những con chó con, có nhà sư còn trèo lên lưng cạp cười như cười ngựa. Tất cả 8 con cạp đều ăn chay và chúng rất hiền, những khi các nhà sư lên tam bảo tụng kinh gõ mõ thì tất cả tám con cạp cũng lên tam bảo ngồi ngoài nghe kinh. Từ khi chùa Pa Luangtaba nuôi cạp để bảo vệ động vật hoang dã quý hiếm, du khách tới vùng Đông Bắc Thái Lan thăm chùa ngày một đông. Hằng ngày, người ta có thể thấy những con cạp theo các vị sư xếp hàng kéo nhau xuống phố đi khát thực. Các sư để dành cho bầy cạp một phần thức ăn khát thực và chúng được ăn no trước buổi trưa mỗi ngày. Đặc biệt bầy cạp rất thích ăn xôi. Tối nào chúng cũng nghe tụng kinh gõ mõ tới khuya mới đi ngủ. Chúng ở trong một khu vực bên cạnh các “liều” của những nhà sư. Có người hỏi như vậy có nguy hiểm không? Vị đại đức phụ trách nuôi

cọp cười cho biết, người tu hành có niềm tin vào điều thiện nên không sợ gì cả, và nhà sư sống chung với cọp nhiều năm không hề thấy cọp nổi thú tính, có lẽ nhờ cọp ăn chay và nghe tụng kinh chẳng. Theo nhà sư, nhờ chùa nuôi cọp mà dân vùng Đông Bắc Thái Lan đã bỏ nghề săn bắt cọp, nên rừng Đông Bắc Thái Lan đã có nhiều cọp trở lại sinh sống. ■

HỒ TÂY
(Theo *Globe*)

Ca sĩ Mỹ Tâm:

Hát,
hát
và
hơn
thế
nữa

KIM YẾN

Chương trình đêm nhạc giới thiệu giọng hát Mỹ Tâm tại *M và Tôi* một ngày cuối năm 2001 tràn ngập khán giả. Có lẽ ít ca sĩ trẻ nào hội tụ được nhiều ưu thế như Mỹ Tâm: một giọng hát truyền cảm mãnh liệt, đầy sáng tạo, một âm

vực rộng và sâu, một phong cách trình diễn sống động, chân thành, và đôi mắt nghịch ngợm, nồng nàn.

Mỹ Tâm hát liên tục theo yêu cầu của khán giả, với sức hút ngày càng nóng lên, ngày càng lan tỏa, với cảm xúc thăng

hoa về tình yêu, tuổi trẻ. “*Mãi yêu*” được chất ngất trong những giai điệu như sóng dồn, khi Mỹ Tâm hát cùng Nguyễn Quang (bài hát do cả hai sáng tác được giải ba cuộc thi “*Giọng hát trẻ châu Á 2000*” tại Thượng Hải, Trung Quốc). “*Tóc nâu môi trầm*” có gì đó rất tươi trẻ, rất mới mẻ, như một sự dâng hiến ngọt ngào với đời, với người. Sau *Nhịp cầu âm nhạc* trên Đài Truyền hình TP.HCM, “*Tình như ngọn nến*” với những giai điệu đẹp lãng mạn như thơ, đã nhanh chóng chiếm được cảm tình của khán giả, nhất là ở những cao trào rất “*thieu đốt*” của riêng Mỹ Tâm, cái thieu đốt không khoa trương, không ồn ào. Mỹ Tâm có “*biệt tài*” làm mới lại những bài hát cũ như đối với ca khúc “*Cách ly*”, “*Tình đại khờ*” và với cả “*Giã từ dĩ vãng*”. Ban đầu, Mỹ Tâm cũng “*run*” lắm, bởi Phương Thanh đã quá thành công với ca khúc này. Ngày thu âm có Phương Thanh ở đó, và Phương Thanh rất ủng hộ Mỹ Tâm, đứng bên động

viên Mỹ Tâm như một người chị. Chính sự động viên, tình cảm nồng nhiệt của Phương Thanh đã làm cho Mỹ Tâm thấy tự tin để hát theo cách cảm của riêng mình và Mỹ Tâm đã hát say sưa đến mức như lên đồng. Hát xong, đạo diễn hô “*cắt*”, Mỹ Tâm vẫn còn muốn hát nữa, hát mãi. Tâm nói: “*Một bài hát khiến Tâm... sồn gai ốc*”.

Nói về mình, Mỹ Tâm thật giản dị và khiêm tốn: “*Em là em, chỉ mong mọi người hãy dành cho em vài phút để nhớ, như thế đã hạnh phúc lắm rồi*”.

Cười rất tươi, cô gái miền biển Đà Nẵng phóng khoáng và chân thành ấy thổ lộ ước muốn của riêng mình: “*Tâm muốn được là một người bạn nhỏ của các bạn trẻ, chia sẻ với các bạn mọi điều về tình yêu, tình bè bạn, tình quê hương...*”

đánh thức những gì rất trẻ trong mỗi người, để tuổi trẻ sẽ còn lại mãi trong chúng ta, dù thời gian có trôi qua”. ■

K.Y

• “Những ngày văn hóa Việt Nam” tại Công viên Yoyogi, Tokyo, Nhật Bản được tổ chức với sự phối hợp của Đại sứ quán Việt Nam tại Nhật, Tổng Cục Du lịch Việt Nam, Tổng Công ty Du lịch Sài Gòn và Tổng Công ty Hàng không Việt Nam diễn ra từ ngày 7 đến ngày 8-4-2001. Cùng với các hoạt động văn hóa – xã hội khác, 70 bộ áo dài Mùa Xuân của nhà thiết kế Minh Hạnh được giới thiệu.

(Xem tiếp trang 60)

Những sự kiện thời trang Việt Nam

"Ao dài mùa xuân" tại Nhật.

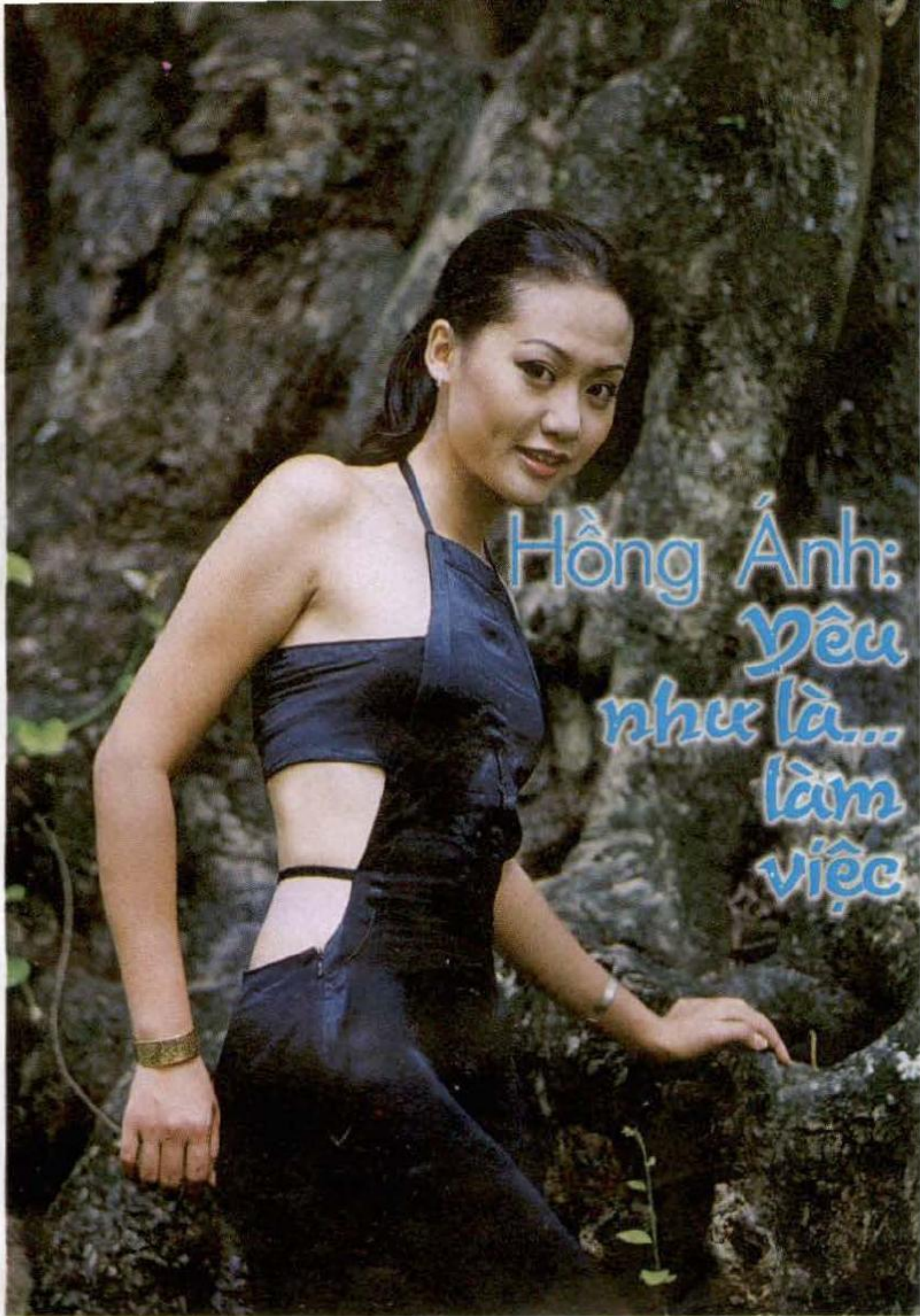
Ảnh: HẢI ĐÔNG.

Người mẫu: Ngọc Thúy, Anh Thư.

NỔI BẬT TRONG NĂM 2001

Phan Quang Tân được trao giải thưởng tại cuộc thi Asia Collection Makuhari Grand Prix 2001 tại Nhật.

Hồng Anh:
Yêu
như là...
làm
việc

Sinh năm 1977, là con thứ trong một gia đình có truyền thống cách mạng – ông nội là ủy viên xứ ủy Nam kỳ Phạm Hồng Thám, Hồng Anh học múa dân gian và đi múa từ khi 15 tuổi. Năm 1995, đoạt giải “Người đẹp

duyên dáng nhất” cuộc thi Triển vọng điện ảnh, được đạo diễn Lê Cung Bắc chọn đóng vai Bạch Vân trong phim “Người đẹp Tây Đô” và từ đó nghệ thuật thứ bảy luôn mỉm cười với cô.

(Xem tiếp trang 96)

ÁO YẾM

■ Thời trang

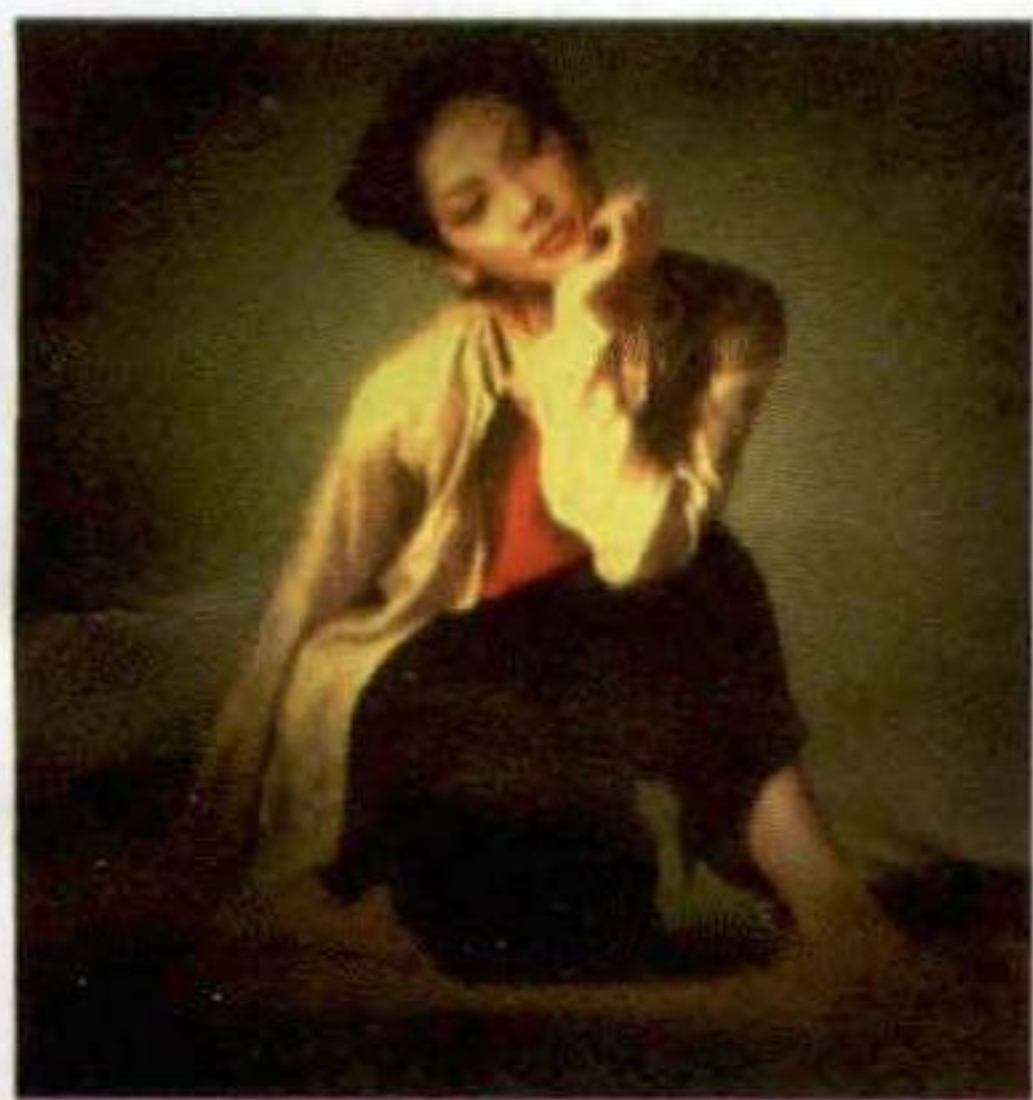

Lãng mạn & quyến rũ

Đã có biết bao thi sĩ ngợi ca vẻ đẹp của chiếc áo yếm, hiện thân cho một vẻ đẹp thuần khiết, nhuần nhị của người phụ nữ

Việt Nam xưa.

Ngày nay, các nhà thiết kế thời trang Việt Nam đã thổi vào chiếc yếm hơi thở của thời đại. Trong nắng sớm những buổi dạo phố thoáng chiếc yếm rất trẻ, rất duyên và rất hiện đại, gợi lên trong ta sự lãng mạn quyến rũ nhưng cũng không kém phần đậm thắm, e ấp, đặc trưng cho vẻ đẹp của người phụ nữ Á Đông. Trong từng dáng vẻ yêu kiều của người mẫu,

chiếc áo giống như đóa hồng
e ấp trong lòng những
giọt sương mai trong suốt.
Áo yếm thích hợp cho
những bạn gái trẻ năng động,
hiện đại mặc vào những
buổi dạo phố hoặc
dạ tiệc ban đêm.

■
T.A

Anh do T.A sưu tầm.

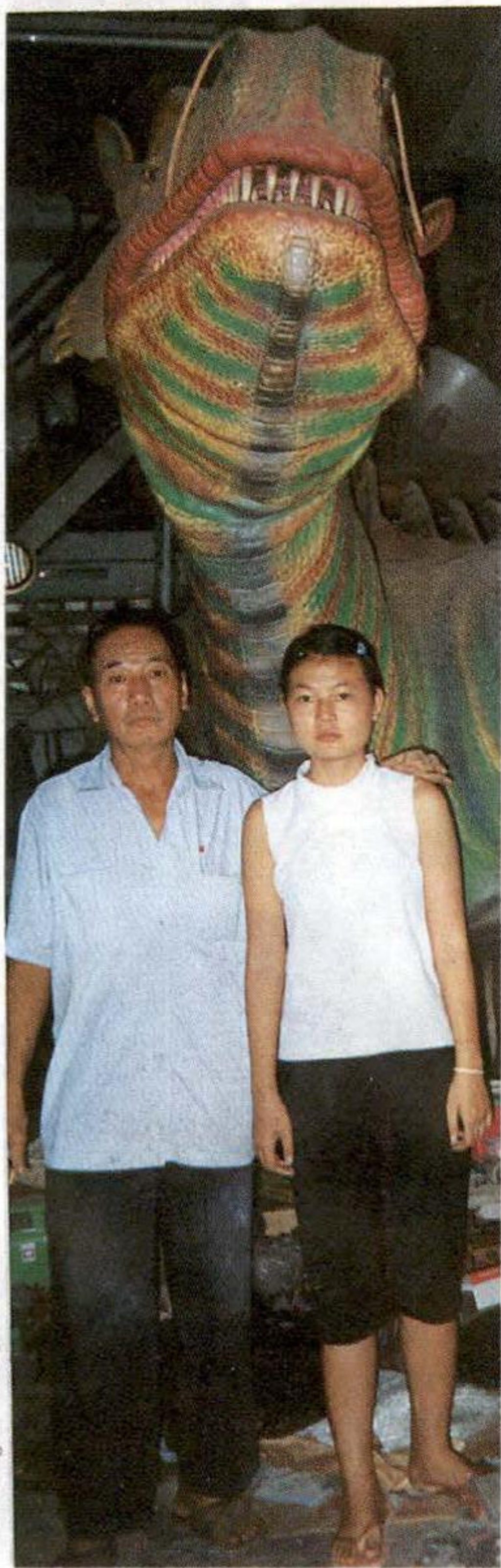
Nhà thiết kế - chế tạo Dương Tấn Thành:

KHỦNG LONG *biết... yêu*

HY MÃ

Ngày nay, rất nhiều người biết đến ở TP.HCM có nhà thiết kế, chế tạo Dương Tấn Thành - cha đẻ của những chú khủng long máy. Không dừng lại ở những chú khủng long ở thể hệ đầu, chỉ biết những động tác cựa quậy đơn giản, nhà chế tạo còn tiến xa hơn, ông đã trình làng những chú khủng long biết làm toán, biết gầm to giới thiệu tên mình và biết cả những cử chỉ "yêu".

Ông Dương Tấn Thành và Mỹ Ngân.

Khủng long liếc mắt yêu ▼

Phân xưởng chế tạo của ông Thành nằm ngay mặt tiền đường Đào Cam Mộc, quận 8, TP.HCM. Tôi hơi ngạc nhiên, vì trong căn phòng diện tích khoảng 60 - 70m² được gọi là phân xưởng, gần hai chục công nhân đang làm việc, bên cạnh là những đồng kim loại, thiết bị điện tử, vật liệu ngồn ngang. Ông Thành tự hào khoe, chính nơi đây ông đã thiết kế, chế tạo và cho “chào đời” chú khủng long máy đầu tiên vào tháng 10-1993. Ông kể lại, ngay từ ngày đầu khi ông đưa ra ý tưởng chế tạo khủng long máy đã làm cho bà con khu phố, nơi ông ở chế riếu, cho ông là khủng điên.

Nhà sáng chế thành thật: “*Lúc đầu tôi hơi ớn, trong tay không có nhiều tiền, mà kiến thức chưa được trang bị đầy đủ*”. Vừa lúc đấy, cô con gái ông - Lâm Mỹ Ngân 14 tuổi đang học lớp 8, đi học về sau khi gặt đầu như khủng long chào khách, nói chen vào: “*Thế... rồi người bạn của ba đã phải mất một con heo nường do ba làm được con khủng long đó*”. Tôi hỏi Ngân về bộ phim “*Công viên kỷ Jura*” của đạo diễn điện ảnh nổi tiếng Spielberg. Ngân cho biết: *Em rất thích và mê say những con khủng long to lớn trong phim.*

Ông Thành cả thấy có ba người con, trên Ngân là hai chàng trai. Ông Thành giao việc cho hai cậu con trai phải đảm đương về mặt kỹ thuật, họa đồ thiết kế trên đàn máy vi tính. Vợ ông, ngoài việc quán xuyến việc nhà những khi ông có việc bận, đã giúp ông quản lý phân xưởng.

• *Thưa ông, xuất phát từ ý tưởng nào mà những chú khủng long ra đời?*

Dương Tấn Thành: Khi bé Ngân lên sáu tuổi, tôi kể cho cháu nghe một câu chuyện cổ tích về cô công chúa, những con quái vật và khủng long hai đầu. Cô công chúa có phép thần làm cho khủng long trở nên hiền từ và biết nói. Sau đó, cháu đã đòi hỏi tôi phải làm ra một con vật như vậy.

• *Có phải ông dựa theo sách kỹ thuật nước ngoài, rồi qua đó ông nghiên cứu rồi làm?*

Dương Tấn Thành: Năm đó tôi có đọc một bài viết về “*Công viên kỷ Jura*” đăng trên tạp chí *Kiến thức Ngày nay*. Thực sự tôi bị lôi cuốn bởi con khủng long thời tiền sử. Lúc đầu, tôi mua một

kính lúp để vừa xem, vừa nghiên cứu trên những hình ảnh khủng long đến từng chi tiết.

Trước đây, tôi từng là người mua bán phụ tùng ô tô, xe máy nên rất am hiểu về nguyên lý hoạt động của máy móc. Tôi đã ứng dụng lý thuyết chuyển động học, cơ học của các phương tiện xe nâng,

xe ben... vào các cử động của khủng long máy. Trong quá trình làm, rồi tự thân nảy sinh ra những năng khiếu về kỹ thuật, thiết kế vốn lâu ngày tiềm ẩn trong tôi.

Con khủng long máy đầu tiên với chức năng chuyển động lên xuống các chi và cổ ra đời, nhưng tiếng gầm nghe âm thanh không được nhuyễn lắm. Bé Ngân sung sướng lắm, thấy con sung sướng tôi đã vui đến chảy nước mắt.

• *Trong năm nay, ông đã chế tạo ra khủng long máy ở thế hệ thứ ba. Vậy, khủng long máy bây giờ có gì khác so với trước đây?*

Dương Tấn Thành: Khủng long máy ở thế hệ thứ ba được đòi hỏi cao hơn, tiếng gầm nghe nhuyễn hơn, biết nhấp môi, vẫy tai, chớp mắt và biết liếc mắt. Tôi đã kết hợp với kỹ sư Ngô Đức Hùng, giảng viên Khoa Tin học của Trường Đại học Bách khoa TP.HCM để tìm ra thiết bị âm thanh mới. Âm thanh này phát ra tiếng gầm nghe sinh động hơn... Và tôi đã nghiên cứu ra chất liệu silico chịu được thời tiết mưa nắng để làm thân

khủng long, thay cho vật liệu cao su trước đây. Đặc biệt, khủng long máy lần này có thể trả lời một số phép toán.

• *Để làm ra con khủng long máy, thì đâu là yếu tố quan trọng nhất: kỹ thuật điện tử hay là thủ công với kỹ thuật tay nghề cao?*

Dương Tấn Thành: Yếu tố nào

cũng quan trọng. Chúng tôi phải kết hợp thật hài hòa, uyển chuyển, để việc đưa vào lắp ráp từ khung máy đến các chi tiết máy vừa chính xác lại vừa có thẩm mỹ cao.

• *Cơ sở sản xuất này sẽ cho ra đời những sản phẩm theo nhu cầu của thị trường?*

Dương Tấn Thành: Năm 1994, chúng tôi bán hai con khủng long máy cho Công ty Xuất nhập khẩu Nông sản tỉnh Bà Rịa - Vũng Tàu, hiện đang được sử dụng tại khu du lịch ven biển thành phố Vũng Tàu. Ngoài ra, từ năm 1994 đến nay chúng tôi hợp tác ăn chia lợi nhuận với Thảo Cầm Viên TP.HCM. Sắp tới đây, chúng tôi chuẩn bị ký hợp đồng bán cho Việt kiều Mỹ với số lượng lớn. Công ty TNHH Nam Mỹ có làm ăn với chúng tôi để sản xuất hai loại người máy: người máy bảo vệ và người máy tiếp thị. Hiện nay, một số người máy tiếp thị đã được đưa vào sử dụng làm quảng cáo tại một số cửa hàng, trung tâm siêu thị ở TP.HCM. Dự tính của chúng tôi chủ yếu sản xuất theo đơn đặt hàng.

(Xem tiếp trang 55)

Những câu chuyện có thật do chính các nhà văn, nhà thơ hoặc bạn bè người thân kể lại trực tiếp hoặc qua hồi ký. Qua những câu chuyện này, bạn đọc có thể thấy được một phần cuộc sống, tâm tư tình cảm, những vui buồn sướng khổ khi nhà nghệ sĩ yêu và sáng tạo.

NGUYỄN VỸ

và nàng thơ Phủ Lạng Thương

Những cái tết của nhà văn nhà báo trước cách mạng thường đi kèm với túng thiếu. Sáng ba mươi tết năm ấy (1936), Nguyễn Vỹ không một xu dính túi ngồi ngâm thơ Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị, Tô Đông Pha với các bạn văn trên căn gác trọ của mình. Căn gác của một nhà buôn nước mắm ở phố Khâm Thiên, Hà Nội luôn bốc mùi khó ngửi. mấy ngày trước, Vũ Trọng Phụng đã tát bật chạy tiền mua áo cho con, Lan Khai cố diện thật bảnh lững thững trên đường với chiếc túi rỗng còn Lưu Trọng Lư lang thang chẳng biết chân mình hay chân ai trên đường đời.

Có người bưu tá mang đến cho Nguyễn Vỹ một bức điện tín và một lá thư. Bức điện tín thông báo với Nguyễn Vỹ "Chiều nay em đến". Đó là một người con gái chưa hề gặp mặt nhưng đã quá thân quen với Nguyễn Vỹ qua những bức thư. Nàng cũng là một thi sĩ có tâm hồn

lai láng, từng có thơ đăng báo ở nhiều nơi.

Đón nàng thơ không một xu dính túi trong buổi chiều ba mươi tết, nhất là nàng lại lặn lội từ Phủ Lạng Thương xuống, phải làm sao đây? Chiều hôm trước, Nguyễn Vỹ đến nhà xuất bản để lấy nhuận bút theo hẹn nhưng tay chủ nhà xuất bản đã chuẩn về quê ăn tết trước đó rồi. Giờ đây trong căn gác của nhà thơ không có nổi một nhúm hạt dưa, một củ dưa hành. Có nghĩa là chàng sẽ nhịn đói suốt ba ngày tết nếu không mò đến nhà bạn bè. Mọi người ra về, trả lại căn gác rỗng không cho nhà thơ. Nguyễn Vỹ bắt tay Trương Tửu, bảo:

- Nghèo hay giàu, mùa xuân vẫn là một.

Gấp thư lại rồi mở thư ra, bầy lần chàng toan xé đi, cuối cùng Nguyễn Vỹ quyết định bỏ vào phong bì dán kín và nhờ một em bé hàng xóm cầm thư đi mượn tiền. Nguyễn Vỹ ngồi chờ hồi âm từ tòa

soạn báo Phong Hóa mà nghĩ ngợi đủ thứ. Nếu Nhất Linh cho mượn tiền, chàng sẽ mua hoa, mua hạt dưa, mua thuốc thơm, mua trà... để tối nay ngồi trò chuyện với nàng thơ trên căn gác này. Còn nếu Nhất Linh không cho mượn tiền thì chàng sẽ cuốc bộ từ nhà đến bến xe để đón nàng... Bốn giờ chiều, em bé cầm về một phong bì, bên trong có tờ giấy bạc 5 đồng. Nguyễn Vỹ cầm tấm giấy bạc đưa lên môi hôn để thầm cảm ơn Nhất Linh đã làm một nghĩa cử cao đẹp với người bạn văn chưa quen.

Nguyễn Vỹ vội vàng mặc đồ ra đi. Chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa thôi là sẽ được gặp nàng. Vừa chạy vừa thở hổn hển, ngang qua chợ Cửa Nam định mua một gói thuốc thơm thì gặp Lưu Trọng Lư. Nhà thơ của mùa thu và con nai vàng nổi danh là người rất đàng trí, tóc tai bờ phờ, áo quần xốc xếch, chặn Nguyễn Vỹ lại:

- Mi có tiền không?

- Có. Của Nhất Linh vừa cho tao vay!

- Mi đưa tao tiêu với!

- Mi tiêu cái gì?

- Tao cần đi chơi đâu đó để quên hôm nay là ba mươi tết.

Lưu Trọng Lư cầm tờ giấy bạc đi vào chợ để đổi tiền. Người thứ nhất không đổi được, người thứ hai không đổi được... phải đi sâu vào trong chợ. Nguyễn Vỹ chờ mãi vẫn không thấy Lưu Trọng Lư ra. Hỏi người qua đường, đã trễ gần một tiếng đồng hồ, Nguyễn Vỹ bèn bỏ luôn cả tờ giấy bạc 5 đồng cho Lưu Trọng Lư, ba chân bốn cẳng chạy đến bến xe. Chạy mãi, chạy mãi, thở hổn hển tưởng như đứt hơi. Bến xe đã vắng tanh, không một bóng

người, không một chiếc xe đồ. Nhà thơ đứng tựa lưng vào gốc cây bàng nhắm mắt không muốn nhìn thấy gì nữa. Chân mỏi, trái tim tưởng chừng tan nát.

Chàng lê bước chân đi qua những phố phường Hà Nội. Những ngôi nhà đã đóng cửa. Có tiếng cười nô nức ở bên trong nhưng chàng không để ý đến. Tất cả đều hoang vu bằng giá. Ngang qua đền Trấn Quốc, một thiếu nữ đứng một mình ngó ra Hồ Tây. Tim chàng bỗng hồi hộp. Nguyễn Vỹ chỉ có một tấm ảnh của nàng. Không biết có giống với người này không. Hình như cô gái đang ngáp lệ trong đôi mắt. Chàng đánh bạo đến gần.

- Cô chờ ai? Có phải Sơn Tiên không?

- Sao ông biết tôi?

- Ô, đúng Sơn Tiên rồi! Anh đây...

Hai người ôm chầm lấy nhau. Hai chiếc bóng đã nhòa thành một trong vườn cây cổ thụ. Tiếng pháo nhà ai đi đùng nổ. Giao thừa đi qua. Mặt trời lên. Có hai người yêu nhau đã thức trọn đêm ba mươi. Hai tâm hồn của họ đã hòa vào nhau, nhưng chàng vẫn giữ cho nàng sự trinh bạch của nàng thơ Phủ Lạng Thương. Đến lúc chia tay nhau, nàng phải về nhà một người cô ở đường Quán Thánh.

- Rồi chừng nào anh với em lại gặp nhau?

- Đêm giao thừa sang năm anh nhé?

Hôm sau Nguyễn Vỹ gặp lại Lưu Trọng Lư, Lưu Trọng Lư đưa tiền cho Nguyễn Vỹ rồi cười: tao vô chợ rồi quên mất đường ra.

TRẦN ĐÌNH THU

(Sưu tầm)

Rung động đầu đời

Có lẽ đối với các bạn trẻ, cảm nhận sự rung động lần đầu thực sự là điều "khó nói". Nhưng cảm giác đó thì thật khó quên. Có lẽ sau này khi đã lớn, cảm giác ngọt ngào đó vẫn còn đọng mãi trong tâm trí bạn.

NTN 19 tuổi là sinh viên năm thứ nhất Đại Học KHXHNƯ kể: "Em gặp anh ấy tại sinh nhật của bạn em. Anh ngồi cạnh và nói chuyện thật dí dỏm, làm mọi người cười suốt. Đêm đó em về cứ hình dung ra anh

ấy, thấy tim cứ rộn lên. Rồi suốt một tuần em luôn nghĩ đến anh ấy. Em luôn luôn ước ao một sự tình cờ nào đó giúp em được gặp anh ấy, được nhìn thấy anh ân cần với em. Cuối tuần, khi em đang nghe nhạc và mơ mộng, thì bạn em đến. Em ra mở cửa thấy bạn em và anh ấy, tim em như nhảy ra ngoài, chân như muốn nhũn ra. Bạn em nói anh bạn muốn rủ em và bạn ấy đi xem ca nhạc. Suốt buổi tối đó em cảm thấy thật khổ sở vì lúng túng. Em chẳng còn là em nữa. Anh ấy hỏi gì em đáp lại mà giọng cứ lạc cả đi. Khi về đến nhà em,

Người mẫu Thanh Thúy
- Văn Thành Công.
Ảnh BẠCH THU HIỀN.

anh ấy bắt tay em từ biệt, nhưng mắt anh ấy lạ lắm. Suốt mấy ngày sau em không ăn không ngủ được. Ba má rất lo lắng cho em, không hiểu em bệnh gì. Em cứ bồn chồn, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến anh ấy, trước khi đi ngủ, rồi lúc thức dậy. Em luôn lo sợ em sẽ ngốc nghếch trước anh ấy. Thật kỳ lạ cái cảm giác rung động lần đầu”.

AT 18 tuổi, học sinh lớp 12 kể:

“Năm lớp 12 em chuyển trường mới. Vào lớp các bạn im lặng đón em. Đến giờ ra chơi bạn Q là lớp trưởng ra hỏi và làm quen với em. Bạn ấy luôn luôn tự tin, ít nói nhưng có vẻ đàn ông ghê lắm. Tình cờ, bạn ấy lại học thêm cùng em. Từ đó bọn em thân nhau. Càng ngày chúng em càng thân nhau, đi đâu cũng hay rủ nhau cùng đi. Đã có một số bạn trêu em và Q. Nhưng Q không nổi cáu mà tỏ ra bất cần những lời trêu chọc của bạn bè. Nhiều khi còn nói lại: **“Thế các bạn ghen với tớ à”**. Chẳng ai muốn nhận là ghen nên từ đó cũng ít trêu dấn và thấy em đi với Q là chuyện đương nhiên. Đến nỗi các cô giáo không thấy một trong hai đứa đều hỏi: **“Ừa thế T hoặc Q đâu?”** Một lần Q bị ốm, suốt buổi học em bồn chồn không yên, em không còn nghe giảng được nữa. Hết giờ em phóng xe đến nhà Q. Thấy em Q ngồi vùi đầu, nhưng có lẽ do chóng mặt Q ngã lại giường em vội bước lại đỡ Q. Rồi tay Q nắm lấy tay em và không buông ra nữa. Em đỏ mặt cố rút tay ra. Cả em và Q đều lúng túng, sự ngượng ngùng bao phủ cả em lẫn Q. Em chỉ nhớ

rằng em lắp bắp hỏi gì đó, sau đó tạm biệt Q rồi vội vã ra về.

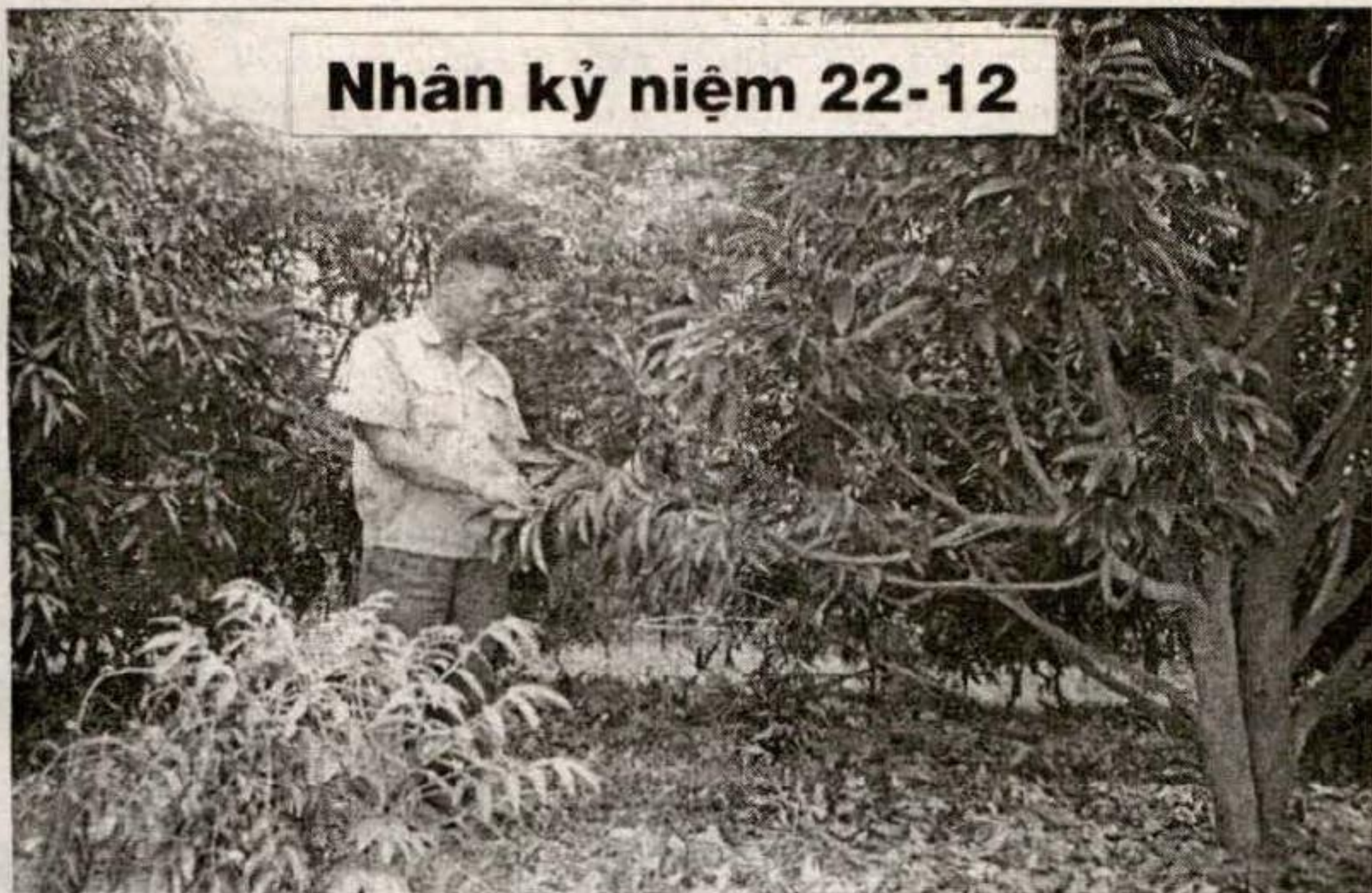
Về nhà em không tài nào ngủ được. Cảm giác tay mình trong tay Q như còn nóng hổi trên tay. Hai hôm sau Q đến lớp, em tránh không nhìn Q và tìm cách xa lánh bạn. Thình thoảng bất chợt nhìn thấy ánh mắt Q, em vội lảng tránh nhưng tim đập thình thịch. Cả lớp kinh ngạc khi thấy em không nói chuyện với Q. Mà Q cũng không dám lại gần em. Về nhà em cứ giận em và giận cả Q, tại sao bọn em lại không vô tư được như trước nữa. Cảm giác sao sao đó thật khó tả. Mà ở nhà thì em lại nhớ Q ghê lắm. Thương thương vì cái nhìn buồn buồn của Q và cảm thấy thật hạnh phúc, cái cảm giác thật gần gũi khi nhớ lại lúc Q nắm chặt tay em”.

Còn Q thì nói: “Em không thể nào quên được sự gần gũi đầu tiên khi em nắm tay T, suốt 2 ngày ốm em cứ phấn chấn khi nghĩ đến T. Em chỉ muốn luôn được nhìn thấy T mọi nơi mọi lúc. Thế mà khi đến lớp em lại sợ gặp. Đó là lần đầu tiên em không còn cảm thấy tự tin vào mình được nữa, và khi thấy T xa lánh, em buồn đến đau nhói trong lòng. Nhưng bất chợt nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của T nhìn em trong một thoáng thôi, em cảm thấy mình như đang bay bổng”.

Có thể nói “Từ ánh mắt đến trái tim” - đó là cảm giác tuyệt diệu khi rung động lần đầu. Nó không hề có bụi trần vẩn đục. Có lẽ cũng vì giây phút thiêng liêng đó, một đời người cũng khó thể quên. ■

NGÔ KIM HOA

Nhân kỷ niệm 22-12

Anh Hai Tân và vườn cây ăn quả.

"ROBINXON" GIỮA RỪNG HOANG

NGUYỄN LÊ

Nơi căn nhà xây cấp 4 ở ấp 1, xã Cây Trường, huyện Bến Cát, tỉnh Bình Dương, nhìn ra bốn xung quanh là cây ăn quả như sầu riêng Monthong, nhãn tiêu, khế Mỹ, cóc Thái... lên xanh tươi tốt, mát mắt, anh Hai Tân (Trần Minh Tân) 58 tuổi, kể lại cho tôi nghe chuyện của một thời chiến tranh, một thời hòa bình với nhiều kỷ niệm, dấu ấn không thể nào quên.

Năm 1971, là một trong số đại biểu Anh hùng, Chiến sĩ thi đua miền Nam được ra miền Bắc. Đó là lần đầu tiên tôi được mang dép... râu. Ở chiến trường Tây Nam Bộ bì bõm lội bung, lội biển suốt, nào mang giày dép gì đâu. Móng chân không mọc dài và bị ố phèn nên luýnh quýnh, trì trệ mãi cả tuần mới đi

dép được. Vậy nhưng nhờ có đôi dép râu đó mà hơn 5 tháng trời mưa nắng trên đường dây 559, đi qua 2 nước Campuchia và Lào mới đặt chân đến Quảng Bình và ra Hà Nội.

Ra đến miền Bắc, đoàn đại biểu chúng tôi được phát quần áo "đại cán". Mặc vào trông oai vệ hẳn lên, không như những ngày quần áo bà ba, hoặc sơmi may bằng vải nylon,

khăn rằn quần cổ. Vì ra vào dịp chớm mùa đông nên còn được cấp phát thêm chăn bông, áo trấn thủ, thứ nào cũng còn thơm mùi vải. Khi cấp phát chăn mền, cán bộ dẫn hàng tuần nhớ nấu nước mà tắm, không có than củi thì “ba cùng” với nhà dân, dùng để cả tháng trời mới tắm. Đạo đó, chỗ đóng quân của chúng tôi ở huyện Đông Anh. Tôi cứ cười thầm trong bụng, nóng nằng như vậy mà để cả tháng trời mới tắm thì.... Nào hay, gió mùa Đông Bắc và những đợt rét đậm kéo dài, lạnh đến thấu xương. Đến lúc đó mới biết là hơn tháng trời mà mình còn chưa muốn tắm.

• *Lúc hồi anh có kể rằng cưới vợ được 4 ngày thì anh ra miền Bắc, rồi vừa học tập, vừa phục vụ chiến đấu ở ngoài đó cho đến sau ngày giải phóng mới trở về miền Nam. Cảm xúc của anh những ngày đó chắc khó diễn tả lắm?*

Anh Hai Tân: Tụi tôi quen biết nhau 3- 4 năm trời mới đi đến kết hôn. Tôi còn nhớ ngày mẹ tôi đi coi mắt con dâu tương lai xong, mẹ nói với tôi rằng: “*Đây là con dâu của mẹ*”. Cưới xong, tôi được lệnh đi ngay ra miền Bắc để học tập, chuẩn bị cho sau này.

Thật ra tôi được đơn vị cho nghỉ 7 ngày để vợ chồng có thời gian bên nhau. Nhưng trong lúc chiến tranh nên nơi nghỉ của vợ chồng đêm đêm vẫn phải có anh em bảo vệ gác. Nghĩ mà thương anh em chiến sĩ, nên tôi dứt khoát ra đi.

• *Mới được quen hơi bèn tiếng 4 ngày đã phải xa nhau, chắc nhớ lắm?*

Anh Hai Tân: Nhớ chứ, nhớ

nhất lúc chia tay, vợ tôi khóc nức nở. Rồi cái tết đầu tiên đến trên đất Bắc, tuy vật chất như bánh chưng, dưa hành, thịt, thuốc lá Điện Biên, chè mạn Thái Nguyên có đủ; nhưng lúc đó mới thấm thía nỗi nhớ nhà, cha mẹ, vợ và đồng đội cũ.

Mãi đến tháng 9-1975, tôi mới được trở về. Không phải nói nhiều, chắc chú cũng hiểu tâm trạng của anh lúc đó (anh Hai Tân đã đổi cách xưng hô). Nó rạo rức, chộn rộn, nao nao thế nào ấy. Rồi vợ chồng được gặp nhau ở Cao Lãnh, mừng mừng tủi tủi.

Chuyện về một thời chiến tranh của anh Hai Tân còn nhiều. Anh kể về tình cảm của anh đối với anh Năm (nguyên Tổng Bí thư Lê Khả Phiêu), anh Ba Trung (Trung tướng Nguyễn Độ) bằng những lời lẽ chân thành, cảm phục. Anh nói: “Tôi với anh Năm đã từng vào sinh ra tử ở chiến trường, nên khi tôi về Cây Trường lập nghiệp và sau đó thành lập HTX Nông nghiệp Tân Trường, anh tỏ ra đặc biệt quan tâm. Mỗi lần ra Hà Nội, tôi đều đến gặp anh chuyện trò rất thân mật. Tôi nhớ có lần anh Năm nói đại ý đã là cán bộ đảng viên, không thể nghèo được, phải làm giàu chính đáng mới nêu gương cho quần chúng noi theo. Còn đối với Trung tướng Nguyễn Độ, nguyên ủy viên Trung ương Đảng, Tư lệnh Quân khu 9, một người gây rất nhiều ảnh hưởng đến cách sống, suy nghĩ và việc làm của mình, anh Hai Tân đặc biệt ưu ái. Anh tâm sự: “Anh Ba Trung là một người dám hy sinh cho đồng đội, đồng chí và gia đình đồng đội. Anh sẵn sàng cho tất cả

những gì mình có để giúp đỡ họ. Anh ấy quê ở Nghệ An, vào miền Nam từ nhỏ và đi theo cách mạng suốt 2 cuộc kháng chiến đánh Pháp, chống Mỹ, chỉ huy Mặt trận 979, chỉ huy Quân Tình nguyện Việt Nam tại Campuchia. Là một ủy viên Trung ương Đảng nhưng khi về quê tìm và lập mộ cho ông già, vẫn đi bằng tàu hỏa. Tôi là người duy nhất được tháp tùng chuyển đi đó. Anh nói mình làm chuyện riêng, không thể cạy chức tước rồi làm cần được. Khi mẹ của anh bị bệnh nặng, trong lúc anh cũng đang bị bệnh hiểm nghèo, nhưng anh vẫn giành các phần việc tắm giặt, bón cơm cháo, cho bà cụ uống thuốc. Anh còn sợ mình chết trước mẹ, không chăm sóc được mẹ. Là một vị tướng nhưng anh sống rất giản dị, gia đình anh có 4 người con 2 trai, 2 gái sống ở Cần Thơ. Trong nhà không có vật dụng gì đáng giá. Khi được phần 100 m² ở đường Phan Văn Trị, quận Gò Vấp, thành phố Hồ Chí Minh anh không nhận, vì đã có nhà ở Cần Thơ. Anh để lại cho anh em đồng chí khác chưa có. Anh được Nhà nước phong tặng danh hiệu Anh hùng nhưng lúc đó bệnh tình đã nặng lắm rồi, không đi ra Hà Nội được nữa. Anh ấy mất, không những anh em đồng đội, đồng chí tiếc nuối mà bạn bè ở nước bạn (Campuchia) cũng thương tiếc lắm. Khi đã về đây lập nghiệp, cũng như những năm trong đời quân ngũ tôi học tập được nhiều điều ở anh Ba Trung”.

Năm 1992, anh Hai Tân lúc đó đã là đại tá, Phó Trưởng phòng Kinh tế Quân khu 9 quyết định về

nghỉ hưu, mặc dù nhiều người khuyên anh nên ở lại.

“*Quan nhất thời, dân vạn đại, chú ạ*” - anh nói.

Anh đến lập nghiệp ở đây một phần là do vợ anh, chị Huỳnh Thị Kim Chi là một phụ nữ chân quê, hiền lành, chất phác, tham công tiếc việc. Về sống ở Cần Thơ, chị không chịu được sự gò bó, không ruộng, không vườn, không có đất chăn nuôi nên thường hay sinh bệnh. Nên khi vợ anh Ba Khanh, nguyên chủ tịch tỉnh Sông Bé (cũ) quê ở Hà Tiên rủ vợ anh Hai Tân lên đây sống, chị nghe theo, lên mua 4 héc-ta đất ở gần Lâm trường Minh Hưng, huyện Bình Long lập vườn ươm cao su. Năm 1991, lúc đang là Phó Trưởng phòng Kinh tế Quân khu 9, anh Hai Tân là người đã liên hệ với lâm trường này xin được 1.000 héc - ta đất và xây dựng Nông trường 425 cho quân khu và có ý định trồng cây ăn quả ở vùng miền Đông này mặc dù trước đó chưa một ai, kể cả các nhà khoa học nông nghiệp nghĩ rằng có thể trồng cây ăn quả được. Anh nói: Hồi còn làm nhiệm vụ quốc tế ở đất bạn Campuchia, anh đã đi nhiều nơi học tập được nhiều kinh nghiệm làm vườn của bà con nông dân. Trước khi có ý định trở về làm “dân vạn đại”, anh đã lấy một nắm đất từ Thái Lan và một nắm đất ở Minh Hưng để nhờ Viện Khoa học Nông nghiệp miền Nam phân tích thổ nhưỡng, đồng thời nhờ các trạm khí tượng thủy văn ở Đồng Phú, Chơn Thành sưu tra thời tiết, khí hậu trong vòng mấy chục năm qua, nhờ Công ty Khai thác Nước ngầm

ở thành phố Hồ Chí Minh khoan nước và đem đến Viện Pasteur phân tích xét nghiệm. Trong quá trình này, anh quen được giáo sư Vũ Công Hậu và rất khâm phục tinh thần tận tụy đối với công việc nghiên cứu và ứng dụng khoa học vào thực tế của ông.

Khi biết anh có ý định xây dựng một nông trường cây ăn quả ở Sông Bé, giáo sư Vũ Công Hậu ủng hộ hết mình và đã kết luận đất đai, thổ nhưỡng, khí hậu ở Sông Bé thích hợp để trồng cây ăn quả. Khi đã có kết luận của giáo sư Hậu, anh mừng lắm, vội tìm đến Viện Nghiên cứu Cây ăn quả miền Nam gặp Viện trưởng Nguyễn Minh Châu nhờ giới thiệu mua các giống cây tốt về trồng. Khi phải nói thì chắc chú cũng biết tâm trạng của anh kể từ ngày giám trồng các giống cây sầu riêng Monthong, xoài cát Hòa Lộc, xoài bưởi, nhãn tiêu da bò xuống vùng đất mới, ăn không đúng bữa, ngủ không ngon giấc, lòng cứ thấp thỏm đợi chờ. Trong thời gian anh trồng cây ăn quả ở Nông trường 425 cũng như ở đây, giáo sư Hậu lúc đó tuy đã ngoài 80 tuổi, không quản ngại đường xá xa xôi, vượt trên 80 cây số từ Sài Gòn đến với anh thăm thú cây cối. Chính sự say mê của giáo sư Hậu làm anh vững tin hơn, quyết tâm hơn ở việc mình làm. Khi rễ cây bám vào đất lạ và vươn cành nảy lộc tốt tươi, anh thở phào như trút được gánh nặng ngàn cân. Cũng thời gian này anh bàn với vợ bỏ việc ương cao su để trồng cây ăn quả. Nay thì chú thấy đó, không chỉ vườn cây ăn quả hơn 30 héc -

ta của gia đình anh ở đây, mà hàng trăm héc - ta cây ăn quả của các hộ khác ở HTX của anh đều tươi tốt. Chú đến dịp này không đúng mùa trái chín, nếu có điều kiện tháng 5, tháng 6 mời chú đến đây ăn sầu riêng, xoài, nhãn. Không phải nói láo đâu, chỉ ăn mỗi loại cây một miếng thôi, bụng chú chắc cũng căng như cái trống rồi.

• *À! Anh chưa kể cho em nghe chuyện ngày đầu mới đến khai hoang lập vườn. Chắc không thuận chèo mát mái đâu?*

Anh Hai Tân: Đúng rồi, gian khổ vất vả lắm nhưng mình đã từng có hơn 30 năm trong đời bộ đội nên gian khổ cũng vượt qua. Chú hỏi anh vì sao không ở Minh Hưng, nơi đã có hơn 30 héc - ta vườn cây ăn quả mà lại về đây như chú nói là một "Rôbinxơn" giữa vùng hoang hóa thì cũng có lý do của nó. Ở Minh Hưng, đất đai lẻ mẻ, không liền bờ, liền khoảnh. Anh chị có được 3 người con, 2 trai đã lập gia đình và đã có 3 cháu nội rồi, đứa con gái út đang học Đại học Ngoại thương. Con cháu đều theo cha mẹ đến đây lập nghiệp. Bằng thực tế của nhiều cuộc sống gia đình, cha mẹ ông bà đều muốn núng nịu con cháu, nhất là khi mình già cả thì sự sum họp của con cháu là niềm hạnh phúc. Có nhiều người vì không có điều kiện nên tứ tán mỗi người một nơi. Nếu đã xa thật xa thì không nói làm gì, chỉ sợ lơ dờ xa không xa - gần không gần. Đến lúc đó, con muốn đến thăm cha mẹ, cháu muốn đến thăm ông bà cũng không dễ thực hiện. Lo xa vậy, nên anh mới quyết định về khai hoang

ở đây. Ngày mới đến, nơi đây còn hoang vu lắm, xa dân làng, mặc dù chỗ mình ngồi đây cách lộ 13 chừng 7 km thôi mà tưởng như điệu vơi lắm. Cây cối mọc um xùm, có nhiều gốc cổ thụ 7 - 8 người khiêng không nổi. Lúc anh đang chờ chính sách hưu trí cộng dồn những ngày phép trong quân ngũ tính ra cũng được nghỉ 1 năm. Tận dụng thời gian này, một mình anh xẻ rừng đi khảo sát thực địa và rồi chọn đây làm quê hương. Khi đã chọn lựa rồi, anh và thằng con lớn là bộ đội phục viên đến dựng lán trại y như ngày vượt Trường Sơn vậy. Nơi dựng lán trại ngày đó giờ là căn nhà của anh chị và con cái. Vợ và mấy đứa con vẫn ở lại Minh Hưng, chỉ thỉnh thoảng mới đến tiếp tế lương thực, thuốc men.

Tôi hỏi vui: *Và rượu đế nữa chứ?*

Anh Hai Tân: Ô, không, từ nhỏ lớn anh không biết uống rượu, chỉ hút thuốc và uống trà thôi. Anh không uống nên hai thằng con trai cũng không uống. Sau khi dựng lán trại, cha con cùng nhau lội rừng, cắt tọa độ và quyết định mua đất rừng khẩn hoang. Phải mất đến 5, 6 tháng trời hợp đồng 5 - 6 xe ủi, máy cày san san lấp lấp mới nên lô nên khoảnh. Có nhiều đêm, cha con mắc võng toòng ten nghe tiếng mưa rơi trên lá rừng lộp bộp rì rào và cùng kể cho nhau kỷ niệm một thời chinh chiến đã qua. Sáng ra, cha đi kiểm tra công việc ngày hôm trước sắp đặt công việc ngày hôm sau, con lui húi vào bếp nấu cơm, luộc rau rừng. Cực nhưng vui. Khi đã cày xới xong lại cùng chính quyền sở tại đo đạc,

biết đã được hơn 170 héc - ta... rồi vận động người đến để cùng lập nghiệp. Chẳng phải kiếm đâu xa, toàn bạn bè đồng đội cũ, họ có mặt ở khắp nơi, khi nghe anh có ý định làm kinh tế mới đã hưởng ứng nhiệt tình. Hiện đã có 61 hộ gia đình miền Nam có, miền Bắc, miền Trung đều có đến đây sống cùng anh. Anh phân đất và hướng dẫn cho họ kỹ thuật trồng cây ăn quả. Vậy là thành làng, thành xóm và tháng 11-1997 các anh thành lập HTX Nông nghiệp Tân Trường. Anh được bầu làm chủ nhiệm.... Thôi, đến bữa rồi, mời chú vào ăn cơm với gia đình anh.

Anh Hai Tân đứng dậy. Tôi nhìn đồng hồ mới hay đã hơn 12 giờ trưa vội bước theo anh vào bàn ăn. Một bữa cơm thân mật, ấm cúng có đầy đủ con cháu quây quần bên nhau. ■

Tháng 12-2001

N.L

■ Vui cười

Lòng người?

Cậu bé hỏi mẹ với vẻ mặt khó hiểu:

- Có phải "lòng người" thường co lại khi gặp lạnh phải không hả mẹ?

- ?

- Vì sáng nay con thấy bố nói chuyện với cô thư ký: "Những ngày lạnh như thế này chỉ — làm cho lòng anh se lại".

- !

VŨ THI HOÀNG ANH

(Chi cục Phòng chống lụt bão và quản lý đê điều Hà Nam, Sở NN và PTNT Hà Nam)

Tin nóng trong lòng văn nghệ sĩ

• **NGƯỜI MẪU VIỆT HÀ KHUYẾN MÃI.** Sau mấy năm theo học Trường ĐH Kinh tế TP.HCM, người mẫu Việt Hà “hành” cái sự “học” bằng cách mở một cửa hàng băng đĩa khá xinh xắn trên trục đường Trần Hưng Đạo nhộn nhịp. Không chỉ dựa vào những người hâm mộ mình đến mua ủng hộ, người đẹp mạnh dạn tổ chức đợt khuyến mãi vào dịp Giáng Sinh và năm mới. Tại “Việt Hà CD” trưng bày hai sản phẩm dành cho khách hàng trúng thưởng khá hấp dẫn, một đầu máy kỹ thuật số DVD và một ti vi màn hình phẳng.

Cô chủ nhỏ Việt Hà tiếp thị: “Mua 50 ngàn trở lên sẽ có một phiếu bốc thăm may mắn. Đầu máy DVD được trao trong đêm Noel 24-12-2001, còn ti vi được trao vào ngày 24-1-2002. Phương pháp kích cầu này cũng hay chứ nhỉ?”.

(T.H)

• **DIỄN VIÊN KIM TÍNH ĐỔI “MÓN” KINH DOANH.** Mở quán cà phê - bar “Sài Gòn Kim” được mấy tháng, diễn

Người mẫu Việt Hà.

Diễn viên Kim Tính.

viên Kim Tính cứ tính đi tính lại vẫn thấy... lỗ vốn. Thế là chị tạm đóng cửa để... lên xe hoa. Đổi số, ông xã của diễn viên Kim Tính không chỉ ủng hộ vợ tiếp tục đóng phim mà còn khuyên vợ kinh doanh trở lại. Diễn viên Kim Tính lại tính toán và quyết định mở tiệm uốn tóc mang tên cũ "Sài Gòn Kim's" chuyên

làm đẹp từ hút mụn, massage cho đến trang điểm cô dâu. Về chuyên môn thẩm mỹ, diễn viên Kim Tính thổ lộ: "Hồi trước nhà mình nghèo lắm, phải đi làm thuê để nuôi em nên mọi chuyện phục vụ cho nhan sắc không có gì thua dân chuyên nghiệp! Chưa biết "món" kinh doanh mới này tiến triển ra sao, nhưng khi bạn đọc KTGD quá bộ đến thì xin giảm giá 30%. Thật đấy!" (MINH TÂM)

• CA SĨ NGỌC ANH "XUẤT THẦN" NHỜ

ĐÂU? Hai chương trình ca nhạc "Đâu phải

Ca sĩ Nguyễn Vũ.

bởi mùa thu" của nhạc sĩ Phú Quang diễn ra tại Hà Nội và TP.HCM, quy tụ 4 giọng ca được xem là "hát nhạc Phú Quang hay nhất" thì ca sĩ Ngọc Anh làm nhiều người ngạc nhiên vì sự cuốn hút lạ kỳ. NSUT Quang Lý vừa với tư cách người trong cuộc vừa với tư cách "đàn anh" nhận định: "Ngọc

Anh hát hay... "bằng" tôi. Sau đó mới đến ca sĩ Mỹ Hạnh, còn ca sĩ Hồng Nhung chỉ hay... thứ tư! (Hi hi)". Nhạc sĩ Phú Quang còn sung sướng hơn: "Tôi là người dân đất Ngọc Anh từ khi mới bước vào làng ca hát, mà tôi cũng phải sung sướng! Gọi hát hay thì chưa tương xứng đâu, phải gọi là hát xuất thần, hát như... lên đồng ấy!". Riêng ca sĩ Ngọc Anh giải thích đơn giản: "Chắc nhờ em mới... lấy chồng!" (T.H)

• CA SĨ NGUYỄN VŨ ĐÓNG PHIM. Chàng ca sĩ đẹp trai Phi Vũ từ khi đổi tên thành... Nguyễn Vũ bỗng được nhiều cô gái tuổi mới lớn hâm mộ qua ca khúc "Trái tim nhiều ngăn" (của nhạc sĩ Trần Tiến). Có đà, ca sĩ Nguyễn Vũ ra mắt luôn hai album cá nhân, chủ yếu là nhạc ngoại do chính anh viết thêm lời Việt. Và đạo diễn Đỗ Phú Hải khi nghe Nguyễn Vũ biểu diễn ca nhạc bỗng thấy anh có khả năng... đóng phim, và giao ngay cho vai Vương Tử Trục trong bộ phim truyền hình cổ trang Lục Vân Tiên. Ca sĩ Nguyễn Vũ mừng rỡ và so sánh: "Vai Vương Tử Trục dù sao cũng dễ thương hơn vai Bùi Kiệm của ca sĩ Bằng Kiều!" ■

(TRÚC LÝ)

Thất tình

VIÊN THUỐC ĐẲNG CẦN PHẢI NUỐT NGAY

Thất tình hay nói nôm na là bị người tình phụ bạc, có thể gây nên nhiều hậu quả nghiêm trọng cho người thất tình, ở bất cứ lứa tuổi nào, giới tính nào. Họ có thể sa sút tinh thần, ảnh hưởng tới việc học hành, công tác, làm ăn... thậm chí có thể rơi vào vòng vây của sự trụy lạc hoặc ma túy là những phương tiện mà họ thường sa vào để tìm sự quên lãng.

Theo các nhà tâm lý học, nỗi

đau thất tình thường diễn biến tuần tự theo bốn giai đoạn như sau:

- **Giai đoạn hụt hẫng:**

Người thất tình bị “sốc”, choáng váng, có những xáo trộn tâm lý như: mất ngủ, chán ăn uống, suy nghĩ luôn hướng về người tình và thường dễ xao lãng trong công tác, học hành. Ở những đối tượng này, bạn nên là người đến gọi chuyện, chịu khó lắng nghe người thất tình than thở, tâm sự và nên bày tỏ những dấu hiệu

cảm thông để tạo cho họ sự bình an trong tâm hồn. Giai đoạn này, qua kiểm nghiệm ở một số người thường kéo dài từ 3- 4 tuần lễ.

• **Giai đoạn u sầu:**

Người thất tình thường thích ngồi một mình để ôn lại những kỷ niệm, điểm lại những gì mình “được” và “mất” trong mối tình vừa qua. Họ thường có suy nghĩ và tự hỏi vì sao mình chân tình nhưng lại bị phụ bạc, xa lánh. Họ rất dễ đánh mất niềm tin trong cuộc sống (dù là sự đánh mất thoáng qua), dễ trở nên cáu kỉnh, mâu thuẫn với bạn bè, người thân, đồng nghiệp. Họ tìm mọi biện pháp để quên đi tất cả. Tuy nhiên, sự bền lòng giúp đỡ về mặt tinh thần của những người thân lúc này lại càng tỏ ra cần thiết cho họ hơn bao giờ hết, nhằm tránh cho người thất tình rơi vào trạng thái u uất triền miên, không còn nghị lực.

• **Giai đoạn “hận đời đen bạc”:**

Giai đoạn này diễn biến tiếp nối giai đoạn hai trong trường hợp họ không được người thân an ủi, giúp đỡ kéo họ về những sinh hoạt bận rộn thường ngày. Nỗi đau khổ chồng

chất, lắng đọng ngày này sang ngày khác khiến cho người thất tình dễ rơi vào tình huống suy sụp tinh thần. Lúc này, họ thường nhận ra những khiếm khuyết trong tình yêu mà họ chưa kịp nhận ra: tính tình nóng nảy hoặc hay bẽ trễ, cao ngạo, kém về học vấn, tiền tài, địa vị... Những tự hỏi lòng mình như thế sẽ đưa người thất tình đi đến giai đoạn cuối: chấp nhận sự thực.

• **Giai đoạn cuối hay còn gọi là giai đoạn chấp nhận sự thật:**

Người thất tình có thể tự lấy lại nghị lực, rút chân khỏi mớ bong bong trước đó, và họ sẽ trở lại yêu đời hoặc trở thành kẻ sa ngã trong vòng truy lạc.

Nhìn chung, điều nguy hại nhất của thất tình nằm ở giai đoạn thứ hai: u sầu. Ở giai đoạn gay go nhất này, sự hiểu biết và nâng đỡ về tinh thần của bạn bè, người thân là rất quan trọng, cần thiết, để giúp người thất tình sớm nguôi ngoai, sớm nhận ra thất tình là viên thuốc đắng phải nuốt ngay để có thể gượng dậy thật nhanh bước vào cuộc đời mới. ■

LƯU TUYẾT MAI

Khủng long biết... yêu

(Tiếp theo trang 42)

• *Nghe nói, ông đang có những dự định lớn?*

Dương Tấn Thành: Ở Mỹ, đã hình thành Hiệp hội khủng long. Có những người chỉ mê say với hình ảnh, hình vẽ khủng long và được cho là “Sống với khủng long”. Ở Việt Nam, tôi ước muốn xây dựng: “Công viên khủng long qua từng kỷ nguyên”, tái tạo thời tiền sử, đi

ngược lại thời gian... nhằm mục đích xây dựng một khu vui chơi, giải trí có tính giáo dục cho các thế hệ trẻ.

Lúc chia tay với ông Thành, tôi hỏi cô bé Mỹ Ngân về những ước mơ của em sau này. Giống như ba, Ngân mong rằng lớn lên sau khi thành đạt, ước mơ của em sẽ thành lập một Sở thú khủng long hay còn gọi “Thung lũng khủng long”. ■

H.M

Một thời để yêu và một thời để... nhớ

Minh họa TRẦN NGUYỄN MỸ.

YÊU MÃI CHÁN LẮM RỒI

QUỲNH PHƯƠNG

Người ta thường bảo Thượng Đế công bằng, nhưng với K.L, cô em họ của tôi thì không. Hình như cô ấy là con cưng của Người cho nên có bao nhiêu ưu việt một cô gái cần có để sống dưới ánh mặt trời thì K.L đều có. Một sắc đẹp không nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng đủ vật đổ vài ông giám đốc hảo ngọt và làm phá sản dăm bảy công ty. Một trí tuệ "tính toán như thần". Một vốn tiếng Anh,

tiếng Pháp khiến nhiều người phải thèm muốn. Và có giá hơn cả là vẻ duyên dáng, nũng nịu, e thẹn như một con nai con ngây thơ, biết giấu mình để rình chuột như một con mèo cái từng trải.

Với sự ưu ái như thế của Thượng Đế, K.L học hành suôn sẻ, kiếm công ăn việc làm giữa đất Hà Thành dễ dàng như ăn một cái kẹo. Chỉ còn một chuyện cả thân tộc quan tâm: lấy chồng. Ông chú tôi vẫn tin tôi là người có chút hiểu

đời, thân chinh đến nhà tôi để bàn với tôi chuyện ấy. Ông nói: “Chữ tài liền với chữ tai. Con bé nhà tôi lại có nhan sắc. Tôi lo cho đường chồng con của nó quá!” Tôi gạt đi: “Chú cố rồi. Nó sẽ lấy người nó yêu. Chuyện ấy thì chẳng ai lo được ngoài nó.” Tôi đã không nhầm. Nghe chuyện chú tôi bàn với tôi chuyện đó, K.L tổng cho tôi một lá thư khá căng thẳng: “Anh Q.P, thế kỷ 20 qua rồi, em không hiểu tại sao mọi người lại vẫn thích xía vô chuyện tình duyên của em như ngày xưa ngày xưa? Em đã có định hướng cho đời mình. Anh đừng cho em là kiêu ngạo. Công nương Diana trước khi lấy chồng cũng chỉ là một cô gái bình thường thôi. Cái vĩ đại nhất của Diana ấy là biết lấy một ông chồng có thể làm mình đổi đời. Em biết điều đó lắm”. Tôi biết nước mình không còn vua và thái tử, cái vĩ đại mà cô em tôi khâm phục không biết sử dụng vào đâu?

Cùng ở một thành phố, rất ít khi gặp nhau nhưng tôi vẫn thường xuyên nghe tin đồn về một người nổi tiếng tài sắc như K.L. Chuyện yêu đương của nó nhiều hơn sỏi của biển xanh, gây ra nhiều hệ lụy, tôi cũng không mấy quan tâm, dù có quan tâm cũng không xuể. Cho đến một hôm, K.L đến tìm tôi. Cô ấy báo tin đã yêu lần nữa và quyết định lấy cậu M, con trai của ông tổng giám đốc, sếp trực tiếp của tôi. K.L nói: “Lần này thì em quyết định bán thuyền (tôi nghĩ bụng chắc là thuyền đã được bán từ lâu). Bố chồng tương lai là sếp của anh, em phải cho anh biết”. Tôi vốn

hay đùa, nói: “VẬY là Diana đã tìm được thái tử. Nhưng con thứ trưởng đâu phải là thái tử?” L. không chấp, nói: “Thì cũng đại khái thế. Em không đưa vàng đi đổ sông Ngô. Chắc anh đã gặp M? Đó là người đàn ông của em, hội tụ đủ điều kiện em cần. Đẹp trai, thông minh, tuổi đời chưa bao nhiêu mà đã chiếm được một vị trí đáng nể. (Tôi biết rõ vị trí này thực ra là cướp của một thằng bạn tôi). Hôn nhân của chúng em sẽ là sức mạnh, ý em nói nếu M. kết hợp với em, chúng em sẽ có trong tay tài năng, sắc đẹp và quyền lực. Những thứ đó sẽ làm ra tiền, sẽ giúp bọn em hạnh phúc. Anh nói bố em yên tâm”. L. còn nói rất nhiều về người yêu, người chồng tương lai, về ông bố chồng đang lập một dự án tách bộ và chờ cả hội thăng tiến, cả bà mẹ chồng đang nổi như cồn nhờ bảo trợ một công trình từ thiện cho miền Trung... Nhưng cô em tôi không nói một lời về cuộc tình của nó. Sốt ruột lại bực tức, tôi hỏi: “Nhưng em có yêu nó không?” L. à một tiếng như tiếng thở dài, nói: “Yêu mãi chán lắm rồi – nó nhìn tôi và chữa lại qua quýt – yêu, yêu chứ!”

Tất nhiên là bố L. và cả tôi nữa cũng yên tâm. Công bằng mà nói, nếu lấy được một đứa như thằng con ông thứ trưởng của tôi thì thật có phúc. Tôi biết nhiều cô kỹ sư, nhân viên trong bộ tôi và con cái mấy anh bạn trong cơ quan đã ngày đêm thầm mong trộm ước mà không đủ tài nên chẳng đến tay đó thôi. Điều duy nhất làm tôi không yên tâm là thái độ qua quýt của L.

khi trả lời. Tôi sợ đó chỉ là một cách chiều ý tôi không hơn không kém. Tôi luôn nói với bố nó là nó sẽ lấy người nó yêu mà.

Giấc mộng của L. ngày một rõ hơn, làm nó say mê hơn. Nó gần gũi tôi hơn trước, mục đích là muốn dò la tin tức phía nhà chồng, những điều ra tiếng vào của các cô em chồng và bà mẹ về nó, về những miếng đất mà ông bố chồng tậu mấy năm nay được đứng dưới tên ai đó. Vân vân. Nó mỗi ngày một “điên” hơn, phác họa chi tiết hơn những dự định tương lai. Nó bảo M. rất có khả năng kinh doanh và “*Bố anh ấy đang chạy cho anh ấy một chân tùy viên thương mại ở nước ngoài*”, L. nhấn thêm, “*một nước châu Âu đấy nhé!*” L. sẽ bỏ việc, sang châu Âu với chồng và sẽ đầu tư kinh doanh ở đó. “*Em sẽ là nhà doanh nghiệp có lợi thế khi chồng là tùy viên thương mại ở nước sở tại*”. Tôi hỏi: “*Vốn đâu?*” Nó bẹo vào tai tôi: “*Anh ngây thơ lắm. Một công ty như thế sẽ có khối người hùn hạp. Em ưu tiên số một cho anh đấy nhé!*” Tôi vội sờ vào ví theo bản năng khi ai nhắc đến tiền của mình và thấp thỏm cho cái sổ tiết kiệm hơn một ngàn đô bị cám dỗ. Tôi khâm phục những người có khát vọng vươn lên, nhưng cũng lo cho cuộc tình của em tôi. Khi người ta đầu tư vào tình yêu và hôn nhân, nguy cơ rủi ro rất cao và những giấc mộng thường chóng tàn.

Mộng của K.L không chỉ tàn mà còn đổ vỡ. Một hôm, M. người được mọi người coi như chồng chưa cưới của K.L đến tìm tôi. Nó mời tôi

uống cà phê rồi nói: “*Anh cho K.L biết về miếng đất bố em nhờ đi em đúng tên phải không?*” Tôi và nhiều người trong bộ chỉ biết về miếng đất ấy khi ông tổng giám đốc của tôi bảo vệ được dự án mở đường X, con đường đi qua rìa đám rau muống ông mua cách đây hai năm với giá ba cây vàng. Khi tin tức về con đường được tung ra đầy cố ý, bọn cò đất đã đánh tiếng 100 cây mà ông chưa bán. Tôi không nói gì với L. về chuyện ấy cả. Có lẽ em tôi sẵn được tin này qua những cái miệng không kịp ra da non của đám các bà các cô trong bộ tôi. M. tỏ vẻ phẫn nộ. Nó nói: “*Em không hiểu sao L. lại can thiệp vào chuyện này. Bố em cũng rất bực. Chắc anh biết cuộc chiến giữa bố em và ông X. trong bộ ta. K.L đã bị thằng đểu ấy kích rồi phun ra hết*”. Tôi nói: “*Lo gì, chuyện đó nhiều người biết rồi*”. M. bảo: “*Nhưng đây là vợ chưa cưới của em. Nếu thằng ấy ghi âm lại thì coi như ông via của em bị chiếu sao quả tạ đến nơi rồi*”. Rồi nó thở dài: “*Bố em mà phù quyết thì về mo hết. Chắc là bọn em tan mất*”. Tôi vốn được L. bẹo tai mà mắng là ngây thơ nên không hiểu nổi vì sao miếng đất rau muống ấy lại có thể làm tan rã một cuộc tình đầy khát vọng như thế. Tôi hỏi M: “*Thế nhưng cậu còn yêu nó không?*” M. không trả lời. Nó tính tiền cà phê rồi đứng dậy, nói: “*Báo còn thì nó còn. Báo hết thì nó hết. Anh không học kinh doanh nên không biết rằng, một dự án mà bực thông tin thì coi như trắng tay*”.

Ông tổng giám đốc tuyên bố sẽ từ M. nếu M không cắt đứt “con

giản điệp hai mang hám giàu" ấy. Mấy cô em gái và đặc biệt bà dì, cấm cửa không cho em tôi đến nhà. Bà mẹ thì bảo con trai: "*Ham đẹp làm gì, hỏi con ông C. rồi thừa hưởng luôn cái nhà ở Hàng Buồm của ông ấy có phải hay hơn không?*". Để trả lời cho tất cả những cái đó, M. thúc giục bố đẩy nhanh quá trình "*tùy viên hóa*" rồi vội vã ra nước ngoài, không một lời chia tay với em tôi. Nhưng dự án đầu tư của cô em họ tài sắc của tôi không trắng tay. M. đã kịp để lại "*một cái gì*" trong cuộc đời em tôi trước khi lặn thẳng.

Trong cái thành phố mệnh mông đầy hiểm họa này, chính tôi chứ không ai khác phải đưa K.L đến bệnh viện. Nó giận nhưng không buồn. Vốn sắc sảo, nó bảo tôi: "*Em không buồn vì thực ra em không yêu hắn. Em chỉ yêu những cái hắn có chứ không phải hắn*". Tôi nói: "*Đúng thế. Bán lĩnh nhà doanh nghiệp là không được buồn khi phá sản. Anh chúc cô đầu tư vào thằng nào cô yêu. Nếu có trắng tay thì cũng được an ủi bằng những kỷ niệm êm ái*".

■
Q.P

Dạm ngõ

(Tiếp theo trang 11)

Ông Trần cầm tay trái của vợ giờ cao: "*Vợ tui thuận tay trái. Bà chị dâu tui cũng thuận tay trái. Tới cô Dung vợ tương lai của chú Quỳnh – em dốt (em út) gia đình tui cũng thuận tay trái*". Bà mẹ của Quỳnh cười - đương nhiên vẫn với hàm răng hạt na đen nhanh nhảnh: "*Số tui con dâu đều thuận tay trái*". Nhoáng nhoàng thế nào chuyện lại qua đường xá nông thôn, mùa mưa lũ trẻ đi học cứ ngã oạch oạch, còn mùa khô thì bụi bốc mù mịt, tức nhất là ông hiệu trưởng vẫn cứ bắt lũ nhỏ toác mồm ra hát Quốc ca vào thứ hai đầu tuần hít đầy bụi. Nếu phụ huynh nào thương con, có ý nhắc nhở thì lập tức được trả lời: "*Sao lại có bố mẹ học trò mất lập trường đến thế nhỉ?*" Một phụ huynh tức quá nói: "*Lập trường cái gì, tại sao trong lúc lũ nhỏ hít bụi các cô giáo thầy giáo lại chui vào lớp để trốn bụi?*"

Một câu hỏi được đặt ra: bao giờ những con đường được là... đường đây? Cứ phải chờ giá cà phê lên, nhân dân mới có tiền đóng góp. Và cái câu hỏi đau đầu từng đêm ấy lại xuất hiện ở ngay đám dạm ngõ vui vẻ này: "*Bao giờ giá cà lên các ông, các bà nhỉ?*"

Tất cả các vị thông thái của cả hai đảng đều không trả lời được. Nhưng có một định đoạt chắc chắn của hai đảng gái, trai sau khi cuộc ăn uống chấm dứt đó là: hai gia đình mình bây giờ là chỗ thân rồi nhé, từ nay cho hai đứa trẻ tự do đi lại với nhau, và ra giêng con Dung 18 tuổi sẽ tổ chức đám cưới.

Thế rồi trong men rượu tôi cũng rời Di Linh, chao ôi vẫn cái mùi cà phê chín nẫu hăng hăng như mùi ớt chín nẫu, cả hai đảng trai, gái đều níu kéo tôi một lời mời: "*Ra giêng...*"

■
LT.V

Những sự kiện...

(Tiếp theo trang 36)

Trang phục dân tộc được công chúng Nhật Bản biết một cách rộng rãi.

- Fashion Week, một hoạt động mang tính chuyên nghiệp cao do Viện Mốt Việt Nam và Tạp chí

Giải khuyến khích tại Asia Collection Makuhari Grand Prix 2001 tại Nhật của Lê Thanh Danh.

Giải nhì của Nguyễn Công Trí tại cuộc thi Fashion Connection Singapore 2001.

Một phối hợp tổ chức với sự tham dự của 32 nhà thiết kế thời trang trong cả nước. Các bộ sưu tập của các nhà thiết kế tên tuổi như Sĩ Hoàng, Minh Hạnh, Lê Minh Khoa, Phạm Huyền Trang, Ngô Thái Uyên... cũng như các nhà thiết kế trẻ Diệu Anh, Vũ Thu Giang, Bảo Kim, Khánh Hòa... đã khẳng định tên tuổi, tài năng cũng như tính chuyên nghiệp của các nhà thiết kế trong buổi đầu của ngành công nghiệp thời trang nước nhà.

- Cuộc thi Việt Nam Collection Grand Prix 2001 diễn ra bắt đầu từ tháng 3-2001 với 1.138 thí sinh.

Kết quả chung kết chọn được 30 thí sinh và 7 giải thưởng lớn của cuộc thi đã được trao trong đêm chung kết 18-8-2001 với Phan Quang Tân đoạt giải nhất. Với kết quả cuộc thi này, Phan Quang Tân đã gặt hái được thành công rực rỡ: nhận giải thưởng lớn nhất tại cuộc thi Asia Collection Makuhari Grand Prix tại Nhật ngày 26-9-2001. Đêm chung kết này cũng là Đêm Việt Nam ở Nhật với 2 thí sinh đã đoạt giải cao tại cuộc thi VN Collection Grand Prix 2001 - Nguyễn Trọng Nguyên và Lê Thanh Danh cũng đoạt giải khuyến khích của Asia Collection Makuhari Grand Prix.

- Tại Trung tâm thương mại Raffles City, nhà thiết kế trẻ Nguyễn Công Trí đã đoạt giải nhì cuộc thi Fashion Connection Singapore 2001. Trước đó, năm 1998 Việt Nam có Ngô Thái Uyên đoạt giải khuyến khích, năm 2000 Lê Tuấn Kiệt đoạt giải ba.

- Những ngày văn hóa Việt Nam tại Bỉ được diễn ra từ ngày 7-9 đến ngày 4-10-2001. Trong

Người mẫu Phan Thu Ngan.

Ảnh: HẢI ĐÔNG.

Festival Văn hóa “Chào Việt nam” diễn ra tại 3 thành phố Gent, Liege và Brussels, bộ sưu tập của các nhà thiết kế Sĩ Hoàng, Minh Hạnh, Diệu Anh đã tạo được ấn tượng sâu sắc trong công chúng Bỉ về thời trang Việt Nam.

PHƯƠNG KHANH

■ Danh ngôn bốn phương

❖ Nhiệm vụ cao cả nhất mà cuộc sống giao cho khoa học là thấp sáng lên những ngọn lửa tri thức soi sáng mọi nẻo đường đời.

N. Mikhailôpxki

❖ Con người là sản phẩm cao cấp nhất của tự nhiên. Nhưng để tận hưởng những báu vật của tự nhiên người ta phải khỏe khoắn, lành mạnh và thông minh.

I.P. Pavlov

❖ Chúng ta có thể sống thiếu bạn bè, nhưng không thể sống không có lòng giềng.

Horace

Đã đến lúc rồi T ơi!

Cô Thạch Thảo quý mến!

Chúng cháu quen nhau rất tình cờ, khi ấy cháu bị một chàng trai ở trường trên, chặn đường không cho cháu đi, đúng lúc đó anh xuất hiện giải nguy cho cháu. Từ đấy hai người quen nhau và trở nên thân thiết. Cháu rất quý mến và khâm phục anh vì anh học giỏi, hiểu biết và lịch sự. Anh ấy cũng rất tốt đối với cháu, thường xuyên quan tâm, động viên giúp đỡ cháu học tập. Anh luôn là vị cứu tinh của cháu mỗi khi cháu có chuyện gì buồn, mọi lời khuyên của anh ấy đều đúng đắn và vô cùng ý nghĩa... Cháu cảm thấy vui, tự hào vì có một người anh, một người bạn tuyệt vời như vậy, tuy rằng đôi lúc cũng có chút khó chịu khi nghe bạn bè hiểu nhầm mà trêu chọc. Rồi anh tốt nghiệp ra trường và thi đỗ vào một trường cao đẳng sư phạm của tỉnh. Ngày anh báo tin thi đỗ, cháu có cảm giác vui buồn lẫn lộn, vui vì anh đã phần nào thực hiện được ước mơ của mình. Sau này anh sẽ là giáo viên – cái nghề mà cả cháu và anh đều mơ ước, còn buồn vì phải xa anh, vì không có ai để tâm sự buồn vui, vì không được thường xuyên nghe những lời khuyên bảo của anh và vì nhiều lý do khác nữa. Kỳ nghỉ hè trôi qua rất nhanh, đã đến ngày anh phải lên trường học. Từ nhà anh đến trường cách khoảng 30 cây số, thế mà chiều thứ bảy nào anh cũng đạp xe về thăm gia đình, thăm cháu để rồi chiều hôm sau lại vội vã đạp xe đi. Lần nào về anh cũng mua hoa tặng cháu, những đóa hoa hồng trắng tinh khôi và đẹp đẽ mà cháu ưa thích. Anh tâm sự cho cháu nghe về bạn bè, thầy cô, trường lớp, những ước mơ hoài vọng và cả những điều mới mẻ mà anh đã học được. Thứ bảy tuần vừa rồi anh đến nhà cháu chơi, cuộc nói chuyện của cháu và anh ấy rất vui vẻ thoải mái, khi anh ấy về cháu tiễn anh ra cổng, lúc cháu đang định quay vào nhà thì bất chợt anh ấy nắm lấy tay cháu, cháu cố gắng rút tay ra nhưng anh ấy nắm rất chặt. Anh ấy kéo cháu vào lòng, ôm ghì lấy cháu và nói rằng anh ấy yêu cháu. Cháu thực sự ngỡ ngàng trước lời nói, hành động của anh. Cháu đã đẩy anh ra và chạy vào nhà, cháu không thể nói gì cả vì cháu không muốn làm tổn thương đến anh, cháu biết trái tim cháu chưa bao giờ rung động trước anh. Từ trước đến giờ cháu chỉ coi anh như một người anh mà thôi. Cháu đã khóc rất nhiều vì thương anh, lo sợ anh buồn mà không biết làm cách nào giúp anh. Hôm sau, anh lên đường và gửi lại cho cháu một lá thư, trong thư có đoạn: **“Anh xin lỗi! Anh biết em sẽ không chấp nhận điều đó nhưng anh không kiềm chế được lòng mình. Anh chỉ muốn em biết anh rất yêu và rất nhớ em...”** Ôi! Cháu phải làm sao đây? Lúc này cháu rất hoang mang và lo sợ. Cháu sợ tình cảm anh em tốt đẹp mà từ trước đến giờ cháu cố công xây đắp sẽ bị tan vỡ nếu cháu từ chối tình yêu... Cháu khẩn thiết xin cô cho cháu một lời khuyên.

Cháu NTT (Ninh Bình)

NTT thân mến!

Cô có cảm giác là cháu vẫn chưa dám thổ lộ thật lòng mình đó là thực ra cháu cũng có nhiều tình cảm (không chỉ là tình bạn, không chỉ là tình anh em kết nghĩa) với anh ấy. Ở đây có cái gì đó chưa thật rõ bởi chính cháu cũng chưa thể xác định rõ, cô cho rằng qua sự kiện trên đã đến lúc cháu cần xác định rõ để tránh sự hiểu lầm đáng tiếc. Trong một thời gian dài cháu đã tỏ thái độ vui khi anh đến, tâm sự, tặng hoa hồng trắng muốt, cái thái độ thân mật đó đương nhiên anh ấy phải hiểu là cháu cũng... yêu anh ấy. Còn thái độ của anh ấy quá dễ dàng nhận biết "ông anh kết nghĩa" chỉ là giả hiệu mà là một người đang yêu chính hiệu. Từ sự hiểu lầm có cơ sở trên mới dẫn đến một con người có tư cách đã dám cầm tay cháu, ôm chặt cháu... để rồi thổ lộ câu nói mà thực ra đã được nói bằng hành động từ lâu lâu: Anh yêu em. Nào, rõ tất cả rồi. Nếu cháu cũng yêu thì hãy đón nhận tình yêu của anh ấy, còn không... yêu thì đừng ờ ờ qua chuyện thành ờ ờ, mà dứt khoát ngay: Em chỉ muốn muôn đời là em gái của anh thôi. Có thể sự thật ấy làm anh ấy buồn nhưng cái buồn sẽ qua đi... Thà cháu có thể mất một tình bạn còn hơn để người mình trân trọng mãi mãi sa lầy trong vô vọng, đau khổ của tình yêu.

CÔ THẠCH THẢO

Và cũng đã đến lúc rồi H ơi!

Cô Thạch Thảo kính mến!

Cháu đã yêu một người. Anh ấy tên là H và anh ấy cũng rất yêu cháu. Cứ đến thứ 7 hàng tuần cháu và anh ấy đều đi chơi với nhau. Đã nhiều lần chúng cháu đi chơi nhưng đều không có gì xảy ra cả. Nhưng cô ơi! Điều tệ hại đã đến với cháu. Mới đây, trong một buổi tối đi chơi anh ấy đã đòi hỏi sinh lý bản năng của người đàn ông. Cháu đã từ chối lập tức, nhưng anh ấy nói rất nhiều: "Em không yêu anh hay sao? Em không tin anh hay sao?" Bao nhiêu những lời ngon ngọt của anh ấy nói đã làm cho cháu... và cháu và anh ấy đã...

Nhưng từ buổi tối hôm ấy nỗi ám ảnh trong cháu lúc nào cũng hiện ra, cháu không thể tha thứ cho mình được, cháu căm ghét bản thân mình. Cháu không thể coi mình còn là một con người nữa và cháu có tội với tất cả mọi người, nhất là với gia đình cháu. Cháu đã tự mình uống thuốc, nhưng cháu đã không chết được vì cháu đã được gia đình đưa đi cấp cứu.

Tội lỗi chất đầy tội lỗi, cháu không thể tha thứ cho bản thân mình. Cháu là một người con bất hiếu đúng không cô?

Nhưng cô ơi! Sau khi cháu và anh ấy... anh ấy vẫn quan tâm đến cháu. Cháu cầu xin cô hãy cho cháu một lời khuyên! Cháu có nên tiếp tục tình yêu với anh ấy nữa không? Và cháu phải nói gì với gia đình? Đối mặt thế nào với xã hội hả cô?

Cháu gái tội nghiệp

N.K.H

(Xem tiếp trang 69)

TÂM SỰ BẠN GÁI

Đây là lá thư đầu tiên em viết cho KTGD, em viết khi em đang khóc vì nỗi đau quá lớn. Mỗi tình đầu của em đã tan vỡ và KTGD có biết không, giờ đây người yêu em đã bị mất tích không hiểu lý do vì sao, mà trong tay anh ấy giờ không có gì cả, kể cả áo quần và chứng minh thư. Dù đã rất cố gắng nhưng mọi người vẫn tìm kiếm không ra. Suốt một tháng qua, em đau đớn tưởng chừng như có thể chết được. Sao tất cả lại như thế? Sao hạnh phúc lại mong manh với em đến thế? Em buồn nhưng chẳng muốn nói với ai. Giờ em chỉ biết buồn và tâm sự với KTGD thôi. Em chỉ mong có sự thông cảm vì với em KTGD như một người bạn thân thiết. Trong suốt thời gian này, em đã làm thơ và đó là những cảm xúc thật sự của em. Em gửi những sáng tác của em cho KTGD, dù không hy vọng nhiều là thơ mình sẽ được đăng đâu. Em chỉ muốn rằng người yêu em sẽ đọc được những dòng sáng tác của em, em biết hy vọng đó là khó lắm, KTGD là tờ báo được mọi người yêu mến, các sáng tác được đăng đều phải chọn lọc kỹ càng. Em cũng không trách KTGD đâu.

ĐỖ THI THU HÀ

(Lớp Văn 1B, Đại học Sư phạm Huế)

Thu Hà ơi, Thương Việt xin chia sẻ nỗi buồn, sự mất mát khó bù đắp nỗi mà Thu Hà - cô nữ sinh Huế đang gánh chịu. Hy vọng qua bức thư tâm sự của Thu Hà và qua những bài thơ của Thu Hà bạn đọc KTGD từ mọi miền đất nước sẽ gửi về Thu Hà những lời động viên, chia sẻ... và cả những lời cầu nguyện: Biết đâu đọc được những bài thơ của Thu Hà, anh ấy sẽ trở về!

THƯƠNG VIỆT

Giá...

Giá thêm được một lần ở cạnh bên nhau
Để rồi đâu phải có rời xa mãi mãi
Đã có lần em viễn vông như thế,
Nhưng anh bây giờ xa gái tận đâu?
Giá được anh lại hẹn hò, dù chỉ một câu
Em sẽ đợi, sẽ chờ dù có lâu đến mấy
Giá được cùng anh đi qua khổ đau, rồi sẽ thấy:
Hạnh phúc ngập ngừng phía trời xa...
Giữa đời thực cú ngỡ mình đứng giữa vườn hoa
Khát vọng yêu thương ngỡ nắm trong tay thật chặt
Vịn bao cơn mơ trời cao rộng
Nhưng tình yêu ngã một nhòai – chợt bất giác em mơ gọi tên anh
Giá cuộc đời chỉ có niềm vui
Nhưng nước mắt sẽ dành cho ai khóc

Em viễn vông chỉ mơ điều duy nhất
Em cộng mình vào cuộc đời anh – gửi tình yêu lên tận thiên hà.
(19-11-2001)

Nói được gì cho nhau

Nếu đã có một lần trót thề hẹn cùng nhau
Đáng lẽ anh phải sống cho những gì đã nói
Nhưng anh lại như tàu không bến đỗ
Phía xa biển chờ mãi ngóng hoài trông.
Thương với nhớ tan vào hư không
Thư cũ rồi mà nước mắt cứ ướt nhòe trên giấy
Đứng trước biển mệnh mông là vậy,
Em càng thấy mình nhỏ nhoi...
Biển có cuốn yêu thương
Hóa thành sóng
vỗ tình yêu vào cát?
Nếu như sóng nói được niềm khao khát
Ta còn nói được gì cho nhau?

Đ.T.T.H

Đám cưới tập thể
cho... chó

Đây là cô dâu và chú rể... chó, một nòi Sharpei và một nòi lông xù Pháp, được chở đến dự lễ cưới của chúng ở một câu lạc bộ chó tại Bogata (thủ đô của Colombia). Đôi dâu rể này thuộc nhóm 20 con chó được phép “cưới nhau” trong dịp đám cưới tập thể ở Câu lạc bộ Chó nuôi Liên lục địa.

HOÀNG THANH

(Theo Reuters)

Thăm thăm chiều xưa

(Bài thơ Chiều xưa của Phạm Văn Đoan)

Em như một sérénade hồi tưởng, bài thơ của Phạm Văn Đoan đưa ta về một chiều xưa mơ hồ nào đó. Thơ ăn vào cái mơ hồ, cái không định rõ, cũng thường như ta hằng ngày vẫn ăn vào... cơm vậy:

“Tiếng mưa nhẹ nhàng như thổi
Đậu mềm vật cỏ bên thềm
Tiếng ai thì thầm như hỏi
Lay về động thuở chiều êm...
Chiều xưa ơi! Chiều đã qua
Đưa ta vòng về dĩ vãng
Mưa xuân giăng đầy trời vắng
Nụ hoa chưa kịp dịu dàng
Chiều xưa ơi! Chiều chưa xa
Vẫn còn nguyên ta một thuở
Hồn nhiên như không như có
Chồi xanh chớm độ dậy thì
Chiều xưa ơi! Chiều đã vắng
Thật rồi hoang vắng tâm tư
Tiếng thăm thoảng trong hơi gió
Chiều nay chẳng có mưa về
Như còn vương vất đâu đây
Lời xưa chen vào nỗi nhớ
Hẹn chưa mà như đã lỡ
Vọng về thăm thăm chiều xưa”.

Có cảm giác tác giả là người am hiểu âm nhạc. Nhạc điệu bài thơ rất gần một nhạc khúc, và lời thơ cứ như được làm ra cho một nhạc khúc. Tiếng mưa và tiếng ai, chiều xưa và chiều đã qua, chiều chưa xa... cứ lấy đi lấy lại, day dứt như một hợp chủ âm. “Nụ hoa chưa kịp dịu dàng” - một câu thơ thật mơ hồ, và cũng thật tinh tế. Người làm thơ không hẳn nhớ một chiều xưa có địa chỉ nào, mà dường như nhạc điệu của bài thơ cuốn anh đi, từ câu thơ này tới câu thơ khác. “Thơ gọi thơ!” là như vậy. Người làm thơ cũng chỉ mong được sống trong những giây phút ấy, khi thơ gọi mình, mình gọi một “chiều xưa” bằng quơ nào, và từng dòng thơ hiện trên giấy. Như không phải mình làm, mà những gì lọc qua, lọc sâu từ ký ức làm. Ấy là những phút giây nhà thơ như mất trọng lượng, và những câu thơ cũng “như không như có”, lâng lâng. Tôi đọc cả tập thơ Phạm Văn Đoan, có lẽ chỉ bài này là “lâng lâng” như thế. Những giây phút ấy với người làm thơ không nhiều, và không thể cố mà được. Nó tự đến, rồi tự đi, rất nhanh. ■

THƠ TÌNH BẠN ĐỌC

Noel không mùa

Những cơn gió không kịp tới
câu nguyện

Nửa khuya cạy cửa tìm vào
Giáng sinh trôi ngang điều
ngờ vực

Tôi tựa lưng bên lời yêu cũ
chưa thành

Tiếng chuông ngân nào vừa
thảng thốt gióng lên

Nhắc tôi và em và thánh
đường ngày ấy

Giọt nước mắt đêm chia tay sao
lại nhạt quá vậy

Khi anh ngang tàng thế chấp
cả trái tim.

BÙI ĐỨC VINH

(168 phố Mới Ga, tổ 4,
phường Trường Thi,
TP Nam Định)

Sáng nay

Sáng nay đi gặt đồng Gừng
Không cay, nhưng thấy nóng
bùng mặt thôi

Có con cò trắng như vôi
Dồn theo sóng lúa vắng tươi
trên đồng

Trời xanh như lọc mấy tầng
Bồng bênh một khối mây hồng
về đâu?

Ngẩng lên chạm ánh mắt nhau
Thẹn thùng cúi xuống chạm vào
lúa thơm...

TRINH LÂM NGHIỆP

(Giáo viên Yên Quang, Ý Yên,
Nam Định)

Phố vắng chiều mưa

(Tặng **Trần Thu Hoài**
Văn K49, CDSPND)

Mưa vẽ trên phố vắng
Âm thầm một mình em
Gió xoáy vào nỗi nhớ
Thương mối tình không tên!
Mưa vẽ trên phố vắng
Mình em là lẻ loi
Hạt mưa nào rơi xuống
Hỏi sao vắng một người?

TRẦN ĐIỀU LINH

(Ngũ văn K25B,
Đại học Đà Lạt)

CÂU THƠ HAY

• **Nguyễn Diệp Chi** (Lớp
CDN43, Đại học Thủy sản Nha
Trang)

Những gì ngày xưa chúng ta
thề hẹn
Em sẽ không bỏ cuộc giữa
chàng
Sẽ cùng anh đi hết quãng
đường trần
Bởi em biết: sau khổ đau sẽ là
hạnh phúc.

• **Nguyễn Thị Thu Thủy** (Đội
1, thôn Nội, Hiền Văn, Tiên Du,
Bắc Ninh)

Người ơi, ta không là Chén nữ
Cũng chẳng phải Tô Thị mới
mòn chờ
Chỉ có điều đừng quên người
nhé
Tình đã dâng không lấy lại
bao giờ.■

Có một trái tim đa tình chân thật

Thú thực khi cầm số báo 204, tôi không có ý định là bình một bài thơ, bởi vì tôi không có tài bình thơ, với hơn nữa cũng thú thật tôi hơi bị... ích kỷ là không mấy khi khen thơ người khác hay. Nhưng khi đọc bài “*Thơ gửi anh*” của Ngô Lan Hương tôi không thể nén nổi lòng:

“Em giờ chẳng còn là em nữa đâu anh

Mong trái tim kia anh gửi về nơi khác”

Tôi nghĩ chắc phải khó khăn lắm Lan Hương mới thốt ra được những câu thơ như thế, và hơn ai hết người con gái trong thơ cũng không muốn mình thốt ra những từ ấy, nghe sao như có cái gì đó của sự phản bội:

“Tương xa nhau tháng năm thành cầm thạch

Nhưng trái tim đa tình chẳng chịu hiểu cho em”

Vâng! Chính cái “*trái tim đa tình*” ấy đang có trong tôi, trong bạn nhưng chắc gì ta dám nói, thế mà Lan Hương đã nói được, đã tự nhận cái lầm lỗi của mình mà nói đích xác hơn là cái lầm lỗi tự nhiên vốn đã rất khó hiểu trong trái tim, bởi vì: “*Nhưng lý trí em chẳng thể nào thắng nổi con tim*”. Chàng trai yêu cô vì một lý do gì đó đã đi xa nhưng trong trái tim cô, anh xuất hiện và chia sẻ mọi vui buồn:

“Mỗi khi buồn em thường nghĩ về anh

Lúc cô đơn em cần anh hơn ai hết

Có niềm vui anh là người được sẻ chia trước nhất

Mỗi đêm về lại hình anh chen vào giấc mơ em”.

Có thể, người đọc sẽ nói những từ ngữ của mấy câu trên là giả dối bởi vì có một người nổi tiếng nào đó đã nói: “*Sự xa cách như ngọn gió nó làm tắt một tình yêu nhỏ và làm bùng lên một tình yêu lớn*”. Cô gái đã sa ngã, nhưng nếu ai đã yêu và ở trong hoàn cảnh ấy mới biết đích xác được nổi lòng của một người đợi chờ, dẫu vẫn không thể biện minh cho sự gục ngã ấy nhưng đời người ai mà không có những phút giây yếu mềm:

“Nỗi cô đơn đã quật em gục ngã

Em đã ngã vào vòng tay êm ái

Của ai kia chẳng phải là anh”

Khi cô đơn và nhất là con gái, cái giây phút yếu mềm ấy dễ trôi dạt, trong khoảng trống tâm hồn đang bị chàng trai bỏ đi biệt ấy

muốn được lấp đầy. Dầu cô gái biết không bao giờ lấp đầy được, cô đã dần vật đau khổ.

"Xin đừng buồn đừng giận nghe anh

Và đừng tin tình yêu như ngọn nến

Cơn gió thời gian làm tim em thất lại"

Vẫn biết vậy là có lỗi với chàng trai nhưng cô khẳng định:

"Nhưng tình yêu thì mãi mãi vẫn còn"

Bởi vì người con gái ấy cũng như bao người con gái khác đáng thương làm sao, yêu hết lòng nhưng có đôi lúc yếu mềm và phút yếu mềm ấy tai hại đến nỗi cô đã đánh mất mối tình với người cô yêu, từng đêm cô đã âm thầm khắc khoải, đã tự suy nghĩ về sự bông bột của mình:

"Anh sẽ buồn, sẽ giận phải không anh

Nhưng ngàn lần em mong anh thứ lỗi

Bánh xe thời gian lăn qua miền nông nổi

Chẳng thể mong quay ngược trở về".

Hỡi chàng trai nào đó có nghe tiếng lòng của cô gái đáng thương này không? Cô đang gột rửa mình trong những câu thơ xin lỗi dầu muộn màng, dầu biết là sẽ chẳng vớt vát được gì nữa. ■

TÔ HƯƠNG SEN

(Đội 8, Đồng Tâm, Quỳnh Thắng, Quỳnh Lưu, Nghệ An)

Và cũng đã đến lúc... (Tiếp theo trang 63)

N.K.H thân mến!

Làm gì mà cháu cứ ảm ĩ lên thế? Làm gì mà cứ khóc than nhiều đến thế? Và làm gì mà cứ hành hạ tâm hồn thân xác mình đến thế? Tất cả những cái đó thể hiện cháu là một cô gái yếu đuối, thiếu tự tin, thiếu bản lĩnh. Cuộc sống có quy luật của nó: Dám làm, dám chịu. Cái điều "dám làm" ở đây được thực hiện bởi cảm xúc thật, bởi tình yêu thật, khát khao thật của anh ấy và của chính cháu. Sự việc đã qua rồi, thì cứ cho là đã "lỡ" rồi đi nữa, tình yêu vẫn còn đó, hạnh phúc vẫn phía trước, và ý nghĩa sự tồn tại của mình trên cõi đời này- trong gia đình và xã hội vẫn vẹn nguyên. Tại sao cháu lại đang tâm hất đổ tất cả chỉ vì một việc có thể cứ cho là do sự thiếu lý trí cứng rắn của mình? Cháu đã bất hiểu không phải vì cháu yêu anh ấy rồi "quan hệ" với anh ấy, mà vì cháu đã hành hạ mình, cháu đã tự tử hủy hoại thân xác mình. Cháu đã vô trách nhiệm với xã hội cũng vì điều ấy- mà lẽ ra cháu phải nghĩ danh giá, giá trị của con người trước hết là ở sự đóng góp cho cộng đồng. Mình chết thì còn gì đóng góp nữa. Nào, chấm dứt ngay tất cả các trò "khổ não" vớ vẩn này đi. Hãy đứng dậy đón nhận tình yêu của gia đình xã hội, và của anh ấy và đem hết sức mình đền đáp cho tất cả. ■

Cô THẠCH THẢO

■ Diễn đàn gia đình

Anh hãy xử sự như một người đàn ông

Cho đến hôm nay thì tôi không thể dừng được nữa. Nhất thiết phải nói điều gì đó với anh, dù muộn còn hơn không. Tôi hy vọng ở nơi xa, bài viết này sẽ tới anh, anh hãy đọc nó và nhìn lại chính mình.

Tôi biết, là người “đến sau” phận làm “con đồ nhỏ” tôi đâu dám vấy vùng chèo chống nơi sóng to gió lớn, tôi chỉ muốn tìm một bến đỗ thật bình yên. Bến đỗ thì đã có, còn bình yên thì chưa hẳn, nó xáo trộn giằng xé tâm can. Tôi đã phạm vào luật “hôn nhân và gia đình” làm ảnh hưởng đến thuần phong mỹ tục của dân tộc Việt Nam. Tôi sai, anh cũng sai, rõ ràng là sai mười mươi. Đúng về lý là như vậy, còn về tình? Lẽ nào tôi lại chịu bất hạnh vậy sao? Gần ba năm nay anh trốn tránh trách nhiệm, chẳng hề đoái hoài gì tới mẹ con tôi, với tôi có thể chịu đựng được, còn các con thì không, chúng nó cần bố, cần sự quan tâm của bố, dù chỉ là một lời nhắn gửi. Một dòng thư cũng đủ an ủi, sưởi ấm một góc tim bé nhỏ thơ ngây. Năm kia sau sự cố tai nạn đối với con, tôi đã nhắn anh biết bao lần. Vậy mà anh vẫn biệt tăm. Tình phụ tử của anh để đâu, vừa lo cho con, vừa chạy chợ kiếm ăn, bao khó khăn lại đổ lên đầu tôi. Vào một dịp tết cuối năm, anh vào Sài Gòn dự đám cưới cháu anh, xong việc về ăn tết, tưởng rằng anh sẽ ghé

qua nhà xem con cái học hành ra sao, ai dè anh giống một mạch mất tăm, mất dạng. Phải chăng anh quá sợ con riêng của anh? Anh sợ “phu nhân” của anh? Có thể anh đúng. Làm sai ai chẳng sợ, có điều cái “sợ” thái quá nhiều lúc dẫn con người đến chỗ hèn nhát, không dám nhìn vào sự thật, đón nhận sự thật. Xưa nay, đàn ông có hai vợ không phải là hiếm, song họ sống có tình có nghĩa lắm, còn anh, anh đã làm gì cho mẹ con tôi? Bao nhiêu năm đằng đẳng, có đồng lương nào anh dốc hết cho con cái anh ở quê, anh đón nhận tiếng khen ở đời rằng anh là người ân nghĩa, còn tôi lại đón nhận sự cay đắng nghiệt ngã. Tôi cứ thầm ước ao, cái ước ao quá bình dị mà xưa như trái đất đó là: Anh hãy gọi điện hoặc viết thư (dù chỉ một lần) cho các con vừa động viên an ủi các con đỡ tủi thân với bạn bè, vừa là để cho hình ảnh người bố không phai nhạt trong ký ức trẻ thơ, có một điều mà anh cần biết là các con “cần” anh lắm, cứ nhớ và nhắc bố luôn. Tôi cứ phải dối lòng mình để bao che biện hộ cho anh, để cho các con nghĩ tốt về bố, rằng “các con học giỏi hè bố về” rằng “tết này nhất định bố sẽ về”, lẽ nào anh nỡ nhấn tâm chà xát lên tâm hồn non nớt của con trẻ đến vậy. Tôi có nên thần tượng hóa về anh nữa không? Anh có xứng đáng được nhận điều đó không?

Bạn bè hàng xóm, ai cũng nhà cao cửa rộng, tầng nọ lầu kia chỉ có nhà mình là rách nát. Đến mùa mưa bão là ăn không ngon ngủ không yên. Vậy mà anh nỡ “chạy trốn” mặc cảm, tự ti, sợ phải gánh vác trách nhiệm kiểu “cam làm, quýt chịu”, “sống chết mặc bay”.

Anh ạ! Cuộc sống chỉ hạnh phúc và có ý nghĩa khi họ thực sự hòa mình vào cộng đồng, vào lao động, họ phải làm hết mình và sống có mục đích rõ ràng, không thể sống một cách hời hợt và trên hết là phải có trách nhiệm. Tại sao anh lại thích một

cuộc sống khép kín như thầy tu? Một cuộc sống “an phận thủ thường”. Còn bây giờ nếu anh cảm thấy, anh đang mặn nồng và rất yêu “con đồ lớn” rằng với anh “quê hương là chùm khế ngọt”, rằng anh muốn an nhàn “com bung nước rớt” như hiện nay thì hãy nói với tôi một câu cho rõ ràng, có trước có sau tôi sẽ đồng ý ngay, anh nên nhớ: sẽ chẳng có tòa án nào vị tha và nhân từ bằng tòa án lương tâm. ■

NGUYỄN VŨ

(*Quỳnh Hồng, Quỳnh Lưu, Nghệ An*)

Vẫn thương con chồng

Dù mẹ không sinh ra con
Không phải máu mủ ruột già
Không được tắm dòng sữa mẹ
Từ khi con còn bé thơ
Dẫu không là con của mẹ
Nhưng con cũng được học
hành

Được mẹ ân cần dạy dỗ
Để từng ngày con lớn khôn
Tuy nay con đã mất mẹ
Nhưng lại có mẹ trên đời
Con hạnh phúc hơn tất cả

Được mẹ yêu thương khác
người.

Mỗi khi ngồi lại một mình
Con tự thấy mình hạnh phúc
Bánh đúc bao giờ không
xương

Mẹ là mẹ kể vẫn thương con
chồng. ■

KHUẤT THI HIỀN

(*Trường Cao đẳng cộng đồng, lớp K4TH, thị trấn Xuân Mai, Chương Mỹ, Hà Tây*)

Lại thơ với... thần

Hôm qua, đang nghe chương trình thơ của những người cao tuổi trên đài phát thanh, thấy con thốt ra một câu: “*Lại thơ với thần của những ông bà già lắm cảm, cố hủ!*” bố giật mình, người nóng bừng vì giận, vì buồn, vì cứ đinh ninh rằng con là đứa con ngoan,

đã hiểu biết nhiều. Đâu ngờ...

Con thấy đấy, có bao giờ bố mẹ nói hoặc có những biểu hiện coi thường người già như thế để con bắt chước đâu. Điều đơn giản vậy sao con chưa hiểu. Những người già là ai? Gần gũi với con nhất là ông bà nội, ông bà ngoại - những người đã sinh thành và nuôi

dạy bố, mẹ nên người. Còn bên ngoài xã hội, họ là những người già yếu mà trước kia khi còn trẻ khỏe đã đóng góp công sức, xương máu để xây dựng và bảo vệ đất nước này bằng nghề nghiệp của mình như: công nhân, nông dân, bộ đội, kỹ sư, bác sĩ, thợ thủ công...

Con bảo họ là “lắm cảm”, “cổ hủ” ư? Theo bố cũng có những người già lắm cảm, cổ hủ nhưng chỉ chiếm số ít. Đó là những người gàn dở, tự phụ, công thần địa vị, không gương mẫu với con cháu trong gia đình, có những lời nói hoặc việc làm gây cản trở, ảnh hưởng không tốt đến bước tiến của xã hội. Còn phần lớn những người già vẫn là tấm gương sáng cho con cháu noi theo, vẫn mong muốn đóng góp nốt sức lực của những năm tháng cuối đời cho sự phồn vinh của đất nước. Họ tuy già yếu nhưng vẫn là một phần động lực thúc đẩy xã hội phát triển. Ví dụ một việc nhỏ thôi, đó là thơ ca của những người cao tuổi. Những bài thơ ca ngợi những con người không tiếc thân mình đấu tranh cho độc lập, tự do của dân tộc, ca ngợi vẻ đẹp của thiên nhiên đất nước, ca ngợi tình yêu thương đồng loại... Bên cạnh đó là những bài thơ châm biếm, đả kích thói hư tật xấu

trong xã hội, vạch trần bộ mặt thật của bọn “sâu dân, mọt nước”, mục đích đấu tranh cho một xã hội công bằng, văn minh, mọi người chung sống hạnh phúc.

Những việc làm như thế sao gọi là “lắm cảm, cổ hủ” được.

Bố rất buồn khi con đã gần hết 12 năm ngồi trên ghế nhà trường mà còn nhận thức như vậy. Lỗi này do bố mẹ một phần. Bố thấy con học giỏi, chăm làm, không chửi tục, nói bậy, không trộm cắp, thương yêu ông bà, bố mẹ, kính trọng thầy cô nên chủ quan nghĩ là nhân cách của con đã hình thành bền vững. Buồn đấy nhưng lại mừng là con nói ra suy nghĩ của mình nên bố biết để kịp thời uốn nắn. Con nghĩ kỹ mà xem, câu nói của con là biểu hiện phi đạo đức, vô ơn, bội nghĩa, thiếu văn hóa đấy con ạ. Khi người ta không có đức thì tài cán cũng vô dụng, thậm chí tài kết hợp với không có đức lại càng nguy hiểm hơn cho bản thân, gia đình và xã hội.

Bố nói điều này mong con sớm thấy được nhận thức sai lầm của mình, tích cực tu dưỡng về mọi mặt để nhanh chóng trở thành người có ích cho xã hội. ■

ĐOÀN ĐÌNH SÁNG

(Hạ Dục, Đồng Phú,
Chương Mỹ, Hà Tây)

Đêm nay sinh nhật con

Cha ơi! Đêm nay sinh nhật con đấy cha ạ! Ở nơi xa xôi ấy cha có nhớ không cha? Ngày mai con vào tuổi tròn trăng, mười sáu tuổi

con chẳng còn bé nữa. Dẫu biết rằng mình vẫn chưa lớn nhưng sao con chẳng vô tư như các bạn cha ơi.

(Xem tiếp trang 77)

LƯỜM LẶT TRÊN BÁO

Sau rồng, đến tếu, giờ lại trâu: Việc chọn biểu tượng vui cho SEAGAMES 2003 vẫn chưa ngã ngũ. Sau khi mẫu rồng bị loại, ban giám khảo nghiêng về chú "tếu". Nhưng trong một cuộc họp mới nhất, các quan chức thể thao Việt Nam lại chuyển hướng sang... con trâu. Tuy nhiên, sự lựa chọn cuối cùng vẫn tùy thuộc vào dư luận quần chúng và Ban chỉ đạo SEAGAMES 2003.

Cô gái vàng Thúy Hiền, vận động viên số 1 của thể thao Việt Nam 2001: ...6 lần đứng đầu danh sách vận động viên toàn quốc, mới nhận tin vui: Ủy ban nhân dân thành phố Hà Nội thưởng cho cô một căn hộ tập thể rộng 64 mét vuông ở Nam Thành Công - một vị trí khá đẹp gần trung tâm Hà Nội. Và lại còn vui hơn khi sang năm mới, cô sẽ lên xe hoa về với... người thương.

42 "chùa giả, động giả" ở chùa Hương ... mấy năm trước làm ô nhiễm cảnh quan nhà chùa từ nay phải thu dọn, di dời để trả lại không khí cổ kính, trang nghiêm cho Hương Tích. Được biết từ ngày 28 tháng 12 năm 2001 đến 3 tháng 1 năm 2002, đoàn kiểm tra do đồng chí phó chủ tịch huyện làm trưởng đoàn sẽ thu hồi các động giả, chùa giả theo tuyến Long Vân và Tuyết Sơn, xem xét dỡ bỏ nhiều hàng quán dọc đường từ Thiên Trù đi động Hương Tích, xây tường chắn bao quanh một số động giả, chùa giả có quy mô lớn.

Trùm xã hội đen Trịnh Xuân Hoàng bị bắt rồi vẫn được ăn lương: Đúng là chuyện thực như... đùa. Ông Đào Văn Trang, Chi cục trưởng Kiểm lâm tỉnh Bình Dương đã cho biết: "*Chúng tôi có văn bản gửi tới Ban tổ chức chính quyền tỉnh đề nghị buộc thôi việc Trịnh Xuân Hoàng (tức Hoàng lưu đạn, trùm xã hội đen) nhưng Ban tổ chức chính quyền chưa xử lý kỷ luật công chức đang bị tạm giam. Do vậy đến nay Hoàng vẫn được nhận lương*". Thật là hết biết, một trùm xã hội đen bị dư luận cả nước lên án, đã bị bắt hơn một tháng nay đang ở tù lại vẫn được nhận lương từ ngân sách do nhân dân đóng góp thì thật là... hết chỗ nói.

8 ký... ống chích ma túy: Chỉ riêng trong buổi sáng ngày 23 tháng 12, sinh viên Khoa ngữ văn và báo chí (Trường Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn) đi gom ở hai phường Phạm Ngũ Lão và Cầu Ông Lãnh, quận 1, TP Hồ Chí Minh được 8 ký ống chích ma túy. Nếu quy ra lượng thuốc đã tiêu thụ qua bằng ấy ống chích thì hẳn là một con số khá lớn cho thấy ma túy vẫn đang là một hiểm họa lớn.

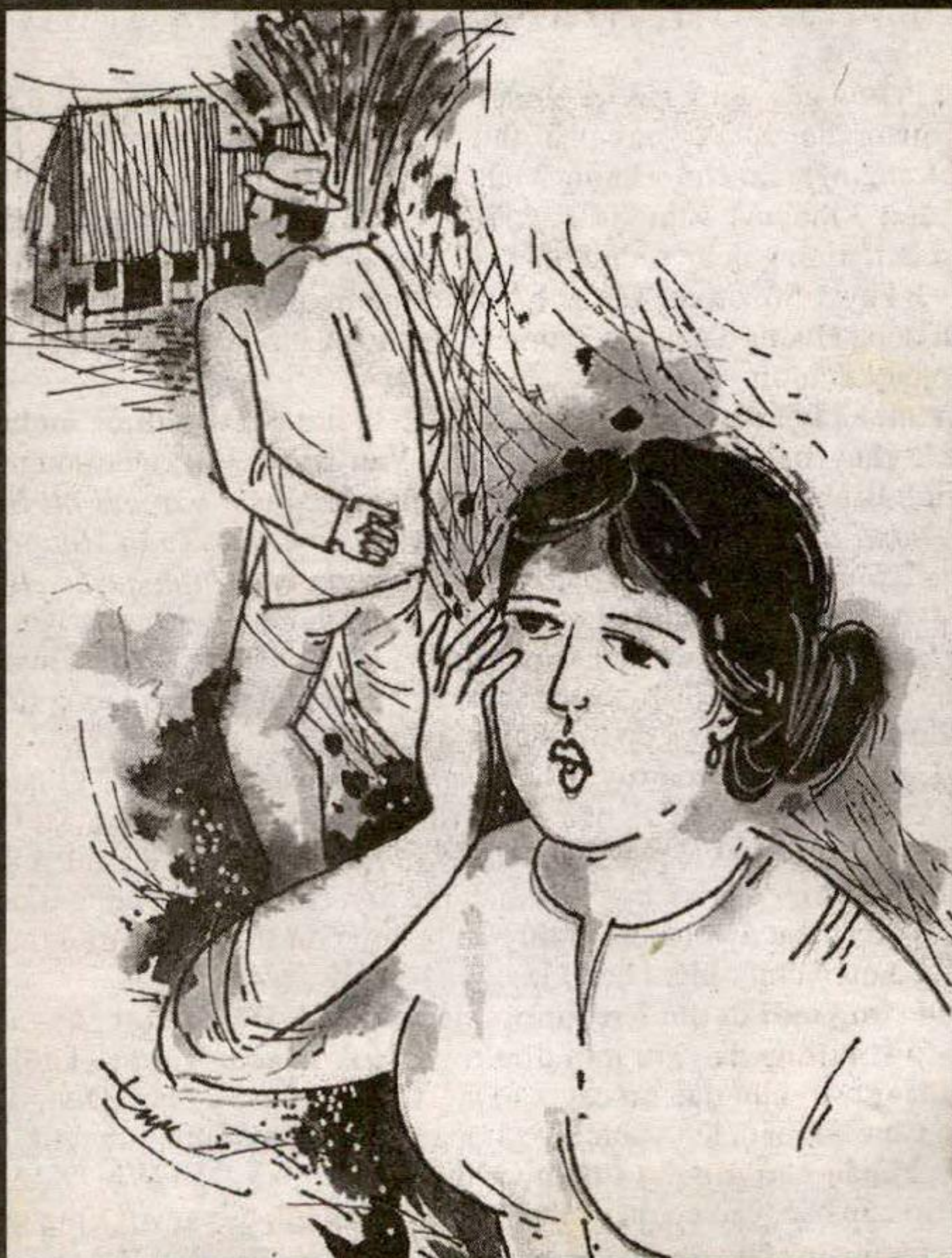
Voi rừng mới di dời lên Vườn quốc gia Yok Đôn đã lại gây tai họa Hai con voi trong đàn voi mới di dời lên Yok Đôn đã vượt ra khỏi rừng lang thang vào khu dân cư các xã Đắc Win, Ea Pô và Nam Dong thuộc huyện Chư Jút, dẫm lên vườn rẫy cà phê và bông vải, làm bị thương 1 phụ nữ và 2 cháu nhỏ ở buôn Chum và thôn 11 của xã Đắc Win. Ngay khi được tin cấp báo, các cơ quan chức năng đã bắt giữ 2 con voi rừng gây án và thả chúng trở lại vào rừng.

P. V

VỤ ÁN VIẾT LẠI

Chồng chung đâu dễ ai nhường...

NHẬT TUẤN

Minh họa NGUYỄN MỸ.

O đời, liệu có ai nhường một nửa cái... một nửa của mình cho người khác được chăng? Ấy thế mà có đấy, hơn thế nữa, cái sự nhường ấy lại còn ghi ra giấy, thành văn bản hẳn hoi: "*Tôi là Nguyễn Thị Lộc, 35 tuổi, ở thôn Đông, xã Đoài Nam huyện Tân Thành chấp nhận cho chồng tôi là anh Trần Văn Thọ, 40 tuổi, lấy vợ bé là cô Nguyễn Thị Phúc 34 tuổi, ở thôn Tây, xã Đoài Trung. Anh Thọ phải thực hiện đầy đủ nghĩa vụ và quyền lợi đối với tôi và được phép chung sống "bán thời gian" với cô Phúc, là vợ bé... Giấy này có hiệu lực ngay khi ký xong*". Anh Phúc sững tỉnh người khi thấy cô vợ cả, ngập nga ngập ngừng mãi rồi cũng hạ bút ký đánh toẹt. Cô Ty, em gái anh Thọ là người làm chứng cũng đã ký vào, còn chính anh Thọ thì khỏi phải nói, anh chỉ phẩy bút một cái, rồi mừng rỡ cầm tờ giấy chạy sang thôn Tây khoe với vợ bé.

Vì đâu lại nên cái cơn cơn như thế?

Nguyên là từ năm ngoái, trên chuyến xe đò, trời dun dũi sao đó anh lại ngồi ngay cạnh cô Phúc, cũng có việc phải về thành phố Hồ Chí Minh. Vừa liếc qua bên, anh Thọ đã đánh trống ngực khi thấy cô gái có đôi mắt lá rằm, đưa qua đưa lại, cái lúm đồng tiền cứ tròn xoe như một con mắt nhìn anh. Vốn là người đa tình, "*trông thấy gái như mèo thấy mỡ*", hướng hồ người đẹp lại ngồi liền ngay bên, thử hỏi anh Thọ cầm lòng sao cho nổi? Thế là ban đầu là bịch hột dưa, "*mời em cắn chắt cho tươi miệng*", rồi đến

lon "*bò húc*" em uống cho tăng lực, đến khi xe ghé quán ăn thì anh Thọ, cô Phúc xem ra đã tâm đầu ý hợp lắm rồi. Anh mời cô ngồi bàn, lẳng xẳng lấy khăn ướt cho cô lau mặt, ân cần gấp cho cô cái lườn cá nạc, miếng thịt gà non và khi đặt chân xuống Sài Gòn thì tiếng sét ái tình đã nổ vang, đưa cả hai anh chị vào nhà trọ, bỏ hết cả công việc tính làm ở thành phố để suốt ngày "*anh yêu em*" rồi lại "*em yêu anh*". Cho đến khi anh trở về thôn Đông, chị về thôn Tây thì bệnh "*tình*" của hai anh chị đã nặng lắm rồi. Cô Phúc cả ngày cứ đi ra đi vào ngóng sang thôn Đông, anh Thọ vốn là Hội phó Hội Khuyến nông suốt ngày đứng ngồi không yên, cứ bồi hồi bồi hồi, chân tay thừa thãi. Thế rồi mới xa nhau có ba ngày, anh Thọ đã khoác túi dặn vợ ở nhà coi sóc chu đáo để anh sang thôn Tây làm công tác... khuyến nông. Cô Phúc vốn chồng chết đã được 3 năm, và như các cụ đã nói, "*gái đoạn tang, chim ra ràng*", gặp lại anh Thọ, bất chấp miệng tiếng làng trên xóm dưới, cứ kéo thốc anh về nhà để anh ra sức ... "*khuyến nông*" trong phòng ngủ. Thoạt đầu chị Lộc tưởng anh chồng bận rộn công tác khuyến nông thật, sau đó giặt áo cho chồng chị thấy mùi xà bông thơm lạ, thứ không có trong nhà, nên sinh nghi thu xếp công việc đi theo rình chồng. Cho tới khi tận mục sở thị, nhìn thấy chồng cứ ra vào nhà cô Phúc chị mới vỡ lẽ. Chị tức điên, tính nhào vào, bầm vằm xé xác cái con đĩ cướp chồng chị, nhưng rồi nghĩ lại, làm to chuyện ra, tan cửa nát nhà mà rồi thế nào

thằng đàn ông cũng khăn gói quả mướp đi theo tiếng gọi của con kia. Thôi thì thí hồ thí cháo cho nó một nửa, còn vớt vát được một nửa cái... thằng chồng. Thế là bản hợp đồng lạ đời "*Cho phép chồng lấy vợ bé*" ra đời. Cầm bản hợp đồng trong tay, cô Phúc cười toét miệng:

"*Vậy hôm nào mời chị sang đây, liên hoan một bữa cho có... ba mặt một nhời...*"

Hôm "*liên hoan*" mời cả cô Ty, em gái anh Lộc, người ký tên làm chứng. Anh Thọ xác định ngôi thứ cả lẽ rồi yêu cầu hai cô bắt tay nhau thật chặt. Chị Lộc đành ngậm bồ hòn làm ngọt, trước khi ra về, chị ra quy ước rằng: "*Ngày chẵn anh ấy sang với cô, ngày lẻ phải ở nhà với tôi, bất kỳ mưa nắng, cô nhớ lấy mà thực hiện cho yên cửa nhà...*". Cô Phúc vâng dạ rồi rít: "*Chị cứ yên tâm, ngày lẻ mà anh ấy mò sang thì em đuổi, nhất định là phải về với chị*".

Quả nhiên bản hợp đồng "*kỳ quái*" đó được thực hiện rất nghiêm, anh Thọ biết mình xử ép vợ cả nên cứ đều đều chẵn lẻ đổi qua đổi lại san đều cho cả hai bà, mua sắm cái gì cũng phải hai thứ, từ mảnh vải may áo tới lọ dầu thơm nhất nhất đều phải y trang nhau. Nhưng sự đời chẳng đơn giản như cái bánh cứt đôi, một ngày kia, cô Phúc nghĩ ra một mẹo là trước khi anh Thọ về với "*chị cả*" cô lột bằng sạch "*cửa nả*" của anh để đến khi về "*bên nhà*", suốt đêm anh cứ nằm lăn ra ngáy o o, mặc cho chị Lộc nhéo tay, khều chân, anh vẫn cứ ì ra như cái bị rách. Vài đêm như vậy, chị Lộc

tức mình tra hỏi chồng: "*Vậy chớ những đêm ông ở bên kia, ông có ngủ lẫn ngủ lóc như cái gối gỗ vậy không?*" Anh chồng phải chối bay chối biến rằng hồi này làm công tác "*khuyến nông*" vất vả quá nên "*trên bảo, dưới chẳng chịu nghe*" là vậy, bên kia cũng thế chẳng cứ gì bên nào. Chị Thọ không tin nhưng chẳng biết làm sao, đành cứ thử dài sườn sượt. Nghe anh Thọ tường thuật lại, cô Phúc mừng rơn, dần thêm bước nữa, đi chợ sắm đồ, cô chỉ cho anh mua cho chị Lộc hàng nhái thôi, còn thứ sắm cho cô phải là hàng chính hiệu. Một hôm gặp nhau giữa đường, chị Lộc phát hiện ra chiếc áo lạnh cô Phúc mặc là hàng tiệm, hàng shop còn của chị là thứ hàng sida bày bán đầy vỉa hè ngoài huyện lỵ, chị sôi máu lên, nhưng rồi lại nén cơn giận xuống cho êm cửa nhà. Được đăng đàn, lân đăng đầu, tới ngày lẻ, "*ngày của chị*", cô giữ rịt anh Thọ trong phòng, khư khư như nhà giàu giữ cửa, không cho anh về. Chị Lộc chờ mãi, chờ mãi "*xuất của mình*" vẫn chẳng thấy mặt mũi chồng đâu, bèn tức tốc kéo sang nhà cô Phúc, thì trời ơi... đứng bóng ông mặt trời rồi mà cái con vợ bé kia vẫn chưa chịu buông chồng ra. Lần này thì không nhịn được nữa, chị tông cửa phòng nháy vào, lòi thốc ngay ông chồng dậy và chửi té tát vào mặt cô vợ nhỏ. Như một cơn bão lâu ngày bị nhốt nay được xả gió, hai bà lao vào nhau hỗn chiến làm anh Thọ hoảng hồn phải bổ vào can ngăn, cách ly mỗi bà mỗi nơi. Trước khi ra về, chị Lộc

tuyên bố hùng hồn là từ nay nếu cô Phúc vi phạm hợp đồng thì coi như thỏa thuận "*ngày chẵn, ngày lẻ*" bị bãi bỏ và lúc đó "*đứa nào còn xớ rớ tới chồng tao sẽ bị xử theo xã hội đen...*" Nghe dọa vậy, cô Phúc thấy run trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ cứng cỏi, tỉnh bơ. Thế rồi một hôm gió mùa đông bắc tràn về, vừa mưa vừa rét, anh Thọ đang ở bên cô Phúc, cứ ngẩn ngại mãi trên giường không chịu dậy, lại thêm cô vợ bé rủ rê, thế là anh tặc lưỡi, ba ngày sau mới chịu mò về nhà vợ cả. Nhìn nét mặt của chị Lộc anh đã cảm thấy nguy cơ chiến tranh bùng nổ rồi, nhưng bản tính vốn vô tâm, anh cứ cười nói như không có chuyện gì xảy ra, chị Lộc cũng thế, chẳng hỏi han vặn vẹo gì, cứ xách túi ra chợ mua con

cá về rán cho chồng nhắm rượu. Ngay chiều hôm đó khi anh Lộc còn đang ngồi bên vợ cả chén chú chén anh thì một tốp người lạ hoắc, chặn ngay cô Phúc trên đường từ chợ về, xúm vào đánh đòn hội chợ. Vừa đánh tụi nó vừa chửi "*cho mày chùa cái thói cướp chồng...*" Đánh xong, đã man hơn, tụi nó còn lột hết quần áo của Phúc, bêu cô ngay giữa chợ làm mọi người kéo tới coi gây kệt cả xe, cảnh sát phải tới giải tỏa.

Hôm sau cô Phúc làm đơn kiện chị Lộc về tội thuê xã hội đen hành hung và làm nhục chị ngay giữa phố. Tòa chưa xử nhưng dư luận trong làng vừa cảm thông lại vừa trách cô và anh Thọ sao dám cả gan vi phạm luật hôn nhân gia đình? ■

N.T

Đêm nay sinh nhật con (Tiếp theo trang 72)

Con chẳng có những buổi chiều cuối tuần được đi chơi và cũng không có những tiệc sinh nhật. Nhớ thuở xưa, con mở món quà cha tặng; đội chiếc mũ xinh lên đầu cha làm con ngỡ mình là công chúa giữa vòng tay cha mẹ yêu thương.

Cha có biết không, có những buổi chiều tan học, nhìn bạn bè được cha đón đưa con ao ước mình được như thế, vậy mà... chỉ có trong giấc mơ. Con quay đi che đôi mắt ướt, hạt bụi nào vô tình bay vào mắt để con nghe đôi mắt cay cay.

Ngày mai, con bước vào tuổi mười sáu, đường đời ắt chẳng bằng phẳng như chúng bạn. Con khát khao cha sẽ là người dìu dắt con đi. Cha có làm được không cha?

Cha có thể nào không chạy theo "ảo mộng" nữa được không cha? Con tự hỏi: có khi nào cha bỗng chợt nhớ đến con và mẹ; và biết đâu ngày mai mình lại nhận được món quà sinh nhật từ tay cha. Con mong cha hãy suy nghĩ lại, hãy quay về với con và mẹ để con có thể vững bước đôi chân của mình đi đến tương lai.

Con gái của cha

Cái tên thuở xưa cha gọi. ■

CÚN CON

(Bến Tre)

Em rất mong KTGD gửi đến cha em những lời nói từ tận tấm lòng của em, và đừng đăng tên em lên để chúng bạn khỏi tò mò về em.

Dân chúng ở một thành phố nhỏ của Pháp là Plen-Fuzer đã có thể thở phào nhẹ nhàn: cơn ác mộng theo đuổi họ suốt 5 năm rưỡi qua đã kết thúc.

Tên cuồng dâm

say mê "Lolita bé nhỏ"

Vào ngày 18-7-1996, trong một kỷ túc xá thanh niên nằm ở ngoại ô thành phố, một vụ giết người man rợ đã xảy ra. Sáng sớm ngày bất hạnh đó, một kẻ không rõ tung tích đã lọt vào phòng số 4 ở tầng 1 - nơi các nữ học sinh phổ thông đến từ Anh đang ngủ say sau chuyến tham quan liên tục trên bờ Đại Tây Dương ở vùng Bretagne. Một trong số họ là cô bé Carolin Dikenson, 13 tuổi, đã bị hiếp và bóp cổ chết. Các bạn của cô về sau kể lại cho cảnh sát là trong lúc ngủ lơ mơ họ có nghe tiếng nghẹt của ai đó, trong đêm tối lơ mơ họ có nhìn thấy một hình người đứng mà họ cho là Carolin và không để ý đến nữa. Chỉ đến trước bữa ăn sáng,

người ta mới nhận ra cô bé đã chết khi đánh thức cô dậy. Dưới tấm chăn, họ phát hiện ra Carolin đã ngừng thở với những vết máu và tinh dịch trên đùi...

Tội ác tàn bạo gây chấn động khắp nước Pháp và Anh. Cha mẹ Carolin đã đánh thức dân chúng cả 2 nước. Những thám tử nhiều kinh

nghiệm nhất được tung ra điều tra. Người ta xem xét kỹ nhiều giả

thuyết khác nhau. Sự việc dẫn tới mức hầu như tất cả đàn ông ở Plen-Fuzer (chỉ trừ những người nhiều tuổi) phải trải qua xét nghiệm ADN. Tất cả có 3.250 người bị kiểm tra. Thế nhưng, tất cả đều vô ích: mã di truyền để lại trên "dấu vết" của tên cuồng dâm không trùng với ai trong số những người đó.

Tuy vậy, sau khi phân tích hàng trăm, hàng ngàn đối tượng bị phát giác là quá ham mê các bé gái lứa tuổi Lolita (nhân vật 14 tuổi trong phim *Lolita bé nhỏ*), cảnh sát đã lập ra danh sách 48 người cần phải kiểm tra. Trong danh sách này có tên Francisco Montes, người Tây Ban Nha. Việc tìm các đối tượng đáng nghi không đơn giản, vì những tên luôn bị ám ảnh tình dục này không ngồi yên một chỗ, nhiều tên để tránh bị điều tra đã chạy xa khỏi châu Âu. Tên người Tây Ban Nha này không phải là ngoại lệ. Trong danh sách, hắn là một trong những tên đứng cuối cùng: tại Pháp hắn chỉ bị một "vết

đen” là vào tháng 6-1994 đã xâm nhập bất hợp pháp vào lâu đài Eseri ở vùng Laura, nơi các cô gái trẻ tuổi đến từ Scotland tạm ngủ qua đêm. Tại đó Montes đề nghị các cô cùng dạo chơi trên chiếc ô tô “Mazda” của hắn. Cô phụ trách nữ sinh đã gọi cảnh sát đến bắt giữ tên này, nhưng sau lại thả ra sau khi chụp ảnh hắn và lấy dấu vân tay. Hắn chưa kịp thực hiện hành vi đồi bại nào.

Trong việc bắt giữ Montes, người Pháp phải chịu ơn nhân viên cơ quan di trú Mỹ ở Detroit là Tommy Ontco. Vào tháng 4, người này đi du lịch ở châu Âu về và trong một tờ báo anh đã đọc trên máy bay, đã nhìn thấy danh sách 48 kẻ tình nghi nói trên. Khi về đến nơi làm việc, anh quyết định thử kiểm tra trên máy tính xem có ai trong số bị nghi ngờ đã sang Mỹ không. Montes là người đầu tiên bị phát hiện. Hóa ra tên Tây Ban Nha này đã sang Mỹ vào ngày 24-2. Hơn thế nữa, hắn bị bắt vào ngày 13-3 ở Miami trước sinh nhật 50 tuổi của hắn vì tội quấy rối tình

dục các cô gái trẻ ở khách sạn. Hắn phải trả giá đắt do sự thiếu kiểm chế trước ngày sinh nhật của mình. Cảnh sát Miami khi nhận được thông tin về vụ giết hại Carolin Dikenson đã đưa Montes đi kiểm tra mã di truyền. Một ngày sau, kết quả xét nghiệm khẳng định: tên Tây Ban Nha bị bắt ở Florida và người để lại dấu vết ADN ở Plen-Fuzer là một.

Khi biết rằng đã bị phát giác, tên cuồng dâm định tự tử bằng cách ra sức đập đầu vào tường phòng giam. Hắn lập tức được đưa vào bệnh viện tâm thần và như vậy tránh cho hắn bị những tên cùng ngồi tù khác tấn công, vì bọn tội phạm coi những tên hiếp dâm là những kẻ đáng khinh bỉ nhất trong nhà tù.

Tên Tây Ban Nha ít nhất sẽ bị tù chung thân. Đó cũng là hình phạt tối đa, vì ở Pháp án tử hình đã bị bãi bỏ từ 20 năm trước. ■

HOÀNG THƯƠNG

(Theo *Lao động Nga*,
5-05-2001)

Dài nhất thế giới!

Cầu thang máy ngoài trời gồm 4 đoạn ở công viên Hải Dương, Hong Kong (Trung Quốc) được sách Guinness công nhận là cầu thang máy dài nhất thế giới với chiều dài 227m với chiều cao gần 130m. ■

I.I

Giải đáp y học

Tiến sĩ y học
LÊ TRỌNG BÔNG

• **Nguyễn Thị Ch.** (Quế Tân, Quế Võ, Bắc Ninh)

Hỏi: *Cháu năm nay 17 tuổi. Cách đây 4 năm, cháu xỏ tai 3 lần mới được, sau đó tại một chỗ xâu thấy nổi lên một cục to dần, đến nay đã bằng ngón tay út, ai nhìn cũng thấy kỳ, làm cháu rất sợ. Xin cho biết: Có phải do sau khi xỏ tai cháu đã ăn nhiều rau muống không, và có cách gì chữa được?*

Đáp: a) Xỏ tai cho các bé gái là một tập tục có từ xa xưa trong lịch sử mà ngày nay các dân tộc văn minh đã từ bỏ (ngoại trừ một số ít người lớn, thậm chí nam giới, vẫn khoái xỏ tai để đeo đồ trang sức). Rất tiếc là trong một số bộ tộc kém phát triển vẫn còn tục xỏ tai, xỏ mũi để đeo những đồ trang sức rất nặng làm cho tai, mũi... bị biến dạng.

Ngày nay, người ta vẫn có thể mang đồ trang sức mà không cần phải xỏ tai; còn khi ở nhà, khi lên giường thì bỏ ra cho thoải mái.

b) Xỏ tai, sau đó cho một vật chắc nhỏ vào để nong rộng lỗ ra, gây tổn thương cho sụn tai. Có thể cái sụn tai đáng thương kia vẫn “nhẫn nhục chịu đựng cái lỗ nhân tạo áp đặt đó”, nhưng nó cũng có thể phản ứng lại bằng cách phát triển vô tổ chức (phì đại), cứ lớn dần lên từng ngày.

c) Hiện chưa có phương sách tuyệt vời giúp những trường hợp “trót chơi với lửa” như của cháu. Cháu hãy thử vận may theo mấy hướng sau:

- Tới một cơ sở thẩm mỹ tốt, nhờ họ xem còn có khả năng cắt bỏ “cái ngón tay út đó” không? (Khó khăn lắm đấy, vì: một là nếu cắt hết những tổ chức bệnh lý sẽ để tạo ra một chỗ thiếu hồng không thể bù đắp được của sụn tai; hai là không có gì bảo đảm rằng mổ xong, sụn tai sẽ không còn phát triển lung tung nữa).

- Hằng ngày ăn thêm thật nhiều rau má, với hy vọng kim hàm phần nào sự phì đại của sụn tai, như trong trường hợp chữa sẹo lồi.

- Hằng ngày dùng thuốc mỡ contractubex bôi lên rồi miết nhẹ một lúc cho thuốc ngấm vào chỗ phì đại, mỗi ngày 2-3 lần, trong một thời gian dài. Mỗi tuýp 10 g thuốc này giá khoảng 65 ngàn đồng, dùng được nhiều lần.

- Dùng mái tóc che lên chỗ “trót đại”, rồi chờ ngày y học nuôi cấy được sụn tai, thậm chí cả cái tai trọn vẹn (chắc không còn xa đâu, vì đã có những bước khởi đầu đầy hứa hẹn trong lĩnh vực nuôi cấy các loại mô).

c) Mong rằng mọi người hãy xem trường hợp này như một lời cảnh báo nghiêm khắc. Nên bỏ tập tục xỏ tai. Và xin chớ trút tội lên đầu rau muống, oan lắm.

• **Trần T. Oanh** (Duy Tiên, Hà Nam)

Hỏi: *Chúng cháu đã có một đứa con gái 3 tuổi, chồng cháu là con trai độc nhất. Nay chúng cháu muốn có thêm một đứa con trai, KTGD có cách gì giúp đỡ chúng cháu thực hiện ước mong đó (cháu 26 tuổi, chồng cháu 30)?*

Đáp: Dựa theo một lịch tính cổ xưa thu thập được năm 1972, ứng dụng cho một số người thấy có kết quả tốt, cách đây 5-6 năm, KTGD đã soạn

thành một bản số liệu cụ thể và đã mấy lần phổ biến trên báo.

Nay xin giới thiệu lại với cháu. Trước khi vận dụng, cần nhớ:

- Tuổi đây là tuổi của nữ, tính theo âm lịch (Tuổi âm lịch thường hơn tuổi

dương lịch 1 năm, gọi là tuổi mụ; tuy nhiên, muốn thật chính xác phải dựa vào Lịch thế kỷ có bán ở các hiệu sách).

- Tháng đây là tháng thụ thai, cũng tính theo âm lịch.

1. Khả năng chắc có con gái	
19t : Tháng 8, 9 21t : Tháng 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 22t : Tháng 10, 11 24t : Tháng 9, 10, 11, 12 26t : Tháng 10, 11, 12 28t : Tháng 5 29t : Tháng 11	30t : Tháng 5, 6, 7, 8 31t : Tháng 5, 6, 7, 8, 9 32t : Tháng 5, 6, 7, 8, 9 33t : Tháng 10 34t : Tháng 5, 6, 7, 8, 9 35t : Tháng 6, 10 36t : Tháng 7 39t : Tháng 12
2. Khả năng chắc có con trai	
17t : Tháng 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 18t : Tháng 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 20t : Tháng 5, 6, 7, 8, 12 23t : Tháng 10 25t : Tháng 8, 9, 10 27t : Tháng 8, 12	28t : Tháng 8, 9 29t : Tháng 5, 6, 7, 8 31t : Tháng 12 34t : Tháng 12 35t : Tháng 1 42t : Tháng 12 43t : Tháng 10, 11, 12 44t : Tháng 4, 5

Muốn đảm bảo thụ thai có kết quả, phải dựa vào sổ tay ghi chép kinh nguyệt và thực hiện một số thao tác cụ thể.

- Thời điểm thụ thai: ngày thứ 12-14 của vòng kinh (ngày bắt đầu hành kinh tính là ngày thứ 1).

- Trước đó vài tuần, hai cháu nên “tạm cách ly”, nghỉ ngơi và bồi dưỡng tốt.

- Từ ngày thứ 12 đến ngày thứ 14, hai cháu phải “tiến hành” liên tục, cứ 8-12 giờ một lần, nhằm duy trì mật độ tinh trùng khỏe thật cao trong âm đạo.

- Sau khi phóng tinh, người nam “rút lui” ngay, còn người nữ vẫn giữ

tư thế nằm ngửa và bắt chéo hai chân, nhờ người nam kê giúp một chiếc gối ở mông để giữ tối đa lượng tinh dịch trong tử cung-âm đạo, thời gian khoảng 20-30 phút.

- Trong những ngày này sẽ khá mệt, nhất là chồng cháu, cần ngủ bù và dinh dưỡng tốt (lòng đỏ trứng gà đánh thành kem tỏ ra rất hữu ích).

(Muốn được chi tiết hơn, có thể tham khảo chương Lừa dối trong cuốn 500 giải đáp y học theo yêu cầu bạn đọc, NXB Thế Giới, Hà Nội, 10-2001, giá 50 ngàn đồng.)

Các cháu **Hải L.** (*Cao Bằng*) và **Đào Văn L.** (*Hương Sơn, Hà Tĩnh*) có thể tham khảo GD này. ■

Trong khi ngủ đại bộ phận tế bào não ở vào trạng thái ức chế, còn một bộ phận nhỏ vẫn trong trạng thái hưng phấn. Các nhà khoa học thường cho rằng ngủ mê là một biện pháp có tính chất bảo vệ lớp vỏ đại não, đối với cơ thể con người không có hại gì...

Những năm gần đây khi nghiên cứu những bí ẩn của giấc mơ các nhà khoa học hết sức kinh ngạc phát hiện ra những người thường xuyên có ác mộng (nightmare) đặc biệt lạ lùng và nguy hiểm, gây sợ hãi... Điều đó chứng tỏ trong cơ thể họ đang tiềm ẩn một số bệnh tật nào đó. Giấc mộng dự báo bệnh tật thường biểu hiện ở một số trường hợp sau đây:

- Thường xuyên nằm mơ thấy có người hoặc vật kỳ quái đánh vào đầu hoặc đổ vào người, đào ngoáy vào năm giác quan. Những hiện tượng đó báo hiệu nguy cơ bị ung thư đại não hoặc có bệnh ở hệ thống thần kinh.

- Thường xuyên nằm mộng thấy bên tai có tiếng loa kêu hoặc đạn nổ, tên bay xuyên qua đầu... Chứng tỏ đầu người đó có biến đổi bệnh lý.

- Thường xuyên nằm mơ thấy có người bóp cổ mình hoặc trong cơn mơ thấy bị hóc xương cá, có

lúc lại cảm thấy có cái dùi ba chạc đâm xuyên cổ họng mình... Thường chứng tỏ bộ phận họng có biến đổi bệnh lý.

- Trong giấc mơ thấy có người truy đuổi mình, muốn kêu mà không kêu được... Thường chứng tỏ động mạch vành của tim cung cấp máu không đủ.

- Thường xuyên nằm mơ thấy cơ thể bị nghiêng ngửa hoặc uốn cong và kèm theo là cảm giác bị ngạt thở, đó là dấu hiệu báo trước một cơn đau thắt cơ tim.

- Thường xuyên trong giấc mơ thấy ngã từ trên cao xuống, nhưng cuối cùng không rơi xuống đất, liền hoảng hốt thức tỉnh... thường báo hiệu bệnh tim tiềm ẩn, chưa thể phát hiện ra ngay được.

- Thường hay nằm mơ thấy mình bị nhốt trong phòng tối, trong cơn mê lại cảm thấy khó thở hoặc thường mơ thấy bị đè, nặng ngực, thân người gánh nặng phải đi xa... báo hiệu phổi hoặc đường hô hấp có vấn đề.

• Trong cơn mơ hay thấy mình gặp phải lửa cháy, như cháy lớn, người bị bỏng... báo hiệu bị bệnh cao huyết áp.

• Thường nằm mơ thấy mình bị nước ngập, nước lũ lụt lan tràn, người bị chìm trong nước... chứng tỏ hệ thống gan mật có bệnh.

• Nằm mơ thấy cười trên mây mù, thấy bộ mặt hung ác dữ tợn, cơn ác mộng đó thường báo hiệu bạn đang có bệnh ở hệ thống tuần hoàn và hệ thống tiêu hóa.

• Thường nằm mơ thấy có người đập vào sau lưng mình hoặc đâm bạn một nhát dao khiến bạn kinh hoàng tỉnh giấc. Sau khi tỉnh dậy bạn cảm thấy đau ở vùng thắt lưng, đúng nơi đã bị đập, bị đâm... Như vậy báo hiệu thắt lưng và thận của bạn đang tiềm ẩn bệnh tật.

• Thường nằm mộng thấy mình ăn các thức ăn thối rữa, khi tỉnh giấc, trong miệng vẫn luôn có vị đắng chát, trong giấc mơ cảm thấy rất đói hoặc bụng đau tức khó chịu... Như vậy thường báo hiệu bạn đang có bệnh ruột và dạ dày.

• Thường xuyên mơ thấy hai đùi hoặc một bên đùi của mình bị nặng như đá, không làm sao cất bước đi được... báo hiệu bạn đang có bệnh tật ở đùi.

• Thường xuyên nằm mơ muốn tiểu tiện lại khó tìm ra nhà vệ sinh hoặc mê thấy có sinh hoạt tình dục... báo hiệu bạn đang có bệnh ở hệ thống nội tiết.

• Ngủ mê, sau khi ngủ dậy, còn nhớ rất rõ về giấc mơ đêm... chứng tỏ thần kinh của bạn bị suy nhược hoặc sức khỏe bị suy giảm nhiều.

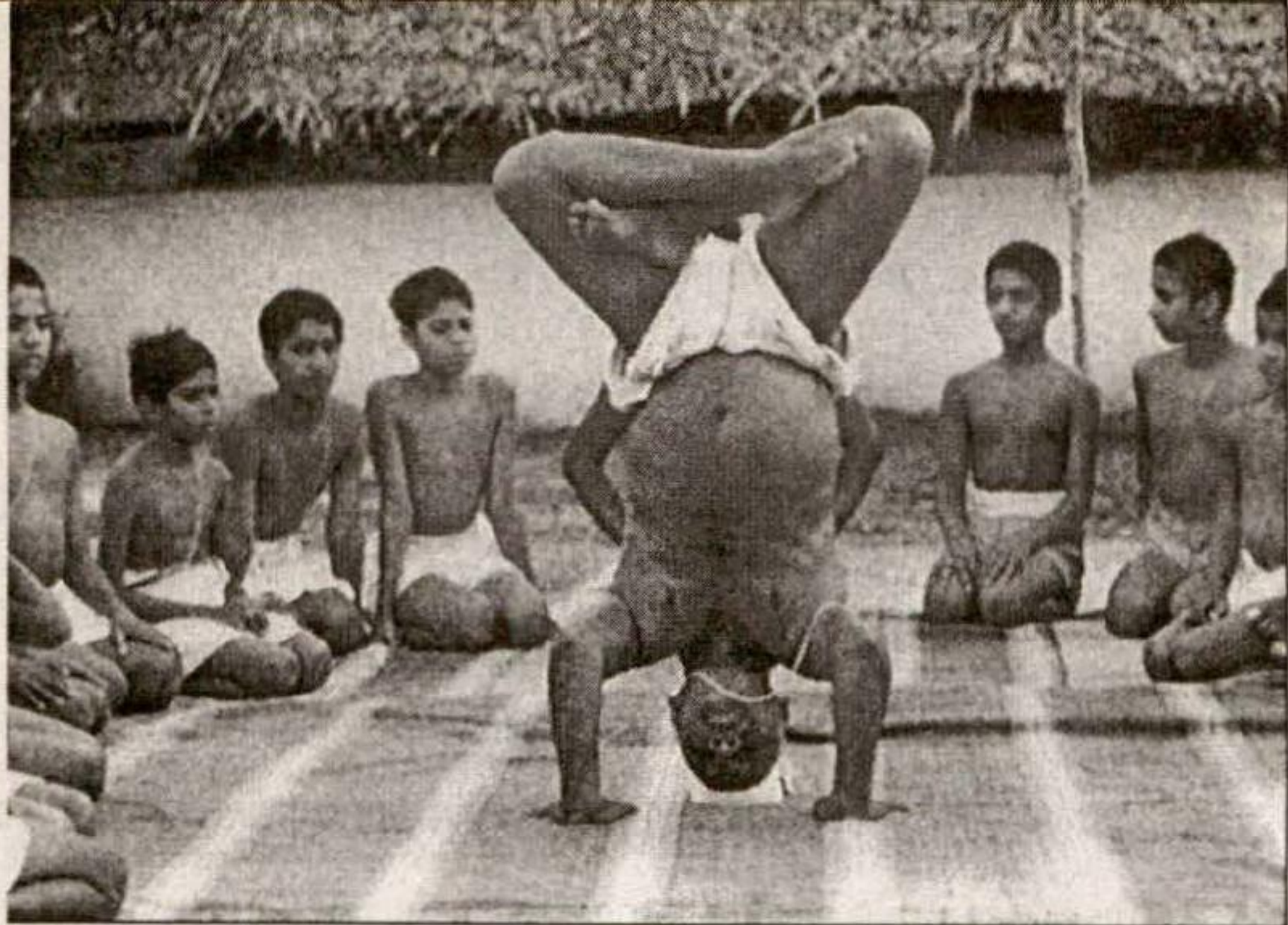
Do nguồn gốc kích thích khác

thường mà mỗi người gặp trong giấc mơ khác nhau, “bức tranh” hoạt động tế bào cấu thành vỏ đại não cũng khác nhau, do đó mà những cơn ác mộng xảy ra đối với người này, người khác cũng muôn hình ngàn vẻ. Bác sĩ có kinh nghiệm có thể căn cứ vào những ác mộng để phân tích, tìm đến bộ phận cơ thể đang tiềm ẩn bệnh tật. Việc đó giúp cho việc chẩn đoán sớm và chuẩn xác một số bệnh trước khi xuất hiện. Tất nhiên, chẩn đoán bệnh qua giấc mơ chỉ có tính tham khảo, xác định cuối cùng về bệnh tật vẫn phải kết hợp với các xét nghiệm và kiểm tra bằng thiết bị kỹ thuật chuyên môn và quan trọng hơn hết vẫn là ở trí tuệ của người thầy thuốc.

Không phải cứ có ác mộng nhất thiết là có bệnh tiềm ẩn trong cơ thể, ác mộng đối với con người còn bị chi phối bởi những nhân tố khác như tư thế nằm ngủ không tốt, cơ thể đang có những xáo trộn về tư tưởng, tình cảm, tâm trạng, khi ngủ bị nhiễm lạnh, ban ngày làm việc quá mệt, học tập quá căng thẳng đến tối nghe những chuyện có tình tiết ly kỳ, bị kích thích quá mạnh hoặc ở những người có ý nghĩ gian tà, quái dị, mê tín dị đoan... Tất cả những điều đó, cần kết hợp xem xét một cách toàn diện mới mong phát hiện chính xác bệnh sớm và điều trị đúng hướng, đúng phương pháp, đem lại hiệu quả chữa trị tối ưu cho người bệnh. ■

PHAM KHẮC TRÍ

(Theo *Psychology Today*,
Mỹ, 10 - 2001)

Trồng cây chuối theo Yoga.

Tập **YOGA** tránh được stress, và các bệnh tim mạch

Gần đây, tạp chí *Time* (Thời đại) xuất bản tại Mỹ đã dành nguyên một số báo nói về hiện tượng hơn 20 triệu người Mỹ đua nhau tập Yoga, phần đông là trí thức và nghệ sĩ, trong đó có nữ tài tử Jane Fonda, nhân vật được coi là “nữ hoàng” thể dục nhịp điệu. Yoga là môn thể dục “cổ điển” của các thầy tu Ấn Độ giáo, có mặt trên trái đất này đã được 5.000 năm. Các tu sĩ Ấn Độ giáo đã tập luyện đến trình độ có thể nằm trong quan tài thủy tinh chung với rắn, đem chôn xuống đất 100 ngày rồi đào lên vẫn sống. Hoặc chôn chân dưới đất, đứng ngoài trời cả tháng không cần ăn uống vẫn sống, nhờ hút chất dinh dưỡng từ đất vào cơ thể. Những nhà

Yoga thường có những buổi tập nhịn đói mỗi lần tới 49 ngày, không ăn gì cả, chỉ uống mỗi ngày một ly nước chanh đường. Ở bang Bangalore (Ấn Độ) những ông thầy dạy Yoga trồng cây chuối là chuyện bình thường (đưa đầu xuống đất, đưa chân lên trời) và các ông đã nói với phóng viên báo *Time* rằng mỗi lần ông trồng cây chuối xong đầu óc rất thoải mái.

Ngày nay không chỉ có người Mỹ mà người châu Âu, người châu Á cũng rất mê Yoga, vì nó là môn thể thao chống stress tuyệt vời, đã thể còn giúp tránh được bệnh tim mạch, vì người tập Yoga lúc nào máu huyết cũng lưu thông tốt, đầu óc luôn thanh thoi, tâm hồn luôn thoi thoi.

Sau đây là bài tập Yoga đơn giản, nhưng cũng là bài tập căn bản với 12 động tác. Bài tập này có tên là “Chào mặt trời”:

1. Động tác đầu tiên là đứng theo thế mà các thầy dạy Yoga gọi là thế đứng của “trái núi”, đứng chụm hai bàn chân vào nhau, người thẳng, hai tay chắp trước ngực, hai bàn tay úp vào nhau trước tim như đang khấn vái cầu nguyện (hình số 1).

2. Động tác thứ hai có tên là động tác “uốn cong”, đưa thẳng hai tay lên trời hai bàn tay ngửa ra, đầu ngả về phía sau lưng 30 độ, lưng uốn cong, hai bàn chân bám chặt lấy mặt đất (hình số 2).

3. Động tác thứ ba, hai bàn chân vẫn bám chặt mặt đất nhưng đưa hai tay từ từ xuống đất, khi hai bàn tay tới mặt đất thì ngưng và thở nhẹ (hình số 3).

4. Động tác thứ tư là động tác “lao tới”, chân trái duỗi ra, chân phải dùng làm điểm tựa cùng với hai tay, trong tư thế “lao tới” (hình số 4).

5. Động tác thứ năm gọi là động tác “lướt ván” dùng hai bàn tay và mười đầu ngón chân đỡ lấy thân, chống tay đưa người lên khỏi mặt đất đầu ngẩng cao (hình số 5).

6. Động tác thứ sáu gọi là động tác “đâm thẳng”, hạ từ từ người xuống gần mặt đất nhưng không được nằm bẹp xuống đất (hình số 6).

7. Động tác thứ bảy, gọi là động tác “rắn hổ phụng mang”, dùng những ngón chân và tay đưa thân hình cao lên, đầu ngẩng cao như con rắn hổ đang phồng mang (hình số 7).

8. Động tác thứ tám, gọi là động tác “uốn người như chó sắp nhảy” dùng bàn chân và bàn tay đỡ lấy thân thể rồi từ từ nâng phần hông và bụng lên cao (hình số 8).

9. Động tác thứ chín, giống động tác thứ tư, tức động tác “lao tới” (hình số 9).

10. Động tác thứ 10 cũng giống động tác thứ ba (hình số 10).

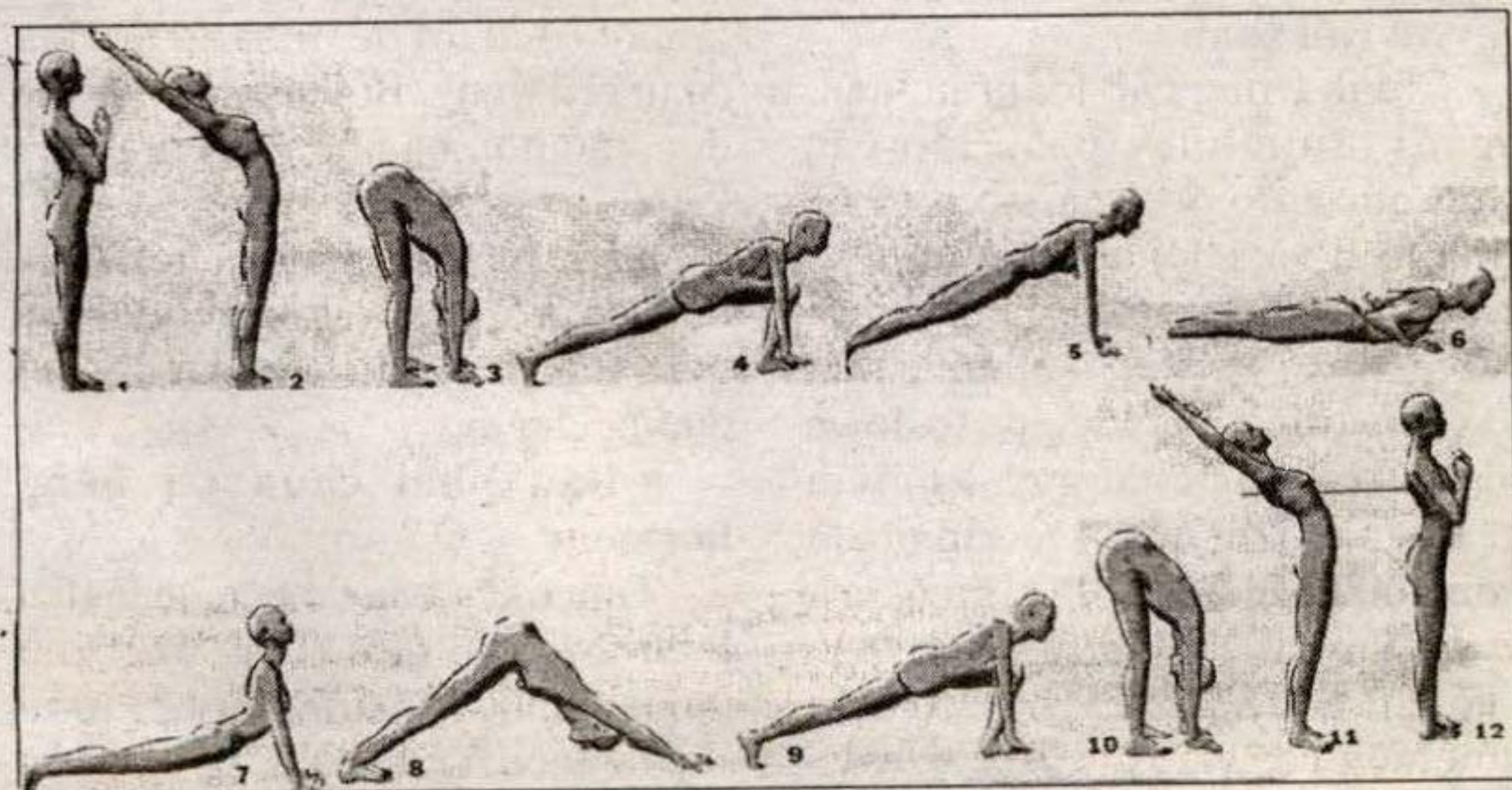
11. Động tác 11, giống động tác số 2 (hình số 11).

12. Động tác 12, giống động tác số 1 (hình số 12).

Bài tập 12 động tác nhưng thật ra chỉ có 8 động tác khác nhau mà thôi, tập một tuần lễ là nhuần nhuyễn, nếu tập đều mỗi ngày 1 giờ vào buổi sáng người tập sẽ có thể lực tốt và tinh thần thoải mái.■

HỒ TÂY

(Theo Time)

Tuổi thật của LÀN DA bạn

Tùy theo cách sống, chế độ dinh dưỡng và những thói quen trong sinh hoạt hằng ngày, một vài yếu tố có thể làm tăng lên hoặc giảm đi những hậu quả tai hại cho làn da của bạn qua thời gian.

45 tuổi, vẫn có thể có một làn da của tuổi 30 hoặc là... 60. Điều gì gây ra sự khác biệt đó? Thực chất là do ở những thói quen xấu của chúng ta: rượu chè, thuốc lá, ánh nắng gay gắt của mặt trời, hoặc là cuộc sống thiếu vận động.

BẠN CÓ THỂ TRẺ LẠI HƠN 5 TUỔI, NẾU...

• Bạn sẽ thêm tươi đẹp nhờ trái cây và rau xanh

Chính trong các loại rau, quả, người ta tìm thấy phần lớn các chất chống oxy- hóa, sinh tố C, sinh tố E và sélénium, đã thực sự tác động trong cơ thể như là một “công nhân vệ sinh”. Những chất này làm trung hòa các gốc tự do và bài tiết những chất gây ô nhiễm bên ngoài cũng như các sản phẩm hóa học hoặc là các loại thuốc trừ sâu. Do vậy, làn da sẽ được thừa hưởng trước hết, qua chất lọc máu hữu hiệu này.

• Bạn cần phải có sự hoạt động thể chất đều đặn

Khi vận động, bạn vã mồ hôi. Đó là một cách tốt để nuôi dưỡng làn da từ bên trong. Bởi vì khi ta tập thể dục, mồ hôi, bã nhờn tiết ra nhiều thêm, tạo ra một sự phòng vệ vững chắc cho biểu bì. Sự tuần hoàn của máu cũng được kích hoạt bởi hiệu quả này đem lại tối đa chất bổ dưỡng cho da.

• Bạn phải chữa trị bằng hormone

Tình trạng của da liên quan đến kích thích tố giới tính. Vào giai đoạn mãn kinh, sự giảm bớt từ từ các hoạt chất estrogen, sự khô cạn

của chất nhờn sẽ làm cho da bạn cần cỗi rõ nét hơn. Phương pháp điều trị hormone (với mục đích để ngừa thai hoặc để hoãn lại thời kỳ tiền mãn kinh) đảm bảo một thể quân bình của kích thích tố trong cơ thể. Liệu pháp này duy trì được mọi chức năng để giữ được một làn da trẻ.

BẠN SẼ GIÀ THÊM 5 TUỔI NẾU...

• Da của bạn nhạy cảm và hay bị dị ứng

Phản ứng dị ứng, đỏ mặt là dấu hiệu của biểu bì không bình thường và đang đặt mình trong tình trạng báo động để tự bảo vệ. Sự tập trung thường xuyên hệ thống phòng vệ này đã làm giảm bớt nhanh chóng khả năng tái tạo của da. Nếu bạn không thể thay đổi được tình trạng này, bạn có thể dùng cách bồi dưỡng bên ngoài như là đắp mặt nạ trái cây hoặc một vài loại kem dưỡng da thích hợp để tách biệt tối đa làn da ra khỏi môi trường độc hại.

• Bạn bị xuống cân đột ngột

Khi bạn gầy đi là bạn đã bị mất hết một phần mô mỡ dưới da, mô này có chức năng làm cho làn da được săn chắc. Do đó, da bạn sẽ nhanh chóng nhăn nheo và khó có khả năng phục hồi, đặc biệt dễ thấy là ở hai gò má và khi bạn mặc áo hở cổ.

• Nếu bạn có một làn da sáng

Đối mặt trước mặt trời và ánh nắng gay gắt ban trưa, da của bạn sẽ khó tự vệ được và sự nguy hại được thấy rõ khi bạn tiếp nhận thường xuyên tia tử ngoại. Dù là bạn không phải thuộc “fan ái mộ mặt trời”, trong tương lai lâu dài, bạn vẫn có thể bị hồng da hơn là khi bạn có một làn da sạm màu. Nếu không muốn già trước tuổi, tốt nhất là bạn nên chọn cách tránh ánh nắng mặt trời để bảo vệ làn da bạn trong suốt mùa hè và trong các mùa khác, bạn nên dùng một loại kem lọc tia tử ngoại.

TỔ TÂM

(Theo F.A)

Để hiểu mình và... (Tiếp theo trang 31)

Nhân viên trắc nghiệm đã phân tích và tư vấn cho B thấy, nếu vẫn tuân theo ý cha mẹ, tiếp tục thi vào Đại học Kỹ thuật thì cũng sẽ lại tiếp tục... không thi đỗ.

Theo phân tích của các chuyên gia: “Nhìn chung hiện nay, chỉ số thông minh của trẻ em Việt Nam cũng cao không kém gì trẻ em ở những nước phát triển, mặc dù các điều kiện về môi trường sống, giáo dục, dinh dưỡng... ở nước ta đều thấp hơn. Nếu được chăm sóc

nuôi dưỡng đầy đủ và được đầu tư đúng hướng, chỉ số IQ của các em còn phát triển cao hơn”. Tìm hiểu nguyên nhân của việc trẻ học hành yếu kém để có hướng “chỉnh trị” đúng, đo năng lực trí tuệ, khuyến khích và phát huy khả năng của trẻ có chỉ số IQ cao, trắc nghiệm hướng nghiệp để có cơ sở lựa chọn cho trẻ hoặc cho bản thân một ngành nghề phù hợp... đó là một việc làm rất thiết thực và hữu ích.

D.H

TRAO ĐỔI

• **Giang Văn Đạc** (Quảng Long, Quảng Hà, Quảng Ninh)

"Tôi xin có thơ mừng cho KTGD nhân dịp năm mới 2002 đã tới:

Sáu năm KTGD ta

Với ban biên tập, bạn gần xa

Chung sức xây nên tờ tạp chí

Hai trăm số chẵn đã đi qua

Hai nghìn linh hai - mùa xuân

tới

Đón số đầu tiên đẹp, hào hoa".

TV xin cảm ơn lời chúc của bạn - một bạn đọc thủy chung, thấm thiết của KTGD và xin ghi nhận góp ý của bạn là KTGD nên có chuyên mục cho người cao tuổi bởi gia đình phải có cội nguồn.

• **Phạm Quyên** (12A1, Trường THPT Tân Yên, Bắc Giang)

"TV à, em mê KTGD lắm, tụi lớp em cũng vậy tranh nhau đọc, đứa nào cũng... (chữ tiếp theo TV xin cắt vì được khen cũng hơi... đỏ mặt, mình cứ ghi - dù lời người khác khen, thì có khác gì khoe... mình). A, tụi em muốn khi cái tiến, KTGD nên tăng thêm trang vui cười, truyện ngắn".

Yêu cầu của "tụi em" đã được KTGD thực hiện rồi đấy nhé. TV cũng mê báo lắm, mục đầu tiên đọc chính là mục "vui cười" đấy.

• **Nguyễn Thị Hoàng Oanh** (Câu Nhi, Hải Tân, Hải Lăng, Quảng Trị)

"Em là đứa mưa nắng thất thường, hay khóc, nhưng chả ai biết được khóc vì lý do gì cả. Ngồi rảnh rồi suy nghĩ vu vơ rồi khóc... hu hu".

Hay khóc không sợ bằng khóc... dai. Nếu TV là họa sĩ vẽ chân dung em thế nào TV cũng vẽ hai cái cằm gọt nước... ở đôi mắt mở tròn xoe ngơ ngác của em đấy!

• **K.V.T** (Hạ Bằng, Thạch Thất, Hà Tây)

"Em bị mắc chứng bệnh chỉ biết ghiền thơ văn của người khác thôi, nhiều khi em cũng đột xuất tập tành viết cho đỡ buồn nhưng chao ôi sản phẩm của em nó khô khan gầy gò quá. TV có cách nào giúp cho nó ra dáng lên không?"

Đọc câu thơ của em:

"Nhà ai nuôi đế đấy?

Có phải nhà em không?

Khuya rồi sao không nhốt?

Rồi cho nó được ăn

Cứ để cho nó đói

Nên nó cứ kêu hoài".

TV công nhận em làm thơ "đế" thế này đọc lên là hết... buồn thật, còn cô nàng nuôi đế thế nào cũng cười toét lên thôi. Muốn cho sản phẩm của em bớt gầy gò đúng là chỉ có một cách phải bảo nàng nhốt đế lại cho nó... ăn.

• **Châu Vũ** (Sinh viên CĐSP Đồng Tháp)

"Em là sinh viên học thể thao, nhưng lại rất mê thơ tình. TV ơi, có thể nhận em là một "fan" của KTGD không? Em muốn được là một fan của KTGD lắm, vì có nhiều thắc mắc, tâm sự mà em không biết cùng ai".

Được làm fan của KTGD dễ ợt, vì TV chấp nhận em vô điều kiện. À, Châu Vũ ơi khi em viết:

"Không còn sớm đón chiều đưa

Không còn những lúc dưới mưa đi cùng".

Em có biết vì sao nên nổi đó không? Vì em học thể thao, là vận động viên chạy, nhảy, nên bước chân luôn dài ngoằng, nàng không sao theo kịp đấy, mà không theo kịp thì nàng sẽ bị mưa ướt nhiều hơn.

• **B. H.N** (Hung Yên)

"TV ơi, tình e ấp hoài có tan không? Em e sợ lắm".

Nếu chỉ vì sợ tan mà gió tình thổi tới, đóng kín mít cửa, trùm kín chắn thì có ngày bị nghẹn hạt nhân lỏng đầy cô gái Hưng Yên ạ!

• **Cao Thị Lan** (Lớp 11B, Trường PTTH Nguyễn Quán Nho, Thiệu Quang, Thiệu Hóa, Thanh Hóa)

“Cháu mất bố từ nhỏ lại bị mẹ bỏ đi, bây giờ cháu đã khôn lớn, cháu muốn tìm lại mẹ để mẹ con sum họp, nhưng không biết mẹ ở đâu. Cháu biết làm sao đây?”

Lan ạ, qua thư của cháu TV có cảm giác là do dị nghị chuyện mẹ cháu không tốt nên gia đình cháu đã giấu cháu không cho cháu biết tung tích của mẹ, và, ngăn cản không cho mẹ cháu tìm lại cháu. Cháu thử hỏi những người thân trong gia đình cháu xem. Nếu đúng thế cháu thuyết phục gia đình về tình mẫu tử. Còn một cách khác nữa, cháu dò hỏi những người lớn xem quê quán của mẹ ở đâu, tìm về gia đình mẹ, chắc chắn họ sẽ biết mẹ cháu đang ở đâu, chỉ cho cháu.

• **Vũ Văn Quý** (Cầu Giữa, Yên Phụ, Yên Phong, Bắc Ninh)

“Trước kia em có người yêu nhưng giờ cô ấy đã bỏ em đi với người khác, cô ấy lại nhận em làm anh trai kết nghĩa, TV cho em lời khuyên đi! Bây giờ em chẳng nghĩ gì chuyện yêu đương nữa và em rất ghét con gái”.

Bị người yêu bỏ rồi giận cá chém thớt ghét luôn bất cứ ai là con gái thì TV không muốn khuyên em bất cứ lời nào nữa. Lúc nào hết ghét con gái, viết thư cho TV, TV sẽ khuyên...

• **Hà Thanh Long** (Ấp 1, Phước Bình, Long Thành, Đồng Nai)

“Hiện tại với những lo toan, với

những công việc hằng ngày nối đuôi nhau làm cho con người ta mất dần đi tính lãng mạn phải không TV? TV ơi, ở địa phương em người ta đồn phá cây điều không thương tiếc để trồng loại cây khác. Làm cách nào để cứu cây điều đây TV? Và, mỗi độ xuân về không có hương điều nữa, “người xưa” cùng với em dạo trong hương điều chín cũng ra đi không trở lại nữa rồi”.

Những lời của bạn chính là thơ đấy! Bản tính lãng mạn: “Rung động trước cái đẹp, trước xúc cảm buồn vui, luôn có sẵn trong mỗi con người, vấn đề là phải biết khều nó ra giành cho nó vài ba khoảng trống của thời gian, của không gian để nó có chỗ mà vương vãi.

• **Hoàng Thụy Mộng Loan** (An Lộc, Bình Long, Bình Phước)

“Những lúc vui hay hạnh phúc nhất anh ấy lại sẽ chia với người khác, còn lúc hoạn nạn, đau thương thì anh ấy lại tìm đến em. Có nhiều lúc em cảm thấy yêu anh, nhớ anh thật nhiều muốn bỏ qua tất cả nhưng rồi em không thể nào quên được anh đã đối xử với em như thế”.

Loan ơi, lúc buồn đau anh ấy đến em điều đó có nghĩa là anh ấy mặc dù không còn yêu em nhưng luôn biết chỉ có em thôi mới thật sự là người yêu thương anh ấy. Nói cho cùng anh ấy là một chàng trai ích kỷ chỉ tìm kiếm em để xoa dịu nỗi buồn đau của mình. Chắc chắn rồi sẽ có một ngày nào đó anh ấy sẽ mất em và lúc ấy anh ấy may ra mới hiểu rằng: chính bản tính ích kỷ, tính toán sẽ biến anh ấy thành một gã tầm thường không xứng đáng được hưởng tình yêu của bất cứ ai.■

THƯƠNG VIẾT

Cuộc hôn nhân cuối cùng của cựu hoàng **PHỔ NGHI**

GIẢ ANH HOA (Trung Quốc)

THÁI NGUYỄN BẠCH LIÊN (Biên dịch)

Phổ Nghi và Uyển Dung, vợ thứ nhất.

■ Kỳ 2: Yêu "Hoàng đế"

Phổ Nghi lại gọi điện thoại cho tôi. Cựu hoàng hẹn tôi đến hội trường Mặt trận xem phim, "*Một dòng xuân thủy chảy về đông*". Vừa xem, Phổ Nghi vừa ghé sát tai tôi thầm thì bình luận. Phim chiếu đến đoạn nhân vật chính bỏ rơi người bạn gái của mình, bức cô ta phải nhảy xuống sông tự vẫn, Phổ Nghi tức quá và muốn hét lên "đồ bất nhân". Đêm ấy tuyết rơi, trời khá lạnh, Phổ Nghi một mực đòi đưa tôi về tận Bệnh viện Quan Sương, nhìn thấy tôi mặc áo khoác ngoài có vẻ mỏng manh, người ân cần hỏi:

- Đồng chí Lý mặc ít thế kia, có đủ ấm hay không?

- Dạ đủ ấm ạ

Tôi nhìn thấy trong khoe mắt của cựu hoàng lóe lên những luồng sáng ấm áp, Phổ Nghi thật có tình người và để lại trong tôi nhiều ấn tượng ngày càng đẹp đẽ sâu sắc.

Lần gặp gỡ thứ tư, Phổ Nghi điện thoại mời tôi đến ký túc xá cơ quan Ủy ban Mặt trận toàn quốc. Vẫn như thường lệ, cựu hoàng đợi tôi ngoài cổng, trình giấy tờ xong xuôi mới đưa vào phòng. Người pha trà, cắt trái cây. Hàn huyên vài câu, Phổ Nghi mạnh dạn hỏi:

- Đồng chí có nhận xét gì về tôi?

- Dạ rất tốt ạ - tôi then thùng cúi đầu, e lệ.

- Chúng ta vẫn có thể tiếp tục quan hệ bạn bè với nhau được không, đồng chí Lý? - Tôi gật đầu nhẹ, sau đó Phổ Nghi bắt đầu đọc thoại.

- Máy lần gặp vừa rồi, ấn tượng của tôi đối với đồng chí là rất tốt, ngay từ giây phút đầu tiên đã có

thiện cảm và mong muốn tìm hiểu lẫn nhau...

Nói được một lát Phổ Nghi lại quay về với chủ đề cũ.

- Tuổi tác chúng ta chênh lệch quá nhiều, chẳng hay đồng chí Lý có suy nghĩ gì không? Tôi lắc đầu thưa rằng:

- Dạ không có vấn đề gì ạ.

Hai chúng tôi đang trò chuyện thì Vạn Gia Hy (tức Lão Vạn) em rể Phổ Nghi, chồng cô Năm bước vào. Cựu hoàng rất tín nhiệm Lão Vạn, mọi công việc quan trọng đều thương lượng với ông ta. Lão Vạn thăm hỏi tôi đôi điều và đặt vấn đề:

- Đồng chí Lý ạ, tôi và Phổ Nghi tiên sinh định chỉ nhật này xin đến thăm đồng chí, có được không?

Sau khi suy nghĩ, tôi bèn thưa:

- Nếu hai vị có đến, xin mời về bệnh viện nơi tôi công tác.

- Không được - Lão Vạn lên tiếng trước - ai lại đi nói chuyện riêng tư nơi công sở.

Tôi quay sang Phổ Nghi và thấy người rất đồng tình với cách nói của Vạn Gia Hy. Tôi không còn cách nào để rút lui, nhưng thực tình chẳng muốn họ đến chút nào, bởi vì nơi tôi ở lúc bấy giờ như một rạp xiếc, lấm mồm lấm miệng, vả lại phòng của tôi chỉ được sáu, bảy mét vuông, nằm trong góc, vừa ẩm vừa tối, sao nỡ để "hoàng thượng" giá lâm đến chốn lạnh lẽo mà bản thân tôi không đủ chỗ đặt chân.

Trước khi ra về, tôi một mực không đồng ý, và Phổ Nghi cũng tỏ vẻ chẳng ép nài, nhưng nào ngờ khoảng 9 giờ sáng ngày chủ nhật, tôi đang quét dọn vệ sinh phòng ốc

Thục phi Văn Tú trong cung.

thì bỗng nghe tiếng gõ cửa, và hai người là Lão Vạn cùng “hoàng đế” đã chờ sẵn.

Tôi thật hết cách, đành mời hai vị bước vào. Phòng quá hẹp, ngoài chiếc ghế đầu ra không còn chỗ nào có thể ngồi được, vì vậy tôi rất ít khi mời bạn bè đồng nghiệp đến chơi, chẳng lẽ bây giờ lại để khách quý an tọa trên giường ngủ của mình hay sao. Tôi chạy sang hàng xóm mượn nhờ chiếc ghế nữa và thế là đủ chỗ cho Phổ Nghi cùng Vạn Gia Hy, còn mình ngồi ở mép giường, vừa xấu hổ, vừa tức tối, đã bảo các ông đừng đến, thế mà cứ không chịu và nay thấy rõ rồi chưa. Phổ Nghi chẳng để ý gì

cả, ngồi chưa ấm chỗ bèn đứng lên nhìn bao quát và khen:

- Không ngờ phòng ở của đồng chí Lý lại nhỏ hẹp như thế này, nhưng rất gọn gàng, sạch sẽ.

Lão Vạn thấy nhà chật, vừa ẩm, vừa tối, chỉ mỗi một cửa sổ rất nhỏ nên hàn huyên vài câu và vội xin cáo từ, chỉ còn tôi và Phổ Nghi đối mặt nhìn nhau. Cựu hoàng lôi ra bao thuốc lá và hỏi tôi:

- Có thể hút được không?

- Dạ không hề gì! - Người châm lửa, khói thuốc lập tức trùm kín căn phòng và cựu hoàng đành dụi tắt điếu thuốc, đoạn kéo ghế xích lại gần tôi hơn, rồi tâm sự:

- Đồng chí Lý có biết trước đây tôi đã từng làm vua hay không?

- Dạ thưa đó chỉ là vấn đề lịch sử - tôi chẳng biết nói gì hơn, đành tìm cách an ủi Phổ Nghi.

- Không - người bỗng nhiên rất cảm động và tiếp tục - Tôi đã làm bù nhìn cho Mãn Châu nguy quốc, tôi đã đi theo người Nhật, tội lỗi đầy mình, nghĩ lại, thật không xứng đáng với nhân dân, với đất nước.

Tôi im lặng lắng nghe người sám hối và cuối cùng vẫn quay lại vấn đề mà Phổ Nghi xem ra có vẻ ngại ngùng nhất là tuổi tác chênh lệch quá lớn và lương hướng quá ư ít ỏi. Cựu hoàng bày tỏ hết thấy tâm can và muốn tôi thấu tỏ mọi nỗi niềm, khỏi vỡ mộng nếu sau này vận may trở

thành gia thất. Lần đó tôi chưa dám mời Phổ Nghi cùng ăn cơm, tôi tiễn người ra tận trạm xe buýt, bán khoán chẳng hay nhìn nơi ở của tôi tôi tàn như vậy cựu hoàng sẽ có suy nghĩ gì, thời gian sau tôi không chủ động liên hệ với Phổ Nghi, âm thầm chờ đợi sự “phán quyết” của “hoàng đế”.

Tôi tự thấy nơi lòng mình âm ỉ một tình cảm mến thương Phổ Nghi và có lẽ từ đây tôi bắt đầu đã yêu người.

Thời ấy bất kỳ ai, hễ chớm nở tình yêu là phải báo cáo, cán bộ tổ chức của hai đơn vị công tác “nhà gái, nhà trai” đều có nhiệm vụ điều tra lý lịch “cô dâu, chú rể” để cấp trên “quyết”, trường hợp của tôi và cựu hoàng cũng không ngoại lệ, đầu người là cán bộ mặt trận trung ương.

Tôi nhớ lại ngày đầu tiên Phổ Nghi đến thăm tôi trong căn phòng chật hẹp, người ngồi một lát, cảm thấy không tự nhiên và cuối cùng đành nói trước:

- Chuyện mà tôi muốn nói với đồng chí hôm nay là gia đình trước đây của mình.

Cựu hoàng chậm rãi, còn tôi thì rất lấy làm hào hứng lắng nghe, người kể:

- Cô vợ thứ nhất của tôi là Uyển Dung hoàng hậu, đồng thời lấy thêm người nữa, tên gọi Văn Tú ở ngôi thực phi. Thoạt đầu giữa ba chúng tôi nói chung là tốt, nhưng dần dà do quan hệ vợ chồng của tôi đối với họ không được “mật thiết” tình cảm ngày càng lạnh nhạt, tàn phai...

Lúc đó tôi không hiểu Phổ Nghi có ý gì khi bảo là “quan hệ vợ chồng không mật thiết”, tưởng như bình thường mà người ta hay kêu ca, nào ngờ sau này thành hôn ăn ở với nhau tôi mới rõ.

- Rồi đây với tôi, tiên sinh sẽ không như thế - tôi lại trực ngôn không biết giữ miệng, khiến Phổ Nghi hơi tức giận khi nghe câu đó, nó làm người xúc động cùng bao chuyện ngày xưa, Phổ Nghi hạ thấp giọng:

- Còn hai ta, nếu không được là phu thê vĩnh cửu, thì cũng là bạn bè mãi mãi với nhau.

Nói xong, cựu hoàng đứng dậy vận áo khoác ngoài cáo từ ra về, tôi đi sau Phổ Nghi và thầm nghĩ có lẽ người chẳng bao giờ trở lại nữa chẳng, rồi trần trọc suốt đêm không sao chợp được mắt. Sau hai ngày hoàn toàn mất “liên lạc”, nào ngờ Phổ Nghi bỗng đâu đã xuất hiện trước tôi. Người lại đến với căn phòng nhỏ bé của tôi và chậm rãi nói:

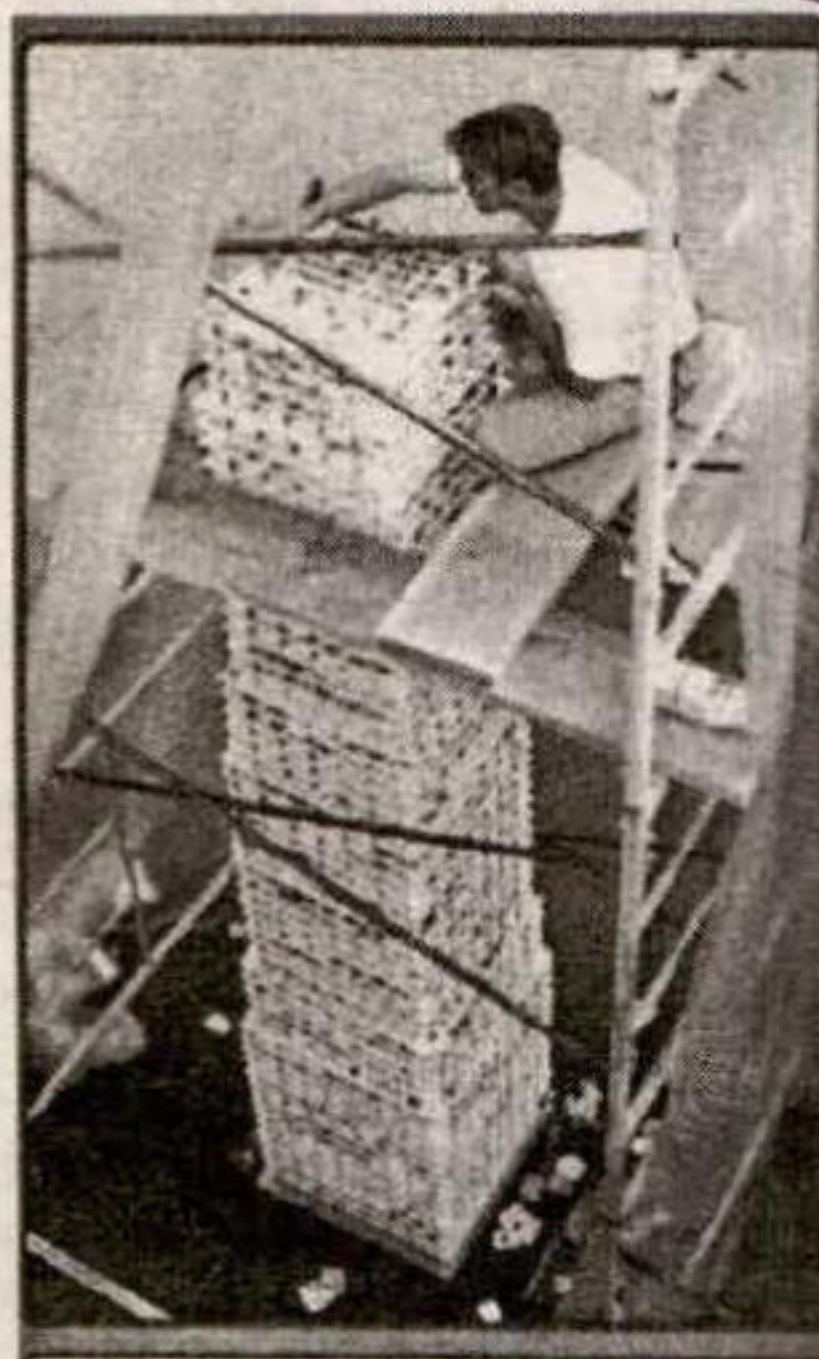
- Đồng chí Lý biết không, tôi đã đi qua một quá trình cải tạo...

Nét mặt cựu hoàng u buồn, lời nói chân thành như đứa trẻ thơ ngây nhận lỗi, tôi mềm lòng bủn rủn, tôi hoàn toàn không có gì ác ý với người, tôi tự trách mình trực tính, không khéo léo, chạm đến tự ái Phổ Nghi.

Hai chúng tôi im lặng nhìn nhau, cuối cùng người nắm chặt lấy tay tôi, thiết tha, triu mến, có lẽ đó là lần đầu tiên Phổ Nghi thổ lộ ái tình một cách mãnh liệt nhất. Khi mới quen, mỗi tuần Phổ Nghi hẹn gặp tôi ở cơ quan mặt trận một lần, rồi sau tháng thứ nhất hầu như ngày nào người cũng gọi điện thoại mời tôi đến ký túc xá, tình yêu giữa chúng tôi càng lúc càng đượm. Tôi và cựu hoàng thống nhất phải báo cáo sự tình lên hai cơ quan “nhà trai, nhà gái”, tất nhiên là để “hai họ” thẩm tra lý lịch “cô dâu, chú rể”.

(Xem tiếp trang 100)

GUINNESS

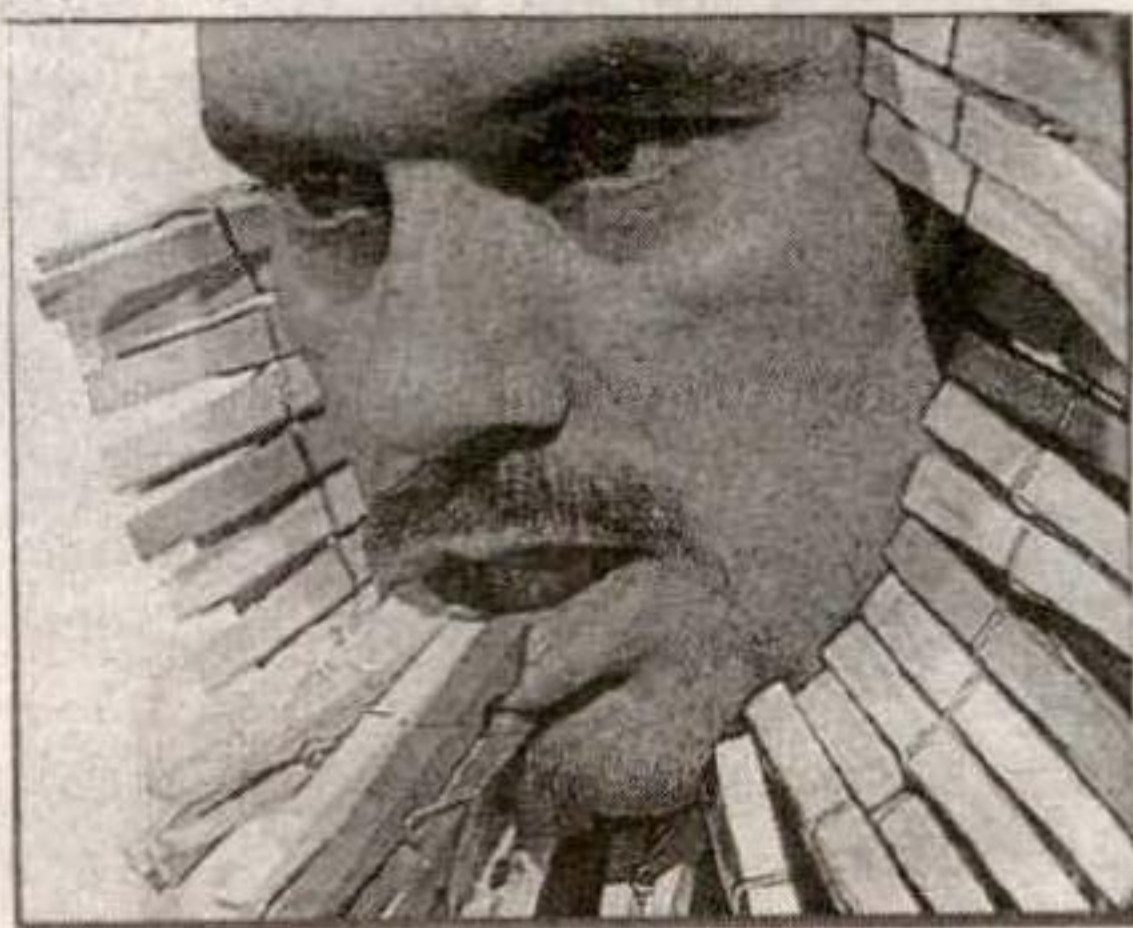

• Trong cuộc thi thiết kế do Trường Đại học Iowa (Mỹ) tổ chức, diễn ra từ ngày 15 đến 27-5-1999, anh Bryan Berg đã lập kỷ lục với tác phẩm dự thi: “Xây một nhà hình tháp cao hơn 8 mét, gồm 127 tầng bằng cách dựng hai lá bài giáp mí từ 1.200 bộ bài chuẩn mà không cần tới chất keo dính”. (Ảnh 1).

• Anh chàng Leo Clouser (người Mỹ) đã phá kỷ lục Guinness về môn bắn dây thun xa nhất. Vào ngày 18-7-1999, tại Trường Trung học Wyomissing, bang Pennsylvania (Mỹ), anh Clouser đã trở tài bắn dây thun xa tới 33 mét. (Ảnh 2).

• Vào ngày 27-9-1999, tại khách sạn Horseshoe, quận Cheshire (Anh), anh Kevin Thackwell đã dùng 116 kẹp phơi quần áo gắn lên xung quanh cổ và mặt mình trong thời gian 5 phút. (Ảnh 3).

• Nhà cắt tóc chuyên nghiệp Dani Abergel, chủ tiệm cắt tóc Dimona ở Israel có phong cách cắt tóc khá đặc biệt nên luôn luôn đông khách. Năm 1997, Dani có sáng kiến cầm nhiều kéo một lúc trong tay để cắt tóc và đến hôm nay ông chủ Dani thường xuyên cầm một lúc 7 chiếc kéo trong tay và có thể điều khiển thuần thục mỗi chiếc một cách độc lập trong lúc cắt. Anh Dani cho rằng: với kỹ thuật cắt tóc này, anh có thể

tạo ra nhiều kiểu tóc hấp dẫn. (Ảnh 4).

• Robert Wadlow, người Alton, bang Illinois (Mỹ) được ghi vào sách kỷ lục là người cao nhất thế giới với chiều cao đo được vào tháng 6-1940 trước khi ông chết là 2,70 mét. Hiện nay, người thay thế danh hiệu cao nhất thế giới của Robert Wadlow là Radhouane Charbib, người Tunisia vẫn đang còn sống, cao 2,40 mét. (Ảnh 5).

• Trong ảnh 6 là cặp song sinh được xem là già nhất thế giới. Đó là hai chị em bà Masha và Dasha ở Mátxcơva (Nga) sinh ngày 4-1-1950. Tính đến nay cả hai bà được 52 tuổi mặc dù cả 2 bà có riêng phần thân thể nhưng lại dính liền đôi chân. ■

THÙY VÂN

(Theo Guinness
World Record
2001)

Hồng Ánh...

(Tiếp theo trang 37)

Đến nay cô đã đóng được 12 bộ phim: *Người đẹp Tây Đô*, *Nàng Hương*, *Những nẻo đường phù sa*, *Hải Nguyệt*, *Cầu thang tối*, *Chung cư*, *Đời cát*, *Thung lũng hoang vắng*... Năm 1998, tham dự Asia Pacific film Festival tại Nhật với bộ phim *Hải Nguyệt*. Năm 1999, được Giải "Ban giám khảo" phim "Cầu thang tối". Năm 2000, được "Giải Mai vàng lần V" của Báo Người lao động và được độc giả báo Mục tím bình chọn là Nhân vật được yêu thích nhất. Năm 2001, cô được "Giải Diễn viên phụ xuất sắc nhất" Liên hoan phim châu Á Thái Bình Dương với phim "Đời cát" và giải "Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất" của Liên hoan phim Việt Nam lần thứ 13 cho hai bộ phim "Đời cát" và "Thung lũng hoang vắng". Sau khi vừa dự liên hoan phim về, Hồng Ánh phải tiếp tục đi quay ngay bộ phim của HTV "Chuyện tình biển xa" tại Vũng Tàu. Tranh thủ ít phút, tôi phỏng vấn Hồng Ánh.

• Hồng Ánh dự liên hoan phim có vui không?

Hồng Ánh: Do máy bay trực trực nên Ánh không kịp dự khai mạc nhưng nhìn chung liên hoan phim lần này rất vui. Vui nhất là các rạp chiếu giới thiệu phim liên hoan lúc nào cũng đầy ắp người. Khán giả rất nhiệt tình và rất quan tâm, hỏi rất nhiều, nếu chủ tọa không

dừng thì có lẽ không biết kết thúc vào lúc nào.

• Thành phố Vinh ra sao?

Hồng Ánh: Ánh ra vào lúc trời mưa phùn và lạnh nên bị ốm, không đi nhiều được. Một thành phố nhỏ, xinh.

• Bây giờ đã là ngôi sao, đi ra đường bị nhận ra, có "nhột" lắm không?

Hồng Ánh: Rất vui vì được mọi người yêu mến, phải nói là "được" mọi người nhận ra. Em chưa gặp một sự hâm mộ khiếm nhã nào, tất cả khán giả rất dễ thương.

• Trong phim khi

Nguyễn Hậu, Hồng Anh trong phim "Thung lũng hoang vắng".

có các cảnh "mùi mặn" như hôn... Anh đóng thế nào? Có quen không?

Hồng Anh (Đỏ mặt, bẽn lèn): Quen thì không thể quen, nhưng vì là nhiệm vụ nên... phải làm thôi!

• *Thu nhập hiện nay của Anh thế nào? Ngoài đóng phim có làm gì thêm không?*

Hồng Anh: Thu nhập đủ để nuôi bản thân. Thỉnh thoảng biếu ba mẹ một ít nhưng không thường xuyên. Ngoài đóng phim, Anh còn tham gia đóng kịch tại sân khấu 5B (TP. HCM). Anh đã từng mở bar cà phê nhưng thất bại vì thiếu kinh nghiệm, vì đi diễn nhiều không có người quản lý... Nhưng để "lấy ngắn nuôi dài" chắc cũng phải rút kinh nghiệm, dành tiền làm vốn kinh doanh tiếp.

• *Khi rảnh, Anh thích làm gì nhất?*

Hồng Anh: Xem phim các loại và đọc truyện. Anh thích đọc truyện ngắn, nhất là của các nhà văn nữ như: Hoàng Oanh, Minh Ngọc...

• *Khi đi diễn xa nhà, nhớ ai nhất?*

Hồng Anh: Nhớ ba mẹ. Ít nhất gọi điện thoại về nhà hai lần/tuần. Nhưng mẹ thì hầu như ngày nào cũng gọi cho Anh ít nhất một lần.

• *Món ăn thích nhất?*

Hồng Anh: Mắm, các loại.

• *Loại trang phục thích nhất? Nhà thiết kế thích nhất?*

Hồng Anh: Áo dài, màu sắc nhã nhặn. Thời trang, Anh không chọn riêng một nhà thiết kế nào, thấy đồ đẹp là mua

• *Thế còn chuyện tình yêu?*

Hồng Anh: Xin được giữ bí mật.

• *Vậy quan niệm về cuộc sống, tình yêu?*

Hồng Anh: Sống hết lòng, yêu cũng như làm việc.

• *Chúc Hồng Anh gặt hái được nhiều hơn nữa thành công trong sự nghiệp và cuộc sống.*

PHƯƠNG CHI

Kỹ thuật trồng HOA CÚC

(Tiếp theo kỳ trước)

SÂU BỆNH

Hoa cúc cũng bị nhiều loại sâu bệnh tấn công trên khắp các phần của cây từ ngọn non xuống phần rễ, do nhiều loại vi khuẩn, nấm và sâu tác hại. Gặp bệnh nhẹ cây sẽ sống ương yếu và bệnh nặng cây sẽ chết rất nhanh, đôi khi bị lây lan sang cả đám lớn. Vì vậy khi phát giác vườn cúc bị sâu bệnh tấn công, dù là mới đôi ba khóm, ta cũng nên gấp rút lo việc bài trừ...

• Bệnh ở đợt non:

Đợt non của hoa cúc bị teo tóp lại hoặc quăn queo; các lá non bị cấn trụi hoặc quăn lại, nhiều nụ hoa mất vẻ tươi tắn như không còn sức để tăng trưởng nữa. Đó là bị sâu xanh, sâu khoang phá hoại. Hai giống sâu này khi mới xuất hiện trên đợt non của hoa cúc, do chúng còn nhỏ nên ta khó lòng phát giác. Đến chừng chúng lớn hơn một chút thì nhiều đợt cúc đã bị tàn hại rồi. Những sâu lớn còn tranh thủ đẻ trứng trên các lá non, trên nụ hoa... Nếu không chữa trị kịp thời thì... bệnh sẽ lây lan rộng khắp khó ngăn ngừa được.

Việc cần làm là ngắt bỏ ngay những lá, những đợt và những nụ hoa có trứng sâu để đem đi đốt hết. Sau đó dùng các loại thuốc trừ sâu như Supracide 40ND hoặc Karate 2.5EC pha với nước theo liều lượng đã chỉ định trong bảng

hướng dẫn để phun xịt vào những lớp cúc có sâu xuất hiện trong vài ba lần để tiêu diệt chúng.

Ở phần đợt cây và nụ hoa cúc còn bị các giống rệp xanh lá cây, rệp xanh đen và rệp nâu đen phá hoại bằng cách hút nhựa cây để sống khiến cây bị mất sức sống ẻo lệt. Khi thấy cây cúc có hiện tượng những đốm nâu đen nhỏ xuất hiện trên phần đợt non, nụ hoa, thì nên dùng thuốc Supracide 40ND phun xịt để trừ.

• Bệnh ở lá:

Trên mặt lá nổi lên những đốm màu nâu đen, nâu lợt là cúc đã bị bệnh đốm lá phá hoại. Nếu mặt lá nổi đốm màu nâu gỉ sắt, dẫn đến việc cháy lá, đôi trường hợp thân cây và đợt non của cúc cũng bị hại. Đó là bệnh gỉ sắt cũng do nấm gây ra. Cả hai bệnh này có thể dùng thuốc Anvil 5SC phun khắp các phần của cây bệnh.

Lá cúc còn bị bệnh phấn trắng (nổi đốm màu bột phấn màu trắng xám hoặc vàng lợt) và bệnh đốm vàng (nổi đốm màu xám nâu, xám đen). Cả hai loại bệnh trên cũng do nấm gây ra. Dùng các loại thuốc trừ nấm bệnh như Zinep 80WP, Topsin M70 WP, Polytrin 440EC.

• Bệnh ở phần rễ:

Hoa cúc có rễ chùm, phát triển theo chiều ngang. Bộ rễ của hoa cúc chỉ hút chất bổ dưỡng trên tầng đất mặt, chứ không có khả năng ăn sâu

được xuống tầng sâu của đất. Bệnh ở phần rễ cây cúc thường do vi khuẩn và nấm tác hại, nếu không chữa trị kịp thời, cúc chết rất nhanh.

Nấm *Rhizoctonia Solani* gây bệnh thối cổ rễ. Bệnh này quan sát ở phần cổ rễ sẽ thấy cổ rễ bị nhiều vết loét màu xám sẫm, sau đó bộ rễ sẽ bị thối dần. Còn bệnh thối rễ thì do vi khuẩn *Pseudomonas Solanacearum* tấn công vào gốc rễ cây cúc, khiến rễ bị thối. Cây cúc bị bệnh ở phần rễ, khi phát giác được thì đã trễ, vì thân cây và lá đều héo rũ rồi chết khô sau đó ít ngày. Nhưng cây này cần phải nhổ bỏ ngay để tránh bệnh lây lan sang những cây khỏe mạnh.

Để đề phòng có 2 cách chính: một là trồng luân canh với lúa nước hay với các giống hoa khác, hai là

trước khi trồng phải xử lý đất cho thật kỹ, bằng cách cày ải nhiều lần và phun thuốc khử trùng vào đất để trừ hết những mầm độc hại, giúp cây trồng sau này tránh được nhiều thứ sâu bệnh...

THU HOẠCH VÀ BẢO QUẢN

Hoa cúc không phải chỉ có bán cây giống đựng trong chậu hay giỏ tre mà còn bán hoa cành nữa, dùng trong việc thờ cúng và cắm bình trang trí trong phòng khách...

Nếu không biết cách thu hoạch và bảo quản hoa thì hoa sẽ mau héo, cành dễ bị gãy, bán không được giá. Trước khi cắt hoa cúc một ngày, nên tưới thật đẫm gốc cây để giúp cây được sung sức, tươi tắn.

Hoa được cắt theo cành bằng dao hay kéo bén và được cắt vào lúc sáng sớm tinh sương, hoặc lúc mặt trời sắp lặn. Đó là lúc thời tiết mát mẻ, cành hoa tươi tắn còn mang đầy nhựa sống, lâu tàn. Có điều cần lưu ý, không nên cắt những hoa mới chớm nở, mà cắt những hoa nào đã nở được nửa chừng hoặc nở bung gần hết vì như vậy hoa cúc lâu tàn còn khi cúc mới chớm nở mà đã vội cắt, đa số thường bị "sượng", dù có để vài ngày cũng không đủ sức bung nở ra được!

Để bảo quản hoa cúc sau khi cắt cành được tươi lâu và không bị gãy cuống, sau khi cắt xong phải dựng đứng cành hoa vào thùng chứa nước để hãm hoa được tươi lâu. ■

I.Q

(Theo tài liệu của Nhà Xuất bản Nông nghiệp)

Hoàng cúc

Thời gian đầu người ta điều tra việc gì tôi chẳng rõ, nhưng lâu dần Phổ Nghi lại vào con hẻm nhỏ tìm tôi, người ngồi trên chiếc ghế đầu đọc nhất nhìn tôi và nói rất khẽ:

- Đồng chí Lý từng đã kết hôn?

Tôi không ngờ Phổ Nghi bỗng nhiên lại nêu ra vấn đề này, tôi bàng hoàng, tôi không kịp chuẩn bị gì cả, nên cúi đầu chẳng nói nửa lời. Cự hoàng nóng ruột hỏi lần nữa và tôi bực dọc thốt lên:

- Bây giờ chưa cần thiết phải nói với ngài!

Lúc ra về, Phổ Nghi tỏ ra thất vọng. Vài ngày sau người lại đến và vẫn câu hỏi hôm nọ, hình như không thể không nêu ra. Phần mình, tôi đã biết bên mặt trận vừa cử cán bộ sang Bệnh viện Quan Sương điều tra lý lịch “cô dâu”, và cảm thấy lần trước thái độ như vậy với Phổ Nghi là không đúng nên tôi thành thực thừa rằng:

- Dạ vâng, tôi từng đã lấy chồng.

Tôi tưởng nghe câu trả lời này cự hoàng sẽ buồn rầu, nào ngờ Phổ Nghi đã nhìn tôi với ánh mắt rất đổi thân thương, người lại nắm lấy tay tôi và sung sướng vô ngần:

- Đồng chí Lý thật lòng với tôi như vậy, khiến tôi vui mừng, đầu đồng chí có kết hôn rồi ly hôn một trăm lần đi nữa, Phổ Nghi tôi cũng yên tâm, tình nguyện...

Sau này nghe Phổ Nghi thuật lại là lãnh đạo mặt trận đã cho người biết, tôi từng kết hôn, nếu tôi không nói thật tức là không chân thành với người và người sẽ khổ tâm lắm.

- Đồng chí Lý ạ, đồng chí không nói thì tôi cũng biết hết cả rồi - Phổ Nghi vui vẻ, ngô nghê và vô cùng thật thà tiết lộ bí mật - chắc đồng chí

đã nghe người ta nói, tôi cũng hai lần ly hôn kia mà.

Phổ Nghi khi đã thành chồng của tôi thường không chỉ một lần tâm sự:

- Tôi lục vấn mình về chuyện hôn nhân là muốn thử xem “khanh” có trung thành với trăm hay không.

- “Hoàng thượng” thật là kỹ tính, thế bây giờ “bệ hạ” còn nghi ngờ “thần thiếp” nữa chẳng?

- Ôi “ái khanh” của ta...

Chúng tôi đã sống trong tưởng tượng một cuộc đời cung cấm và xin nói rõ, cho mãi tới ngày hôn lễ cự hoàng Phổ Nghi vẫn một mực xưng hô “đồng chí” với tôi, rất là đời sống mới.

Sau khi “khai báo” rõ ràng với Phổ Nghi về đường hôn nhân gập ghềnh trước đây của mình, chẳng hiểu vì sung sướng hay vì lo lắng sợ mất cự hoàng mà tôi đổ bệnh. Phổ Nghi thường xuyên ở bên tôi trong những ngày ốm đau đó, người nắm tay tôi rồi khóc đến là tội nghiệp. Có lẽ tình cảm của vị hôn phu đã trở thành liều thần dược cứu sống tôi thoát khỏi tử thần để làm người vợ thứ năm và cuối cùng của Phổ Nghi.

Chú thích:

Năm 1943, Lý Thục Hiền kết hôn với Lưu Liên Thăng, làm việc cho Cục Cảnh sát ngự ở Bắc Kinh. Năm 1955 Lưu bị bắt và lãnh án 8 năm tù, bị đưa đi Hắc Long Giang cải tạo, sau đó xác minh đúng là phần tử phản cách mạng, bị hành quyết. Năm 1956, Lý và Lưu chia tay nhau. Năm 1957 Lý lại lấy Trần Khánh Chi làm chồng, ông này là một kế toán bình thường của ngân hàng nhà nước, vì tình cảm không hợp, nên tháng 10 năm 1960 họ đã ra tòa xin ly hôn, cả hai đời chồng Lý đều không có con. ■

T.N.B.L

NỘI TRỢ

Gà giò nướng 3 mùi

Bạn muốn mời khách đến nhà dùng bữa mà ngại không có thì giờ chuẩn bị hay muốn làm một món ăn ngon cho gia đình trong khi mình phải đa đoan "việc nhà việc nước", đã có một món ăn rất đơn giản nhưng ngon tuyệt - không cần đợi đến ngày nghỉ cuối tuần. Chiều tàn tằm về, bạn có thể ghé qua chợ để chuẩn bị các vật liệu sau đây.

- Chuẩn bị: 15 phút (1 ngày trước)

- Nướng: 20 phút (ngày hôm sau)

• Vật liệu:

- Cho 6 người dùng
- 3 con gà giò
- 2 hũ yaourt
- 3 tép tỏi to
- 1 nhúm xả băm nhỏ
- 3 muỗng cà phê nước chanh

vắt

- Muối, tiêu

• Thực hiện:

Trước hết, bạn cho tất cả các gia vị ướp gà vào một cái tô to:

yaourt, nước chanh vắt, xả và tỏi băm nhuyễn, muối, tiêu. Trộn kỹ và phết đều lên mình gà. Nếu muốn thêm một chút hương vị Tây phương, bạn có thể thêm vào một muỗng cà phê thym - một loại gia vị bán ở các cửa hàng thực phẩm Pháp (đường Hàm Nghi quận 1, TP. Hồ Chí Minh).

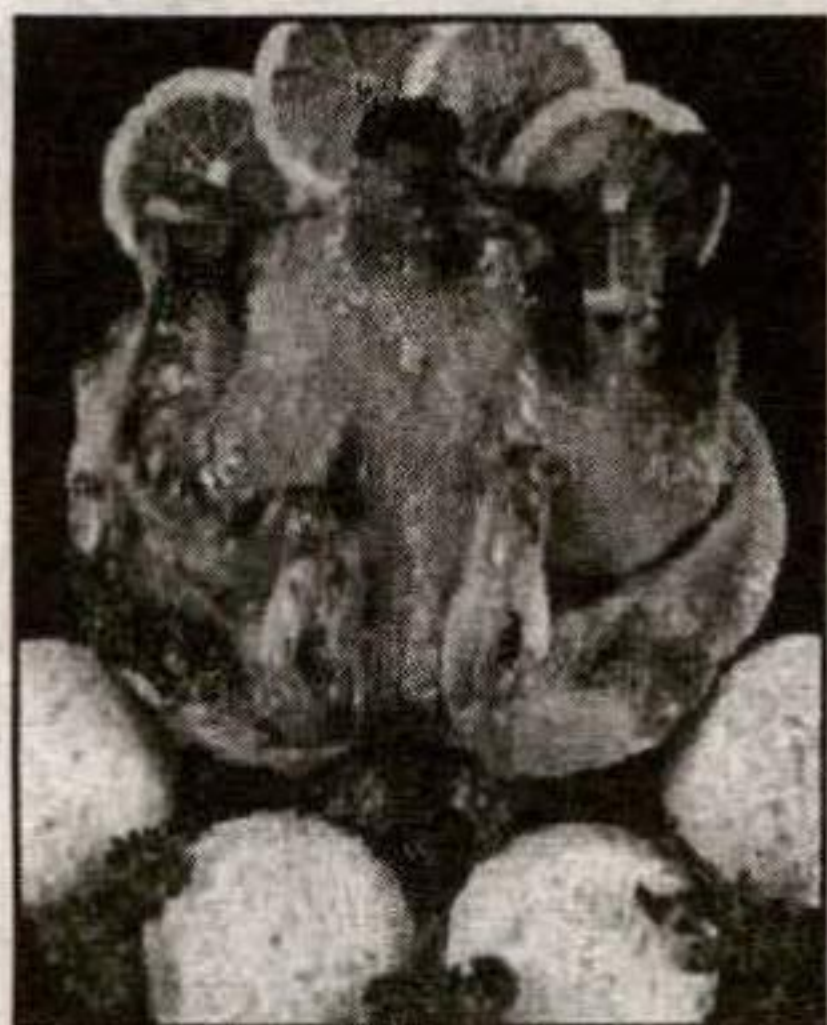
Đặt gà vào trong hộp nhựa dùng để đựng thực phẩm, cất vào tủ mát (không để ngăn đá)

Đến hôm sau, đem bỏ vào lò nướng với nhiệt độ thật cao, 300° (th.10) trong vòng 20 phút cho chín và vàng đều.

Món ăn này với cơm hoặc bánh mì và xalách trộn hay nhâm nhi với bia hoặc rượu vang đỏ!

Bạn có thể thay đổi khẩu vị bằng cách thay gia vị khác như gừng tươi băm nhuyễn và một chút nghệ. ■

NGUYỄN THI TỔ TÂM

Xui

A và B đang cùng mua vở trong cửa hàng:

A: Sao cậu không mua loại vở này, giấy đẹp lắm đó?

B: Mua loại vở đó đi học xui lắm!

A: Sao vậy?

B: Cậu không thấy ở ngay bìa vở có hình đàn ngỗng đang bơi à?

A: Nhưng sao?

B: Nó bơi vào trong vở thì chết chứ sao!

Vẫn giữ ghế

Có một ông bạn vào nhà giám đốc chơi và nói: "Chúc mừng ông đã giữ được cái ghế giám đốc của mình". Sau đó ông ta hỏi con của giám đốc: "Thế nào, cháu học hành ra sao?"

Cậu bé trả lời: Cháu vẫn giữ ghế ạ!

Ông ta hỏi: Thế nghĩa là thế nào?

Cậu bé trả lời: Chà là năm ngoái cháu học lớp 5B, năm nay cháu vẫn giữ ghế lớp 5B ạ!

VŨ THI THU HÀ

(Thời Trại Tồn, xã Việt Ngọc, huyện Tân Yên, Bắc Giang)

Tranh: HÀ MÃ.

Tranh vui

THEO DÒNG THỜI SỰ

- ❖ **Kỳ họp thứ 10 Quốc hội khóa X đã kết thúc ngày 25 tháng 12...** Trong hơn một tháng làm việc, Quốc hội đã thông qua Nghị quyết về sửa đổi, bổ sung một số điều của Hiến pháp 1992, phê chuẩn Hiệp định thương mại Việt - Mỹ, Luật tổ chức Quốc hội (sửa đổi), Luật tổ chức chính phủ, Nghị quyết về kế hoạch phát triển kinh tế-xã hội 5 năm (2001-2005), Nghị quyết về nhiệm vụ kinh tế xã hội năm 2002, Nghị quyết về dự toán ngân sách Nhà nước năm 2002, Chương trình xây dựng luật-pháp lệnh năm 2002...
- ❖ **Khái niệm “Quyền sở hữu trí tuệ” đã được đưa vào Luật tổ chức chính phủ.** Ngày 22 tháng 12 năm 2001, trước đòi hỏi của nhiều đại biểu quốc hội, Bộ trưởng Đỗ Quang Trung, Trưởng ban Tổ chức - cán bộ chính phủ đã chấp nhận thống nhất cách gọi “sở hữu công nghiệp” (thuộc Bộ Khoa học - công nghệ - môi trường) và “quyền tác giả” (Bộ Văn hóa thông tin) thành khái niệm “Quyền sở hữu trí tuệ” và bổ xung thêm chức năng “thống nhất quản lý quyền sở hữu trí tuệ” vào Điều 10 Luật tổ chức chính phủ (sửa đổi).
- ❖ **Thủ tướng chính phủ chỉ thị cấm nhận quà biếu dưới mọi hình thức...** Chỉ thị khẳng định tình trạng buông lỏng quản lý tài chính, ngân sách làm thất thoát tài sản Nhà nước còn lớn, lãng phí còn nhiều và thủ trưởng các cơ quan phải chịu trách nhiệm về tình trạng này ở đơn vị mình.
- ❖ **Nhiều sản phẩm nông nghiệp chất lượng cao xuất hiện trên thị trường thành phố Hồ Chí Minh.** Gần đây, tại các chợ, các siêu thị, shop ở thành phố Hồ Chí Minh xuất hiện nhiều mặt hàng nông sản chất lượng cao như gạo thơm Mỹ, Thái Lan, Nhật, Đài Loan... và những loại trái cây lạ như chanh, cam, quýt, nho không hạt. Đây là hàng nông sản giống ngoại, trồng tại Việt Nam hiện đang được ưa chuộng và có khả năng thay thế dần các mặt hàng ngoại nhập.
- ❖ **Chuyên án “Bắt trùm Năm Cam và đồng bọn” đã được sơ kết giai đoạn 1 sau khi đã bắt được tên trùm và phần lớn tay chân.** Thiếu tướng Nguyễn Việt Thành, Tổng cục phó Tổng cục Cảnh sát cho biết: “Vấn đề cần làm ngay từ bây giờ là chống thông cung, chống tạt sạt và chống bỏ trốn...”
- ❖ **Ưu tiên hàng đầu của chính phủ mới tại Afghanistan.** Trong phiên họp đầu tiên của chính phủ, Thủ tướng Karzal cho biết tái thiết kinh tế và duy trì an ninh là hai ưu tiên hàng đầu. Ông cũng cho biết quân đội Mỹ sẽ trụ lại ở Afghanistan “chừng nào còn thấy cần thiết”.
- ❖ **Ngày 24 tháng 12 năm 2001, quân đội Ấn Độ và Pakistan đã giao tranh dữ dội...**
...Bắn trả qua lại bằng súng cối vào các vị trí phòng thủ của nhau trên vùng Kashmir làm căng thẳng thêm tình hình giữa hai nước.

P.V

Từ ngày 15 - 12 - 2001 đến ngày 25 - 12 - 2001, TS Kiến thức gia đình đã nhận được tin, bài và thư của các bạn sau:

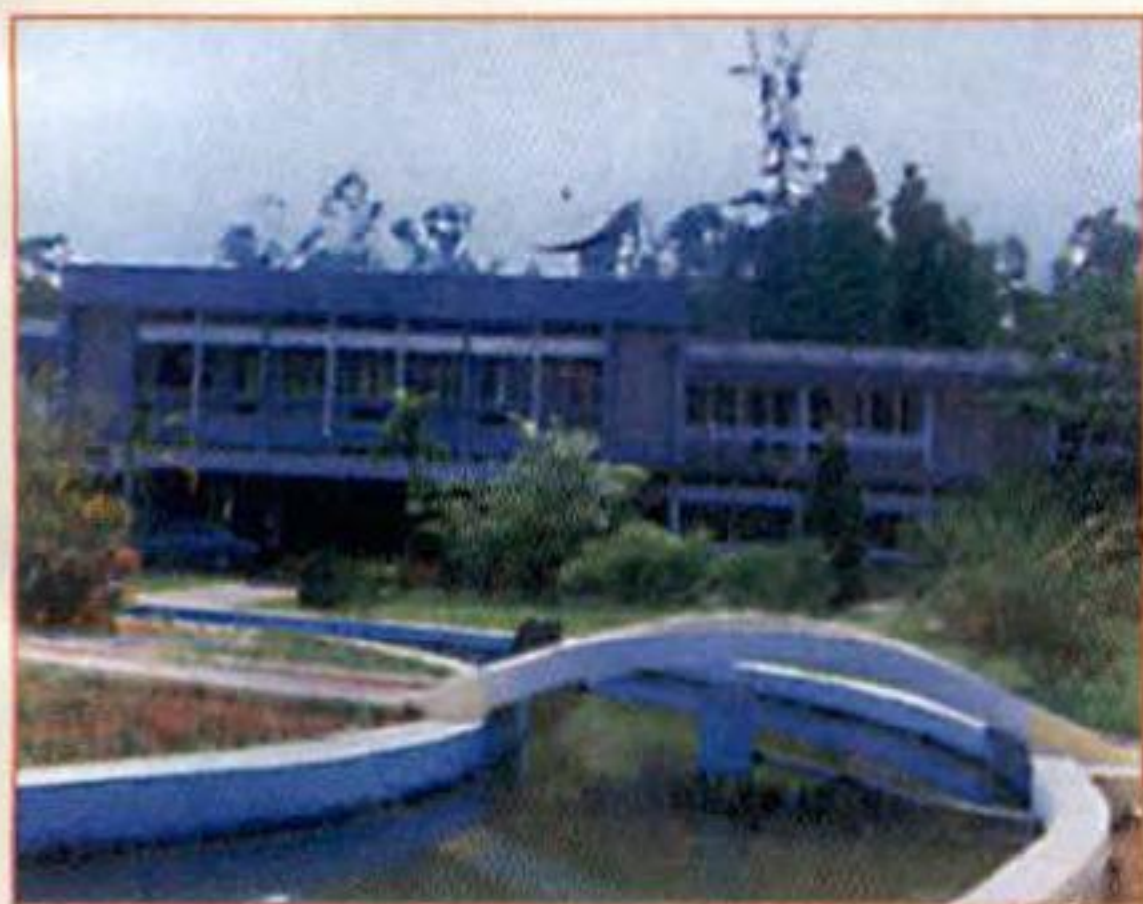
Trần Trọng Trí (**An Giang**); Hà Thị Yến, Nguyễn Quang Quảng, Nguyễn Thị Duyên, Nguyễn Thị Phương (**Bắc Giang**); Nguyễn Thị Ngọc Mẫn (**Bạc Liêu**); Đỗ Ngọc Hoánh (**Bình Định**); Hoa Đỏ, Ngô Tài, Nguyễn Quốc Gia (**Bắc Ninh**); Nguyễn Thị Bích Phương, Nguyễn Thị Hương Trà (**Bình Phước**); Phòng Ninh Diễm (**Bình Thuận**); Cao Hoàng Chúc Lý (**Bến Tre**); Trần Hữu Quốc Huy (**Cà Mau**); Kim Quang, Lê Thị Phương, Minh Tuyên, Nguyễn Thị Thanh Huệ, Võ Phương Khắc (**Cần Thơ**); Vũ Hoàng Diệp (**Hà Bắc**); Cạn, Lê Quân, Nội Hà, Vĩnh Tâm, Hoàng Nghĩa (**TP. Hồ Chí Minh**); Nguyễn Thị Thanh Thảo, Đồng Tị Dung, Phạm Thị Oanh, Tiêu Thị Hồng, Nguyễn Thị Thịnh (**Hải Dương**); Vũ Anh Trung, Lê Thị Hạnh (**Hà Nam**); Hoàng Phương Thảo, Kim Anh, Lê Thị Thu Hiền, Lê Thị Thúy Hạnh, Đặng Thị Thu Hương, Nguyễn Ngọc Hạnh, Đinh Thị Mai Hoa, Bùi Thị Tuyết Nhung, Đỗ Thị Châm, Vũ Văn Cường, Nguyễn Thị Huế, Nguyễn Hoàng Lan (**Hà Nội**); Đặng Thị Hương Lan, Nguyễn Thị Thắm, Nguyễn Thị Đan, Đỗ Thị Ngàn (**Hải Phòng**); Lê Thị Hồng Nhung, Nguyễn Thị Thùy Ngân, Đào Thị Năm, Nguyễn Hiền, Nguyễn Thị Minh Tuệ, Nguyễn Thị Nhanh, Nguyễn Thị Tuyền, Đỗ Văn Biên, Phùng Thành Chung, Từ Tố Uyên (**Hà Tây**); Ngô Cảnh, Nguyễn Hữu Thiết (**Huế**); Nguyễn Thị Dương, Nguyễn Thị Huyền, Nguyễn Văn Đông, Phạm Thị Thanh Huệ (**Hung Yên**); Trần Minh Thiên, Trần Minh Thanh (**Kiên Giang**); Đỗ Công Quý, Phạm Duy Tân, Nguyễn Quang Bửu (**Khánh Hòa**); Đào Thanh Thủy, Phạm Hoài Mẫn, Đào Thị Thanh Thủy (**Lào Cai**); Hồ Thị Hữu Hùng, Đ. N. P. H, Đặng Minh Hiểu, Nguyễn Thị Vân Thanh, Nguyễn Thị Hoa, Nguyễn Tuấn Dương, Nguyễn Văn Tú, Phạm Thị Thúy, Trần Hải Vinh, Trần Quốc Biên, Trần Thị Hằng, Võ Thị Thảo, Chương Thị Bích Đào, Phan Hồng Bảo (**Nghệ An**); Hồng Nhung, Hương Dạ Lan, Trần Thị Thanh (**Ninh Bình**); Lê Thị T. D, Đặng Thị Thảo Hương (**Đắc Lắc**); Trần Thị Diệu Linh (**Đà Lạt**); Dương Thị Sen, Trần Thị Lụa (**Nam Định**); Hồ Hoàng Tạo (**Đồng Nai**); Nguyễn Thị Sơn Hà, Võ Thành Phương (**Đà Nẵng**); Nguyễn Thị Nguyên (**Ninh Thuận**); Lê Thị Minh Thư, Ngự Thư (**Đồng Tháp**); Chu Nghiêm, Đặng Thị Thu Hằng, Phạm Hồng Hải, Thanh Loan (**Phú Thọ**); Tô Thị Thanh Hương (**Quảng Bình**); Nguyễn Thị Thùy Trang, Võ Minh Cẩm (**Quảng Nam**); Đỗ Thị Thanh Thủy, Giang Văn Đặc, Lê Hồng Quyền (**Quảng Ninh**); Trương Thị Thiệp (**Quảng Trị**); Nguyễn Thị Hồng Hạnh (**Sóc Trăng**); Đặng Văn Toàn, Nguyễn Thị Quỳnh, Nguyễn Thị Tú, Nguyễn Văn Hải, Phạm Thị Ninh Giang, Phạm Thị Thùy Trang, Phạm Trung Hiếu, Thái Hòa (**Thái Bình**); Lê Thị Phương Lan, Nguyễn Thị Nương, Nguyễn Thị Sáu, Trần Thị Việt, Nguyễn Thị Tú, Đỗ Thị Hương (**Thanh Hóa**); Trần Thị Ngọc Lan (**Thái Nguyên**); Bùi Văn Vinh (**Tây Ninh**); Lê Tiến Tùng, Ngô Thị Kim Tuyến (**Tuyên Quang**); Đặng Thị Hải Yến (**Vĩnh Phú**); Nguyễn Văn Dũng (**Vũng Tàu**); Nguyễn Đăng Hoàn (**Yên Bái**).

Xin cảm ơn và mong các bạn tiếp tục tham gia.

KTGD

TỔNG CÔNG TY CAO SU VIỆT NAM
VIETNAM GENERAL RUBBER CORPORATION
CÔNG TY CAO SU BÌNH LONG
BINH LONG RUBBER COMPANY

Địa chỉ:

Thị trấn An Lộc, huyện Bình Long,
tỉnh Bình Phước

Điện thoại:

(84. 0651) 666324 - 666180

Fax:

(84. 0651) 666222

Tài khoản:

431101.000001 Ngân hàng Phát triển
Nông nghiệp huyện Bình Long,
tỉnh Bình Phước

Giám đốc: TRẦN NGỌC THUẬN

Công ty Cao su Bình Long là một doanh nghiệp Nhà nước trực thuộc Tổng Công ty Cao su Việt Nam, có diện tích 16.000 ha cao su, nằm trong vùng trung tâm nguyên liệu cao su thiên nhiên ở miền Đông Nam bộ, cách thành phố Hồ Chí Minh 110 km, có đường giao thông rất thuận lợi.

• Sản phẩm:

- Cao su khối: SVR CV50, SVR CV60, SVR L, SVR 3L, SVR 5, SVR 10, SVR 20.
- Mủ cao su ly tâm: Sản phẩm của Công ty Cao su Bình Long được tặng giải thưởng Sao vàng Quốc tế về chất lượng năm 1997. Công ty Cao su Bình Long đang xây dựng hệ thống quản lý chất lượng sản phẩm theo ISO 9002.

• Thị trường:

Sản phẩm của công ty được xuất sang các nước Pháp, Đức, Cộng hòa Séc, Slovakia, Liên bang Nga, Trung Quốc, Hàn Quốc, Đài Loan, Singapore, Malaysia, Argentina và Mỹ...

Công ty Cao su Bình Long rất mong muốn là bạn hàng đáng tin cậy của khách hàng và rất vui lòng được hợp tác với các đơn vị trong và ngoài nước để sản xuất các sản phẩm công nghệ từ cao su thiên nhiên.

Giám đốc công ty (x) đang hướng dẫn Thủ tướng Chính phủ thăm XN Chế biến 30/4 ngày 14-7-2001.

Rất hân hạnh được đón tiếp Quý khách hàng!

Kiến thư 210 gia đình

Phụ san báo Nông Nghiệp

*Thất tình - viên
thuốc đắng
phải
nuốt ngay*

DAY CỘP
ĂN CHAY
&
TU THIỀN

Tên cuồng dâm
say mê "Lolita
bé nhỏ"

THỜI TRANG VIỆT NAM 2001